Câmpul de Luptă al Minţii

Battlefield of the Mind

Câştigarea Luptei în Mintea Ta

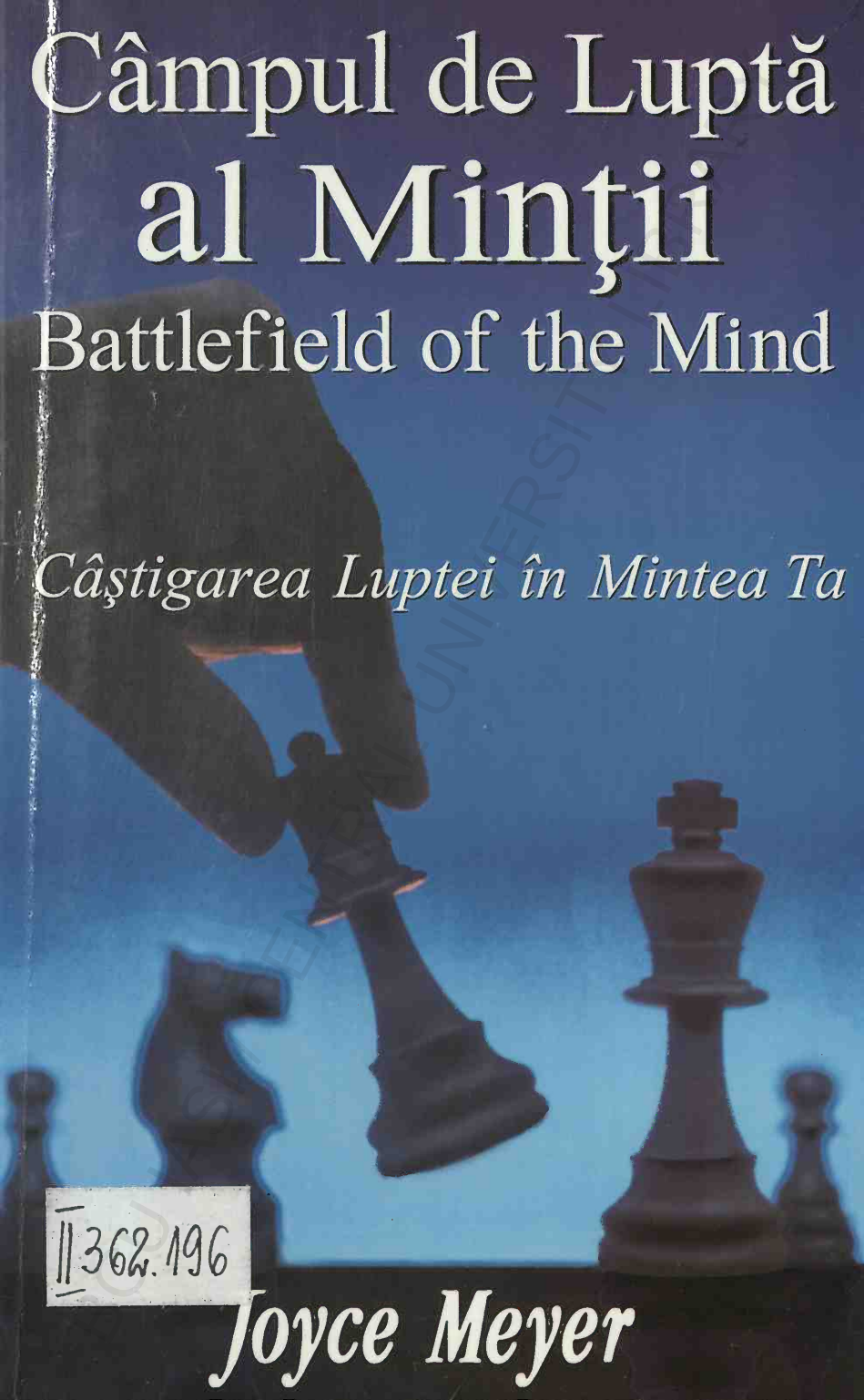

II 362.196

Joyce Meyer

BIBL. CENTR. UNIV.
„M. EMINESCU" IAŞI
II 362. 196

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Câmpul de Luptă al Minţii

Câştigarea Luptei în Mintea ta

Această carte nu este destinată vânzării/revânzării

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Joyce Meyer

361444

Câmpul de Luptă al Minţii

Câştigarea Luptei în Mintea ta

366100
B.C.U. IASI

Fundaţia Ajutorul Familiei
Cluj-Napoca, 2004

ALE

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Toate citatele Vechiului Testament sunt luate din *Vechiul Testament Amplificat* copyright, © 1965, 1987 de către Zondervan Corporation, Grand Rapids, Michigan, cu excepţia cazurilor în care se specifică altfel. Citatele au fost folosite cu permisiune.

Toate citatele din Scriptura Noului Testament sunt luate din *Noul Testament Amplificat*. Copyright © 1958, 1987 de către The Lockman Foundation, cu excepţia cazurilor în care se specifică altfel. Citatele au fost folosite cu permisiune.

Versetele citate marcate NKJV sunt luate din *Versiunea Noului Rege James* a Bibliei. Copyright © 1979, 1980, 1982 de către Thomas Nelson, Inc., Publishers. Citatele au fost folosite cu permisiune.

Versetele citate marcate KJV sunt luate din *Versiunea Regelui James* a Bibliei.

Originalul în limba engleză este Ediţia a 19a.

Câmpul de luptă al minţii
Câştigarea luptei în mintea ta
ISBN 0-89274-778-1
Copyright © 1995 de către Joyce Meyer
Life in The Word, Inc.
P.O. Box 655
Fenton, Missouri 63026

Publicată în Statele Unite ale Americii de către Harrison House, Inc.
Toate drepturile sunt rezervate în conformitate cu legea internaţională a copyright-ului.
Conţinutul şi/ sau coperta nu pot fi reproduse în totalitate sau parţial sub nici o formă fără consimţământul expres în scris al editorului.

Ediţia în limba română publicată în Bucureşti, Romania
Editor coordonator: Rufus Whynot
Traducerea şi adaptarea: Mirabella-Magda Barna
Toate drepturile sunt rezervate în conformitate cu legea internaţională a copyright-ului.
Conţinutul şi/sau coperta nu pot fi reproduse în intregime sau parţial sub nici o formă fără consimţământul expres în scris al editorului.

17 MAI 2004

Dedicaţie

Aş dori să dedic această carte, *Câmpul de luptă al minţii,* fiului meu cel mai mare, David.

Ştiu că personalitatea ta este suficient de asemănătoare cu a mea aşa că ai avut cu siguranţă şi tu partea ta de bătălii pe tărâmul mentalului. Te văd crescând continuu şi ştiu că ai câştigat victorii în luptele care duc la înnoirea minţii.

Te iubesc, David, şi sunt mândră de tine. Continuă lupta!

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Cuprins

Partea I: Importanţa Minţii 9
Introducere 11
1 Mintea este câmpul de luptă 13
2 O necesitate vitală 22
3 Nu renunţa! 25
4 Puţin câte puţin 29
5 Gândeşte pozitiv 33
6 Spirite care leagă minţile 40
7 Mai cugetă la ce te gândeşti 44

Partea II: Condiţii ale minţii 51
Introducere 53
8 Când este mintea mea normală? 55
9 O minte rătăcită şi nedumerită 61
10 O minte confuză 66
11 O minte plină de îndoieli şi necredincioasă 75
12 O minte neliniştită şi îngrijorată 87
13 O minte suspicioasă, ce judecă şi critică pe alţii 99
14 O minte pasivă 112
15 Mintea lui Cristos 120

Partea III: Mentalităţi deşarte 141
Introducere 143
16 Viitorul meu este determinat de trecutul şi de prezentul meu 146
17 Nu vreau să-mi asum responsabilitatea 151
18 Nu suport când totul este prea dificil! 158
19 Nu pot să fac nimic în privinţa asta - sunt pur şi simplu dependent 163
20 Nu mă lăsa să aştept - eu vreau acum! 170
21 Nu este vina mea! 177
22 Viaţa mea este atât de nefericită 185
23 Nu merit binecuvântările lui Dumnezeu 189
24 De ce n-aş fi gelos? 195
25 Fac cum vreau eu! 201
Bibliografie 207

BCU "CAROL I" CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

B.C.U. „M. EMINESCU" IAŞI

Partea I-a

Importanţa Minţii

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Introducere

Căci armele cu care ne luptăm noi, nu sunt supuse firii pământeşti (arme ale cărnii şi oaselor), ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile.

(Întrucât) Noi răsturnăm izvodirile minţii şi orice înălţime, care se ridică împotriva cunoştinţei (adevărate) lui Dumnezeu; şi orice gând îl facem rob ascultării de Cristos (Mesia, Cel Uns).

2 Corinteni 10:4,5

Cum am putea exprima importanţa gândurilor noastre pentru a transmite adevăratul înţeles al versetului din Proverbe 23:7: **Căci el** (o persoană) **îşi face socotelile în suflet, pentru că aşa este el ...?**

Cu cât Îl slujesc mai mult pe Dumnezeu şi Îi studiez Cuvântul, cu atât mai mult realizez importanţa gândurilor şi cuvintelor. Şi, de obicei, descoper că Duhul Sfânt mă călăuzeşte să studiez aceste domenii.

Am afirmat, şi cred că este adevărat, că atât timp cât existăm pe acest pământ va trebui să studiem aceste domenii ale gândurilor şi ale cuvintelor. Indiferent cât de mult am şti despre un anumit domeniu, întotdeauna există lucruri noi de învăţat şi lucruri pe care le-am învăţat înainte, dar trebuie să ni le reamintim.

Ce spune de fapt, cu adevărat, versetul din Proverbe 23:7? *Versiunea Regelui James* spune: **Aşa cum el** (un om) **gândeşte în inimă, aşa este el...** Cu alte cuvinte: "Aşa cum un om gândeşte cu inima sa, aşa va deveni el."

Mintea este conducătorul sau predecesorul tuturor acţiunilor. Romani 8:5 afirmă clar: **În adevăr, cei ce trăiesc după îndemnurile firii pământeşti (sunt controlaţi de dorinţe lipsite de sfinţenie), umblă după lucrurile firii pământeşti; pe când cei ce trăiesc după îndemnurile Duhului (sunt controlaţi de dorinţele Duhului), umblă după lucrurile Duhului (Sfânt).**

Acţiunile noastre sunt rezultatul direct al gândurilor noastre. Dacă noi avem o gândire negativă, vom avea o viaţă negativă. Pe de altă parte, dacă ne vom reînnoi mintea după Cuvântul lui Dumnezeu, atunci, aşa cum ni se promite în Romani 12:2, vom demonstra în

experienţa noastră "voia lui Dumnezeu cea bună, plăcută şi desăvârşită" pentru vieţile noastre.

Am împărţit această carte în trei părţi principale, iar prima parte se ocupă de importanţa gândurilor. Doresc să sădesc în inima voastră, cu putere şi pentru totdeauna, ideea că trebuie să începeţi să cugetaţi la ceea ce gândiţi.

Problemele multor oameni sunt înrădăcinate în modele de gândire, care de fapt produc problemele pe care ei le experimentează în vieţile lor. Satan oferă un mod greşit de gândire fiecărei persoane, dar noi nu trebuie să-i acceptăm oferta. Învăţaţi care tipuri de gândire sunt plăcute Duhului Sfânt şi care tipuri nu sunt plăcute.

2 Corinteni 10:4,5 ne arată clar că trebuie să cunoaştem Cuvântul lui Dumnezeu suficient de bine pentru a fi capabili să comparăm ce este în mintea noastră cu ce este în mintea lui Dumnezeu; noi trebuie să surpăm şi să facem captiv ascultării de Isus Cristos orice gând care încearcă să se înalţe peste Cuvântul lui Dumnezeu.

Mă rog ca această carte să vă ajute să realizaţi acest lucru.

Mintea este câmpul de luptă. Pentru noi, faptul de a ne pune gândurile în acord cu gândurile lui Dumnezeu, este o necesitate vitală. Acesta este un proces care va lua timp şi va necesita studiu.

Nu renunţaţi niciodată, pentru că puţin câte puţin vă schimbaţi. Cu cât vă schimbaţi mintea în bine, cu atât viaţa voastră se va schimba în bine. Când veţi începe să vedeţi în gândirea voastră bunul plan al lui Dumnezeu pentru voi, atunci veţi începe să-l urmaţi.

1
Mintea Este Câmpul de Luptă

Căci noi nu avem de luptat împotriva cărnii şi sângelui (cu duşmani fizici), ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva (duhurilor stăpâne) stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii care sunt în locurile cereşti (supranaturale).

Efeseni 6:12

Din ceea ce spune versetul de mai sus, putem vedea că suntem într-un război. Un studiu atent al acestui verset ne informează că lupta noatră nu este împotriva altor fiinţe umane, ci împotriva diavolului şi demonilor săi. Inamicul nostru, Satan, încearcă să ne înfrângă prin înşelăciune şi strategie, prin planuri bine elaborate şi viclenie deliberată.

Diavolul este un mincinos. Isus l-a numit ... **tatăl minciunilor şi a tot ceea ce este fals** (Ioan 8:44). El ne minte pe mine şi pe tine. El ne spune lucruri neadevărate despre noi înşine, despre alţi oameni şi despre circumstanţe. Oricum, el nu ne spune toată minciuna deodată.

El începe prin a ne bombarda mintea cu un model inteligent proiectat, de mici gânduri supărătoare, suspiciuni, îndoieli, temeri, mirări, argumentări şi teorii. El se mişcă încet şi prudent (la urma urmei, planurile bine elaborate necesită timp). Amintiţi-vă, el are o strategie pentru lupta sa. El ne-a studiat timp îndelungat.

El ştie ce ne place şi ce nu ne place. Ne ştie nesiguranţele, slăbiciunile şi temerile. Ştie ce ne supără cel mai tare. Este dispus să investească oricât de mult timp ar fi necesar pentru a ne înfrânge. Unul dintre punctele puternice ale diavolului este răbdarea.

Surparea întăriturilor

Căci armele cu care ne luptăm noi, nu sunt supuse firii pământeşti (arme ale cărnii şi oaselor), ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile.

(Întrucât) Noi răsturnăm izvodirile minţii şi orice înălţime, care se ridică împotriva cunoştinţei (adevărate) lui Dumnezeu; şi orice gând îl facem rob ascultării de Cristos (Mesia, Cel Uns).

2 Corinteni, 10:4,5

Printr-o strategie atentă şi o înşelăciune plină de viclenie, Satan încearcă să creeze "întăriturí" în mintea noastră. O întăritură este o zonă în care noi suntem legaţi (în închisoare) datorită unui anumit mod de gândire.

În acest pasaj, apostolul Pavel ne spune că avem armele necesare pentru a învinge întăriturile lui Satan. Vom învăţa mai multe despre aceste arme mai târziu, dar pentru moment vă rog să observaţi că încă o dată vedem că suntem implicaţi într-un război, un război spiritual. Versetul 5 ne arată clar localizarea câmpului de luptă pe care se poartă acest razboi.

Traducerea acestui verset în *Biblia Amplificată* spune că noi vom lua aceste arme şi vom respinge argumentările. Diavolul pledează înaintea noastră; el ne oferă teorii şi argumente. Toată această activitate se desfăşoară în minte.

Mintea este câmpul de luptă.

Sumarul situaţiei

Astfel, până acum am văzut că:

1. Suntem implicaţi într-un război.
2. Duşmanul nostru este Satan.
3. Mintea este câmpul de luptă.
4. Diavolul lucrează neobosit pentru a crea întărituri în mintea noastră.
5. El realizează aceasta prin strategie şi înşelăciune (prin planuri bine elaborate şi viclenie deliberată).
6. El nu se grăbeşte; şi îşi va lua oricât timp are nevoie pentru a-şi duce planul la îndeplinire.

Să-i examinăm mai clar planul printr-o pildă.

Versiunea Mariei

Maria şi soţul ei, Ion, nu se bucură de o căsnicie fericită. Între ei există un conflict permanent. Amândoi sunt supăraţi, plini de amăciune şi resentimente. Ei au doi copii care sunt afectaţi de problemele din casă. Acest conflict se manifestă în comportamentul copiilor şi în notele lor la şcoală. Unul dintre copii are probleme cu stomacul cauzate de acest stres.

Problema Mariei este că ea nu vrea să-l lase pe Ion să fie capul casei lor. Ea este autoritară - vrea să ia toate deciziile, să aibă grijă de bugetul familiei şi să educe copiii. Vrea să muncească pentru a avea "banii ei". Este independentă, zgomotoasă, pretenţioasă şi cicălitoare.

Probabil că acum vă gândiţi: "Am răspunsul pentru problema ei. Ea are nevoie să-L cunoască pe Isus."

Dar ea îl cunoaşte! Maria L-a primit pe Isus ca Mântuitorul său în urmă cu cinci ani – la trei ani după ce se căsătorise cu Ion.

"Vrei să spui că nu s-a petrecut nici o schimbare în Maria după ce L-a primit pe Isus ca Mântuitor?"

Ba da, a existat o schimbare. Ea crede că va merge în Rai, chiar dacă purtarea sa rea o face să simtă o condamnare permanentă. Acum ea are speranţă. Înainte de a-L întâlni pe Isus, era nefericită şi fără speranţă; acum ea este doar nefericită.

Maria ştie că atitudinea sa este greşită şi doreşte să se schimbe. Ea a primit sfaturi de la două persoane şi aproape în fiecare rugăciune a sa, ea doreşte să-şi învingă mânia, răzvrătirea, neîndurarea, resentimentul şi amărăciunea. De ce oare nu a observat ea o mai mare ameliorare?

Răspunsul se găseşte în Romani 12:2: **Să nu vă potriviţi (croiţi după şi adaptaţi la obiceiurile sale externe şi superficiale) chipului veacului acestuia (această epocă), ci să vă prefaceţi, prin înnoirea (completă) minţii voastre (prin noile sale idei şi noua sa atitudine), ca să puteţi deosebi bine voia lui Dumnezeu (pentru voi): cea bună, plăcută şi desăvârşită (în calea pe care El a ales-o pentru voi).**

Maria are întăriturі în mintea sa. Ele sunt acolo de ani de zile. Ea nici măcar nu înţelege cum au ajuns acolo acele întăriturі. Ea ştie că nu ar trebui să fie răzvrătită, autoritară, cicălitoare etc., dar nu ştie ce să facă să-şi schimbe acest fel de a fi. Se pare că ea pur şi simplu reacţionează în anumite situaţii într-un mod necuviincios pentru că nu-şi poate controla acţiunile.

Maria nu-şi poate controla acţiunile pentru că nu-şi poate controla gândurile. Ea nu-şi poate controla gândurile pentru că în mintea ei există întăriturі pe care diavolul le-a creat încă de la începuturile vieţii ei.

Satan începe să-şi pună în aplicare planurile sale bine elaborate şi să-şi ţească înşelăciunea sa deliberată când omul are o

vârstă foarte fragedă. În cazul Mariei, problemele ei au început cu mult timp în urmă, în copilărie.

Pe vremea când era un copil, Maria a avut un tată foarte autoritar, care deseori o bătea numai pentru că el era într-o dispoziţie proastă. Dacă ea făcea o singură greşeală, el îşi vărsa mânia asupra ei. Timp de ani de zile, ea a suferit neajutorată, din cauza tatălui ei care le maltrata, atât pe ea cât şi pe mama ei. El nu avea nici un fel de respect pentru soţia şi fiica lui. Pe de altă parte, fratele Mariei nu greşea niciodată. Se părea că el era favorizat numai pentru că era băiat.

Când a împlinit vârsta de şaisprezece ani, Maria deja suferise ani de zile o spălare a creierului de către Satan, care-i spusese minciuni; acestea sunau cam aşa: "Bărbaţii chiar se cred cineva. Toţi sunt la fel; nu poţi avea încredere în ei. Dacă eşti bărbat, te-ai realizat în viaţă. Poţi să faci orice doreşti. Poţi să le ordoni oamenilor, să fii şef, să tratezi oamenii în orice fel doreşti şi nimeni (în special soţia sau fiica) nu poate face nimic în privinţa asta."

Ca urmare, Maria decise: "Când voi pleca de aici, nimeni niciodată nu va mai face din mine ce vrea!"

Satan purta deja un război pe câmpul de luptă al minţii ei. Ascultă în mod repetat gândurile acelea în capul tău, de o sută de mii de ori sau mai mult într-o perioadă de zece ani, şi apoi vezi dacă eşti gata să te măriţi şi să devi o soţie dulce, ascultătoare şi iubitoare. Chiar dacă printr-un miracol ai vrea să fii astfel, nu vei şti cum să o faci. Cam aceasta este încurcătura în care se găseşte Maria în prezent. Ce poate face ea? Ce putem face oricare dintre noi într-o situaţie ca aceasta?

Armele din Cuvânt

"...Dacă rămâneţi în cuvântul Meu (respectaţi îndeaproape învăţăturile Mele şi trăiţi în conformitate cu ele), sunteţi în adevăr ucenicii Mei;

veţi cunoaşte adevărul, şi adevărul vă va face slobozi".

Ioan 8:31, 32

Aici Isus ne spune în ce fel vom fi noi victorioşi împotriva minciunilor lui Satan. Noi trebuie să cunoaştem adevărul lui Dumnezeu, să ne reînnoim mintea prin Cuvântul Său, şi apoi să folosim armele din 2 Corinteni 10:4,5 pentru a dărâma întăriturile

precum şi orice lucru trufaş şi semeţ care se ridică pe sine mai presus decât cunoaşterea de Dumnezeu.

Aceste "arme" sunt reprezentate de Cuvântul primit prin predici, învăţături, cărţi, casete, seminarii ca şi prin studiul individual al Bibliei. Dar trebuie să "rămânem" (continuăm) în Cuvânt până când devine revelaţie inspirată de Duhul Sfânt. Este important să continui. În Marcu 4:24 Isus spune: **...Cu ce măsură (a gândurilor şi studiului) veţi măsura (adevărul pe care îl auziţi), vi se va măsura (virtutea şi cunoaşterea) şi vi se va da şi mai mult...** Repet, noi trebuie să continuăm să folosim arma Cuvântului.

Alte două arme spirituale accesibile nouă sunt lauda şi rugăciunea. Lauda învinge diavolul mai rapid decât orice alt plan de luptă, dar trebuie să vină dintr-o inimă sinceră, nu doar din gură şi nici ca o metodă încercată pentru a vedea dacă funcţionează. De asemenea, lauda şi rugăciunea implică amândouă Cuvântul. Noi Îl lăudăm pe Dumnezeu conform Cuvântului Său şi bunătăţii Sale.

Rugăciunea înseamnă o relaţie cu Dumnezeu Tatăl. Înseamnă să venim şi să cerem ajutor sau să vorbim cu Dumnezeu despre ceva care ne supără.

Dacă doriţi să aveţi o viaţă eficientă de rugăciune, dezvoltaţi o relaţie personală bună cu Tatăl. Ajungeţi la cunoaşterea faptului că El vă iubeşte, că este milostiv şi că El vă va ajuta. Cunoaşteţi-L pe Isus. El este Prietenul vostru. El a murit pentru voi. Cunoaşteţi-L pe Sfântul Duh. El este permanent cu voi ca Ajutorul vostru. Lăsaţi-L să vă ajute.

Învăţaţi să vă umpleţi rugăciunile cu Cuvântul lui Dumnezeu. Noi venim la El datorită Cuvântului lui Dumnezeu şi a nevoilor noastre.

Deci, armele noastre sunt reprezentate de Cuvântul folosit în diferite moduri. După cum ne spune Pavel în 2 Corinteni, armele noastre nu sunt arme firești (materiale); ele sunt spirituale. Noi avem nevoie de arme spirituale pentru că luptăm împotriva unor duhuri stăpânitoare, da, chiar împotriva lui Satan însuşi. Chiar şi Isus a folosit în pustietate Cuvântul ca armă pentru a învinge diavolul (Luca 4:1-13). De fiecare dată când diavolul L-a minţit, Isus a răspuns cu: "Este scris" şi i-a citat Cuvântul.

Pe măsură ce Maria va învăţa să-şi folosească armele, ea va începe să surpe întăriturile care au fost înălţate în mintea ei. Ea va afla adevărul care o va elibera. Ea va vedea că nu toţi bărbaţii sunt la fel ca tatăl ei pământesc. Unii sunt, dar majoritatea nu. Soţul ei, Ion, nu este. Ion o iubeşte foarte mult pe Maria.

Versiunea lui Ion

Cealaltă faţetă a povestirii se referă la Ion. Şi el are, de asemenea, probleme care contribuie la situaţia în care se află căsnicia sa cu Maria, casa şi familia sa.

Ion ar trebui să-şi asume poziţia de cap de familie. Dumnezeu a vrut ca el să fie preotul căminului său. Ion este şi el născut din nou şi cunoaşte ordinea cuvenită în viaţa de familie. El ştie că nu ar trebui să-i permită soţiei sale să conducă gospodaria, să se îngrijească de buget, de copii şi de el. El ştie toate acestea, dar nu face nimic în privinţa asta cu excepţia faptului că se simte învins şi se refugiază în a privi la televizor şi a urmări emisiuni sportive.

Ion se ascunde de responsabilităţile sale deoarece urăşte confruntările. El preferă să adopte o atitudine pasivă, gândindu-se: "Ei bine, dacă nu fac nimic în sensul ăsta, poate că situaţia se va rezolva de la sine." Sau îşi găseşte scuze pentru a nu trece la acţiune zicând: "Mă voi ruga pentru asta." Bineînţeles, rugăciunea este bună, dar nu şi dacă este doar o cale pentru a evita asumarea responsabilităţii.

Daţi-mi voie să clarific ce vreau să spun atunci când zic că Ion ar trebui să-şi asume poziţia pe care i-a dat-o Dumnezeu în căminul lui. Nu vreau să spun că el ar trebui să vină ca "Domnul Macho", declamând şi lăudându-se cu autoritatea lui. Efeseni 5:25 ne învaţă că un bărbat ar trebui să-şi iubească soţia aşa cum Cristos a iubit Biserica. Ion trebuie să-şi asume responsabilitatea, şi împreună cu responsabilitatea vine şi autoritatea. El ar trebui să fie ferm cu soţia sa - iubitor, dar ferm. El ar trebui să o asigure pe Maria că, deşi a fost rănită pe când era un copil, pe măsură ce se va îndrepta către Dumnezeu, având încredere în El, ea va şti cu siguranţă că nu toţi bărbaţii sunt precum a fost tatăl ei.

Ion ar trebui să facă o mulţime de lucruri; dar, ca şi Maria, şi el are "gânduri" care deschid uşa diavolului şi-i permit acestuia să-l ţină captiv. Şi în mintea lui Ion se desfăşoară o luptă. Ca şi Maria, şi el a fost traumatizat verbal în copilărie. Mama lui dominatoare avea o limbă ascuţită şi deseori îi spunea lucruri care-l răneau, cum ar fi: "Ion, eşti o pacoste; nu vei face nimic în viaţă."

Ion a încercat din greu să-şi mulţumească mama deoarece avea nevoie de aprobarea ei (aşa cum au nevoie toţi copiii); dar, cu cât încerca mai mult, cu atât făcea mai multe greşeli. Deoarece era neîndemânatec, mama lui îi spunea tot timpul ce "prostovan" era. Bineînţeles, că el scăpa lucrurile din mână, deoarece dorea atât de mult să o mulţumească pe mama sa, şi asta îl făcea să fie foarte nervos şi nu mai reuşea să se concentreze.

El a mai întâmpinat din nefericire şi respingere din partea copiilor cu care dorea să se împrietenească. Felul acesta de lucruri ni se întâmplă tuturor în anumite momente din viaţa noastră, dar pe Ion l-au devastat pentru că el deja se simţea respins de către mama sa.

Şi a mai existat o fată pe care el a plăcut-o cu adevărat în primii săi ani de liceu, şi care l-a respins, preferând alt băiat. Atunci când toate aceste lucruri s-au acumulat în viaţa lui Ion, şi diavolul lucrase deja asupra lui, timp de ani de zile clădind întăriturii în mintea lui, Ion pur şi simplu nu a mai avut curajul să fie altfel decât tăcut, timid şi retras.

Ion este tipul de persoană care nu-şi dă importanţă, care pur şi simplu alege să nu facă valuri. Timp de ani de zile i-au fost induse gânduri care sunau cam aşa: "N-are nici un rost să-i spui cuiva ce gândeşti; oricum nimeni nu te va asculta. Dacă vrei ca oamenii să te accepte, trebuie doar să fii de acord cu tot ce doresc ei."

În cele câteva rânduri când a încercat să-şi susţină punctul de vedere într-o problemă, se părea că întotdeauna va pierde, aşa încât, în final, el a hotărât că nu merită efortul de a intre într-o confruntare.

"În final, oricum voi pierde," se gândea el, aşa că de ce aş mai începe ceva?"

Care este răspunsul?

Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia (Învăţătura); M-a trimes să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, şi orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsaţi, (care sunt asupriţi, bătuţi, zdrobiţi şi înfrânţi de nenorocire)

şi să vestesc anul de îndurare al Domnului (ziua în care abundă salvarea şi favorurile lui Dumnezeu).

Luca 4: 18, 19

Cu toate problemele contradictorii ale lui Ion şi ale Mariei, nu este greu să ne imaginăm cum era viaţa în căminul lor. Amintiţi-vă că am spus că acolo exista multă rivalitate. Rivalitatea nu înseamnă întotdeauna luptă deschisă. De multe ori, rivalitatea în casă este ca un curent subteran furios, despre care toată lumea ştie că-i acolo, dar nimeni nu vrea să vorbească despre el. Atmosfera în casa lor este îngrozitoare, iar diavolului îi place lucrul acesta la nebunie!

Ce se va întâmpla cu Ion, cu Maria şi cu copiii lor? Vor reuşi? Ei sunt creştini - ar fi păcat să se destrame căsnicia lor şi familia lor să fie distrusă.

De fapt aceasta depinde de ei. Ioan 8:31,32 ar fi versetul cheie în decizia lor. Dacă vor continua să studieze Cuvântul lui Dumnezeu, vor afla adevărul şi dacă vor ţine cont de acesta, vor fi eliberaţi. Dar fiecare dintre ei trebuie să înfrunte adevărul despre sine şi despre trecutul său, pe măsură ce acesta le este descoperit de către Dumnezeu.

Adevărul se arată întotdeauna prin Cuvânt; dar din păcate, oamenii nu-l acceptă întotdeauna. Să-ţi înfrunţi greşelile şi să le rezolvi este un proces dureros. În general vorbind, oamenii îşi justifică comportamentele greşite. Ei permit trecutului lor şi modului în care au fost crescuţi să le afecteze în mod negativ tot restul vieţilor lor.

Trecutul nostru ne poate explica de ce suferim, dar noi nu trebuie să-l folosim ca pe o scuză pentru a rămâne înlănţuiţi.

Nimeni nu are scuze deoarece Isus este întotdeauna gata să-Şi îndeplinească promisiunea de a-i elibera pe captivi. El va păşi cu noi peste linia de sosire a victoriei în orice domeniu, dacă noi suntem dispuşi să mergem până la capăt cu El.

Soluţia

Nu va ajuns nici o ispită (nici o încercare privită ca ademenitoare în păcat, indiferent cum apare sau unde duce), care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească (adică, nici o tentaţie şi nici o încercare la care aţi fost supuşi nu a fost mai mare decât rezistenţa umană, ci toate au fost ajustate şi adapatate şi au aparţinut experienţei umane, şi au fost cât poate omul să îndure). Şi Dumnezeu, care este credincios (Cuvântului Său şi naturii Sale milostive), nu va îngădui să fiţi ispitiţi peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit (întotdeauna) şi mijlocul să ieşiţi din ea, ca s-o puteţi răbda.

1 Corinteni 10:13

Sper că în acest exemplu de tip parabolă aţi văzut cum Satan profită de întâmplările din viaţa noastră şi clădeşte întăriturii în vieţile noastre - cum el poartă un război în câmpul de luptă al minţii noastre. Dar, mulţumită lui Dumnezeu, noi avem arme pentru a doborî întăriturile. Dumnezeu nu ne abandonează şi nu ne lasă neajutoraţi. În 1 Corinteni 10:13 ni se promite că Dumnezeu nu ne va lăsa să fim

ispitiţi mai mult decât putem să suportăm, şi cu fiecare ispită El ne va arăta soluţia, scăparea.

Oricare dintre noi putem fi Maria sau Ion. Sunt sigură că cei mai mulţi dintre noi au găsit asemănări într-un fel sau altul între viaţa lor şi acest scenariu. Problemele lor sunt de natură interioară - în gândurile şi atitudinile lor. Comportamentul lor exterior este doar rezultatul vieţii lor interioare. Satan ştie foarte bine că dacă el ne poate controla gândurile, el ne poate controla faptele.

Şi tu poţi avea unele întăriturі majore în viaţa ta, care trebuie să fie distruse. Dă-mi voie să te încurajez spunându-ţi: "Dumnezeu este de partea ta." Se desfăşoară o luptă, iar mintea ta este câmpul de bătalie. Dar vestea cea bună este că Dumnezeu luptă de partea ta.

BCU IAŞI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

2
O Necesitate Vitală

Şi aşa cum gândeşte el în inima sa, astfel este el...
Proverbe 23:7

Acest singur verset ne arată cât este de important să gândim corect. Gândurile sunt puternice şi, după cum spune autorul cărţii Proverbelor, ele au capacitate creatoare. Dacă gândurile noastre vor afecta ceea ce vom deveni noi, atunci cu siguranţă că ar trebui să fie o prioritate să avem gânduri corecte.

Vreau să va accentuez că este absolut necesar să gândiţi în conformitate cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Nu puteţi avea o viaţă pozitivă şi o minte negativă.

Mintea Firii Versus Mintea Duhului

În adevăr cei ce trăiesc după îndemnurile firii pământeşti, umblă după lucrurile firii pământeşti; pe când cei ce trăiesc după îndemnurile Duhului, umblă după lucrurile Duhului (Sfânt).
Romani 8:5

În *Versiunea Regelui James*, capitolul opt al Romanilor ne învaţă că dacă noi "intenţionăm" lucrurile firii vom umbla în fire; dar dacă "intenţionăm" lucrurile Duhului, vom umbla în Duh.

Sau să vă spun altfel: dacă avem gânduri carnale, gânduri greşite, gânduri negative, nu putem umbla în Duh. Se pare că dacă avem o minte reînnoită, o gândire ca a lui Dumnezeu este o necesitate vitală pentru o viaţă creştinească de succes.

Există momente când noi, oamenii, suntem delăsători cu privire la anumite lucruri, dacă nu realizăm cât este de important să le acordăm atenţie. Dar, atunci când realizăm că este vorba de un subiect care va cauza mari probleme dacă îl ignorăm, atunci ne mobilizăm şi îl rezolvăm, deoarece realizăm cât este de important.

Să spunem, de exemplu, că primiţi un telefon de la bancă prin care vi se comunică faptul că din contul vostru au fost cheltuiţi fără a avea acoperire 850$. Imediat o să încercaţi să rezolvaţi problema. Probabil că veţi descoperi că aţi avut intenţia să depuneţi aceşti bani în

bancă, dar nu aţi făcut-o. Veţi alerga deci la bancă imediat să depuneţi banii pentru a nu avea probleme în continuare.

Aş dori ca voi să vă gândiţi în aceeaşi manieră la problema reînnoirii minţii.

Viaţa voastră ar putea fi într-o stare de haos datorată multor ani de gândire greşită. Dacă vă aflaţi într-o astfel de situaţie, atunci este important ca voi să realizaţi faptul că *viaţa voastră nu se va îndrepta până când nu se va îndrepta mintea voastră.* Ar trebui să consideraţi această problemă ca pe o necesitate vitală. Gândiţi-vă serios la dărâmarea întăriturilor pe care Satan le-a construit în mintea voastră. Folosiţi-vă armele Cuvântului, lauda şi rugăciunea.

Prin Duhul

...nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu... zise Domnul oştirilor.

Zaharia 4:6

Una dintre cele mai bune căi spre libertate este să-i ceri mult ajutor lui Dumnezeu - şi să-i ceri des.

Una dintre armele voastre este rugăciunea (cererea). Nu veţi putea depăşi situaţia în care va aflaţi doar fiind hotărâţi. Trebuie să fiţi hotărâţi, dar fiţi hotărâţi în Duhul Sfânt, nu în efortul propriei voastre fiinţe. Duhul Sfânt este Ajutorul vostru - căutaţi ajutorul Său. Bazaţi-vă pe El. Nu puteţi reuşi singuri.

O Necesitate Vitală

Pentru cel credincios, gândirea corectă este o necesitate vitală. O necesitate vitală este ceva care este atât de important încât pur şi simplu nu se poate trăi fără el - spre exemplu, bătăile inimii sunt vitale, tensiunea arteriala este vitală. Acestea sunt lucruri fără de care viaţa nu există.

Cu ani în urmă, Domnul mi-a arătat acest adevăr referitor la relaţia mea personală cu El în ceea ce priveşte rugăciunea şi Cuvântul. Mi-a fost îngrozitor de greu să mă disciplinez pentru a face aceste lucruri până când El mi-a arătat că acestea reprezintă o necesitate vitală. Aşa cum viaţa mea fizică depinde de semnele mele vitale, tot aşa viaţa mea spirituală depinde de faptul de a petrece un timp de calitate cu Dumnezeu, în mod regulat. Odată ce am învăţat că relaţia mea cu El este vitală, i-am acordat prioritate în viaţa mea.

În acelaşi fel, odată ce am realizat că o gândire corectă este vitală pentru a trăi victorios, am devenit mai serioasă cu privire la a lua în considerare ceea ce gândesc şi mi-am ales gândurile cu grijă.

Aşa cum gândeşti, aşa eşti

Ori faceţi pomul bun (sănătos) şi rodul lui bun (sănătos), ori faceţi pomul rău (putred şi bolnav) şi rodul lui rău (putred şi bolnav): căci pomul se cunoaşte după rodul lui.

Matei 12:33

Biblia spune că un copac este cunoscut după roadele sale.

Acelaşi lucru este adevărat şi în vieţile noastre. Gândurile aduc roade. Gândeşte gânduri bune şi roadele din viaţa ta vor fi bune. Gândeşte gânduri rele şi roadele din viaţa ta vor fi rele.

De fapt, vă puteţi uita la atitudinea unei persoane şi veţi şti ce fel de gândire este prevalentă în viaţa sa. O persoană bună, gentilă nu are gânduri rele, răzbunătoare. Şi de asemenea, o persoană cu adevărat rea nu are gânduri bune, iubitoare.

Amintiţi-vă versetul din Proverbe 23:7 şi lăsaţi-l să aibă un impact în viaţa voastră: căci aşa cum gândiţi în inima voastră, aşa sunteţi.

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY BRA

3
Nu renunţa!

Să nu obosim în facerea binelui; căci la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală.

Galateni 6:9

Indiferent cât este de rea viaţa voastră şi condiţia în care se află mintea voastră, nu renunţaţi! Recâştigaţi teritoriul pe care diavolul l-a furat de la voi. Dacă este necesar, recâştigaţi-l centimetru cu centimetru, bazându-vă întotdeauna pe mila lui Dumnezeu şi nu pe propriile voastre puteri pentru a obţine rezultatele dorite.

În Galateni 6:9, apostolul Pavel pur şi simplu ne încurajează să continuăm şi să continuăm! Să nu fim oameni care renunţă! Să nu avem vechiul duh al "renunţării". Dumnezeu caută oameni care vor merge până la capăt împreună cu El.

Mergi până la capăt

Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine; şi râurile nu te vor îneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde, şi flacăra nu te va aprinde.

Isaia 43:2

Indiferent de situaţia care există chiar acum în viaţa ta, eu te încurajez să mergi până la capăt şi să nu renunţi!

Habacuc 3:19 spune că modul în care noi vom ajunge să avem picioare de cerbi (cerbul fiind un animal care urcă rapid pe munţi) este **...să mergem (nu să stăm nemişcaţi, în teroare, ci să mergem) şi să facem progrese (spirituale) până în locurile înalte (ale necazului, suferinţei sau responsabilităţii)!**

Dumnezeu ne ajută să progresăm spiritual prin faptul că este cu noi, ne întăreşte şi ne încurajează în timpuri grele să "continuăm ce-am început".

Este uşor să renunţi; pentru a merge până la capăt trebuie să ai credinţă.

Alegerea Este a Ta!

Iau azi cerul şi pământul martor împotriva voastră că ţi-am pus înainte viaţa şi moartea, binecuvântarea şi blestemul. Alege viaţa, ca să trăieşti, tu şi sămânţa ta.
Deuteronom 30:19

Exista mii şi mii de gânduri care ne sunt prezentate în fiecare zi. Mintea trebuie să fie reînnoită pentru a urma Duhul şi nu firea. Minţile noastre carnale (lumeşti, fireşti) au atât de mult exerciţiu în a gândi liber, încât, cu siguranţă, nu trebuie să depunem nici un fel de efort pentru a gândi gânduri greşite.

Pe de altă parte, noi ar trebui să ne facem un scop din a alege gândirea corectă. După ce, într-un final, ne-am decis să gândim în acord cu mintea lui Dumnezeu, va trebui *să alegem* şi *să continuăm să alegem* gânduri corecte.

Atunci când vom începe să simţim că lupta minţii a devenit prea dificilă şi nu o vom câştiga, atunci va trebui să fim capabili să renunţăm la acel tip de gândire şi să alegem să gândim că vom câştiga! Nu numai că trebuie să alegem să gândim că noi vom câştiga, dar de asemenea, trebuie să ne hotărâm să nu renunţăm. Bombardaţi cu temeri şi îndoieli, noi trebuie să ne decidem şi să spunem: "Nu voi renunţa niciodată! Dumnezeu este de partea mea, El mă iubeşte şi El mă ajută!"

Tu şi cu mine vom avea de luat multe decizii de-a lungul vieţilor noastre. În Deuteronom 30:19 Domnul le-a spus oamenilor Lui că El a aşternut în faţa lor viaţa şi moartea şi i-a îndemnat să aleagă viaţa. Şi în Proverbe 18:21 ni se spune: **Moartea şi viaţa sunt în puterea limbii; oricine o iubeşte, îi va mânca roadele.**

Gândurile noastre devin vorbele noastre. De aceea, este de o importanţă vitală ca noi *să alegem* gânduri care dau viaţă. Şi atunci când o facem, cuvinte corecte vor fi rostite.

Nu renunţa!

Când bătălia pare fără de sfârşit şi tu te gândeşti că nu vei reuşi niciodată, adu-ţi aminte că tu trebuie să-ţi reprogramezi mintea, care este foarte carnală, lumească, firească, să gândească precum gândeşte Dumnezeu.

Imposibil? *Nu!*

Dificil? *Da!*

Dar, gândeşte-te, îl ai pe Dumnezeu în echipa ta. Eu cred că El este cel mai bun "programator" din jur. (Mintea ta este ca un computer în care o viaţă întreagă au fost programate gunoaie). Dumnezeu lucrează chiar şi asupra ta; asta dacă L-ai invitat să preia controlul gândurilor tale. El îţi reprogramează mintea. Tu doar continuă să cooperezi cu El - şi *nu renunţa*!

Cu siguranţă va dura timp şi nu va fi uşor, dar mergi în direcţia cea bună dacă alegi modul lui Dumnezeu de gândire. Oricum vei petrece timpul făcând ceva, aşa că de ce să nu mergi înainte în loc să stai în aceeaşi neorânduială pentru tot restul vieţii tale?!

Întoarce-te şi ia în posesie!

Domnul, Dumnezeul nostru, ne-a vorbit la Horeb, zicând: "Aţi locuit destulă vreme în muntele acesta.

Întoarceţi-vă, şi plecaţi; duceţi-vă la muntele Amoriţilor...

Vedeţi, v-am pus ţara înainte; intraţi şi luaţi în stăpânire ţara pe care Domnul a jurat părinţilor voştri, Avraam, Isac şi Iacov, ca o va da lor şi seminţiei lor după ei.

Deuteronom 1:6-8

În Deuteronom 1:2, Moise le-a arătat evreilor că deşi era un drum doar de unsprezece zile până la graniţa Canaanului (Ţara Promisă), totuşi ei au avut nevoie de patruzeci de ani pentru a ajunge acolo. Apoi, în versetul 6 el le spune: "Domnul Dumnezeu ne-a vorbit: 'Ai locuit destul pe acest munte.' "

Dar tu, ai locuit suficient de mult timp pe acelaşi munte? Ai petrecut patruzeci de ani încercând să faci un drum de unsprezece zile?

Într-un final, în viaţa mea, a trebuit să mă trezesc şi să realizez că nu mergeam nicăieri. *Eram un creştin fără victorie.* Ca şi Maria şi Ion, eu aveam multe idei greşite şi multe întărituri mentale care fuseseră construite de-a lungul anilor. Diavolul m-a minţit şi eu l-am crezut. De aceea, am trăit în înşelăciune.

Am stat suficient de mult timp pe acelaşi munte. Am petrecut patruzeci de ani realizând ceea ce ar fi putut fi un drum mult mai scurt, dacă aş fi cunoscut adevărul din Cuvântul Domnului.

Dumnezeu mi-a arătat că israeliţii au stat în pustie deoarece ei au avut o "mentalitate de pustietate" - adică anumite tipuri de gândire greşită care i-au ţinut înlănţuiţi. Ne vom ocupa de acest subiect într-un capitol viitor, dar pentru moment daţi-mi voie să vă rog să luaţi o decizie bună şi să vă hotărâţi să vă reînnoiţi mintea şi să învăţaţi să vă alegeţi gândurile cu grijă. Luaţi hotărârea că nu veţi renunţa până când victoria nu va fi totală şi nu aţi intrat în posesia moştenirii voastre de drept.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

4
Puţin câte puţin

Şi Domnul, Dumnezeul tău, va izgoni încetul cu încetul aceste neamuri dinaintea ta: nu le vei putea nimici îndată, ca să nu se înmulţească fiarele câmpului împotriva ta.

Deuteronomul 7:22

Reînnoirea minţii voastre va avea loc *puţin câte puţin*, aşa că nu fiţi descurajaţi dacă progresul pare lent.

Chiar înainte de a intra în Ţara Promisă, Domnul le-a spus israeliţilor că El va alunga inamicii din faţa lor, puţin câte puţin, ca nu cumva "sălbăticiunile câmpului" să se înmulţească printre ei.

Eu cred că mândria este "sălbăticiunea" care ne va mistui dacă vom primi prea multă libertate, prea repede. De fapt, este mai bine să fim eliberaţi pe rând în fiecare domeniu. În felul acesta, ne vom aprecia mai mult libertatea; vom realiza că este cu adevărat un dar de la Dumnezeu şi nu ceva ce putem realiza prin puterile noastre.

Suferinţa precede eliberarea

Dumnezeul oricărui har (Cel care dăruieşte toate binecuvântările şi favorurile), care v-a chemat în Christos Isus la slava Sa veşnică, după ce veţi suferi puţină vreme, vă va desăvârşi, vă va întări, vă va da putere şi vă va face neclintiţi.

1 Petru 5:10

De ce trebuie ca noi să suferim "puţin timp"? Eu cred că din momentul în care realizăm de fapt că avem o problemă şi până când Isus ne izbăveşte, noi îndurăm un fel de suferinţă, însă cu atât mai mult ne vom bucura atunci când vom fi eliberaţi. Când încercăm să facem singuri ceva, dăm greş şi apoi realizăm că trebuie să-L aşteptăm pe El, atunci inimile noastre sunt pline de mulţumire şi preamărire când El apare şi face ceea ce noi singuri nu putem.

Fără condamnare

Acum dar nu este nici o osândire...pentru ce sunt în Isus Cristos, care nu trăiesc după îndemnurile firii pământeşti, ci după îndemnurile Duhului.

Romani 8:1

Nu primi condamnări atunci când ai avut piedici sau zile proaste. Ridică-te din nou în picioare, scutură-te de praf şi ia-o de la capăt. Când un copil este învăţat să meargă, el cade de multe ori înainte de a fi sigur pe mersul său. Oricum, un lucru în favoarea copilului este faptul că, deşi este posibil ca el să plângă puţin după ce a căzut, întotdeauna se ridică iarăşi în picioare şi încearcă din nou.

Diavolul va încerca din răsputeri să te oprească în acest domeniu al reînnoirii minţii. El ştie că atunci când tu ai învăţat să alegi gândurile drepte şi să le respingi pe cele greşite, controlul lui asupra ta s-a terminat. El va încerca să te oprească prin descurajare şi condamnare.

Când vine condamnarea, foloseşte "arma Cuvântului" pe care tu o ai. Citează versetul din Romani 8:1, reamintindu-i lui Satan şi ţie însuţi că tu nu te conduci după fire, ci după Duh. Să te conduci după fire depinde de tine; să te conduci după Duh depinde de Dumnezeu.

Când dai greş (şi asta se va întâmpla), nu înseamnă că eşti învins. Pur şi simplu înseamnă că nu ai făcut totul aşa cum trebuie. Noi toţi trebuie să acceptăm faptul că alături de puteri mai avem şi slăbiciuni. Lasă-l doar pe Cristos să fie puternic în slăbiciunile tale; lasă-L pe El să fie puterea ta în zilele tale de slăbiciune.

Repet: *nu primi condamnarea.* Victoria ta totală va sosi, dar aceasta se va face în timp pentru că ea va veni "puţin câte puţin".

Nu te lăsa descurajat

Pentru ce te mâhneşti, suflete, şi gemi înlăuntrul meu? Nădăjduieşte în Dumnezeu, căci iarăşi Îl voi lăuda; El este mântuirea mea şi Dumnezeul meu.

Psalmul 42:5

Descurajarea distruge speranţa, aşa că în mod evident diavolul întotdeauna va încerca să ne descurajeze. Fără speranţă renunţăm, ceea ce este exact ce diavolul vrea ca noi să facem. În mod repetat Biblia ne spune să nu fim descurajaţi sau înspăimântaţi.

Dumnezeu ştie că noi nu vom ajunge la victorie dacă ne lăsăm descurajaţi, aşa că El întotdeauna ne încurajează atunci când noi începem un proiect, spunându-ne: "Nu te lăsa descurajat". Dumnezeu vrea ca noi să fim *în*curajaţi, nu *des*curajaţi.

Când descurajarea sau condamnarea încearcă să te învingă, examinează-ţi gândurile. Ce fel de gânduri ai gândit? Au sunat cumva în felul următor?

"Nu voi reuşi; este prea dificil. Întotdeauna dau greş, întotdeauna este la fel, nimic nu se schimbă niciodată. Sunt sigur că pentru alţi oameni nu este atât de greu să-şi reînnoiască minţile. La fel de bine aş putea să renunţ. Am obosit să tot încerc. Mă rog, dar se pare că Dumnezeu nu aude. Probabil că El nu răspunde rugăciunilor mele pentru că El este atât de dezamăgit de felul în care mă port eu."

Dacă acest exemplu reprezintă gândurile tale, nici nu-i de mirare că te laşi descurajat sau primeşti condamnări. Aminteşte-ţi, devi ceea ce gândeşti. Gândeşte gânduri descurajatoare şi vei deveni descurajat. Gândeşte gânduri care te condamnă şi vei primi condamnare. Schimbă-ţi gândirea şi fii eliberat!

În loc să gândeşti negativ, gândeşte astfel:

"Ei bine, lucrurile progresează puţin cam încet; dar, mulţumită lui Dumnezeu, am făcut unele progrese. Cu siguranţă mă bucur că sunt pe calea cea dreaptă, care mă va duce către libertate. Ieri am avut o zi grea. Am ales gândirea greşită toată ziua. Părinte, iartă-mă şi ajută-mă să "continui în continuare". Am făcut o greşeală, dar cel puţin aceasta este o greşeală pe care nu o voi mai repeta. Aceasta este o nouă zi. Tu mă iubeşti, Doamne. Mila Ta este nouă în fiecare dimineaţă."

"Refuz să mă las descurajat. Refuz să fiu condamnat. Tată, Biblia spune că Tu nu mă condamni. Tu L-ai trimis pe Isus să moară pentru mine. Voi fi bine - astăzi va fi o zi minunată. Tu mă ajuţi astăzi să aleg gânduri corecte."

Sunt sigură că deja poţi simţi victoria în acest fel de gândire veselă, pozitivă, în acord cu voia lui Dumnezeu.

Nouă ne place orice lucru instantaneu. Noi avem în interior roada răbdării, dar ea a fost îndreptată către exterior. Uneori Dumnezeu nu Se grăbeşte atunci când ne aduce mântuirea totală. El foloseşte o perioadă de aşteptare pentru a ne pune credinţa la încercare şi pentru a lăsa răbdarea să lucreze perfect. (Iacov 1:4 KJV). Sincronizarea lui Dumnezeu este perfectă. El nu întârzie niciodată.

Iată alt gând bun pe care să-l gândiți: "Cred Doamne. Cred că El lucrează în mine indiferent de ce aș simți eu și indiferent de aparențe. Domnul și-a început lucrul Său bun în mine, și El îl va termina." (Filip 2:13, 1:16.)

În felul acesta voi vă puteți folosi în mod eficient armele Cuvântului pentru a dărâma întăriturile. Eu vă recomand nu numai să vă faceți un scop din a gândi gânduri corecte, dar să mergeți și mai departe, să le rostiți cu voce tare, ca și mărturie a voastră.

Țineți minte, Dumnezeu vă izbăvește, *puțin câte puțin*, așa că nu fiți descurajați și nu vă simțiți condamnați dacă faceți o greșeală.

Fiți răbdători cu voi înșivă!

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

5
Gândeşte pozitiv

... facă-ţi-se după credinţa ta ... **Matei 8:13**

Minţile pozitive produc vieţi pozitive. Minţile negative produc vieţi negative. Gândurile pozitive sunt întotdeauna pline de credinţă şi speranţă. Gândurile negative sunt întotdeauna pline de teamă şi îndoială.

Unor oameni le este frică să spere deoarece au fost foarte mult răniţi în viaţă. Ei au avut atât de multe dezamăgiri încât nu cred că vor putea face faţă durerii provocate de încă una. De aceea, refuză să spere pentru a nu mai fi dezamăgiţi.

Această evitare a speranţei este un tip de protejare împotriva decepţiei. Dezamăgirea doare! aşa că, mai degrabă decât să fie răniţi din nou, mulţi oameni refuză, pur şi simplu, să spere sau să creadă că lor li s-ar putea întâmpla vreodată ceva bun. Tipul acesta de comportament determină un stil de viaţă negativ. Totul devine negativ pentru că gândurile sunt negative. Amintiţi-vă Proverbe 23:7: **Căci el** (o persoană) **este aşa cum gândeşte în inima sa...**

Cu mulţi ani în urmă, eu gândeam extrem de negativ. Întotdeauna spun că dacă aş fi gândit două gânduri pozitive unul după celălalt mintea mea ar fi avut o crampă. Întreaga mea filozofie era asta: "Dacă nu aştepţi să ţi se întâmple nimic bun, atunci nu vei fi dezamăgit când nu se întâmplă."

Am avut atât de multe dezamăgiri în viaţă - atât de multe lucruri devastatoare mi s-au întâmplat - încât mă temeam să cred că este posibil să mi se întâmple ceva bun. Aveam o perspectivă îngrozitor de negativă asupra tuturor lucrurilor. Şi deoarece toate gândurile mele erau negative, aşa era şi vorba mea; ca urmare, aşa era şi viaţa mea.

Când am început cu adevărat să studiez Cuvântul şi să am încredere în Dumnezeu că mă va restaura, unul dintre primele lucruri pe care l-am realizat a fost că negativismul trebuie să dispară.

În Matei 8:13, Isus ne spune că ni se va întâmpla aşa după cum credem. *Versiunea Regelui James* spune, **...aşa după cum ai crezut, aşa să ţi se întâmple...** Tot ce crezusem eu era negativ, aşa că evident că mi s-au întâmplat multe lucruri negative.

Aceasta nu înseamnă că eu sau tu putem obține orice dorim doar gândindu-ne la asta. Dumnezeu are un plan perfect pentru fiecare dintre noi, și noi nu-L putem controla cu gândurile și cuvintele noastre. Dar trebuie să gândim și să vorbim în acord cu dorința și planul Lui pentru noi.

Dacă în momentul acesta n-ai nici cea mai vagă idee care este voința lui Dumnezeu pentru tine, cel puțin începe prin a gândi: "Ei bine, nu știu planul lui Dumnezeu, dar știu că El mă iubește. Orice ar face El, va fi bine și eu voi fi binecuvântat."

Începe să gândești pozitiv despre viața ta.

Practică gândirea pozitivă în fiecare situație care apare. Chiar dacă ceea ce se întâmplă în viața ta în prezent nu este atât de bine, așteaptă-te ca Dumnezeu să-ți arate binele din viața ta, după cum El a promis în Cuvântul Său.

Toate lucrurile lucrează spre bine

De altă parte, știm că (Dumnezeu luând parte la munca lor) toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume (făcând parte dintr-un plan), spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.
Romani 8:28

Acest verset nu spune că toate lucrurile sunt bune, dar spune că *toate lucrurile lucrează împreună spre bine.*

Să spunem că planifici să te duci la cumpărături. Te urci în mașină și aceasta nu pornește. Există două moduri în care poți privi această situație. Poți să spui: "Știam eu! Nu mă înșel niciodată. De câte ori vreau să fac ceva, se întâmplă ceva să-mi strice planul. Mă gândeam eu că ieșirea asta la cumpărături va fi un eșec; planurile mele întotdeauna eșuează." Sau poți spune: "Ei bine, am vrut să merg la cumpărături, dar se pare că nu pot chiar acum. Mă voi duce mai târziu, când mașina va fi reparată. Între timp, cred că această schimbare de planuri va fi spre binele meu. Probabil că există vreun motiv pentru care eu trebuie să fiu astăzi acasă, așa că am să mă simt bine aici."

În Romani 12:16 apostolul Pavel ne spune să ne adaptăm cu ușurință la oameni și lucruri. Ideea este că noi trebuie să învățăm să devenim acel tip de persoană care planifică lucrurile, dar care nu este distrusă dacă planul nu reușește.

Recent am avut o ocazie excelentă de a pune în practică acest principiu. Dave și cu mine eram în Lake Worth, Florida. Predicasem acolo timp de trei zile și împachetam, pregătindu-ne să ne ducem la

aeroport pentru a ne întoarce acasă. Mă gândisem să port o salopetă, o bluză şi pantofi fără toc, pentru a mă simţi confortabil în timpul călătoriei.

Începusem să mă îmbrac şi nu-mi puteam găsi salopeta. M-am uitat peste tot şi în final am găsit-o în fundul dulapului. Căzuse de pe umeraş şi era îngrozitor de şifonată. De obicei, luăm un fier de călcat cu noi, aşa că am încercat să o netezesc. M-am îmbrăcat apoi în această costumaţie şi am constatat că pur şi simplu nu arată bine. Cealaltă variantă pe care o aveam era o rochie şi pantofi cu toc înalt.

Deja simţeam cum mă enervez din cauza acestei situaţii. Vedeţi, de fiecare dată când nu obţinem ceea ce dorim, sentimentele noastre se amplifică şi încearcă să ne facă să ne autocompătimim şi să avem o atitudine negativă. Imediat mi-am dat seama că trebuie să fac o alegere. Aş fi putut să fiu nervoasă pentru că lucrurile nu ieşiseră aşa cum dorisem eu sau aş fi putut să mă adaptez la situaţie, să merg înainte şi să mă bucur de drumul către casă.

Chiar şi o persoană care are o gândire cu adevărat pozitivă nu va întâmpina tot timpul situaţii în care totul merge după cum ar dori ea. Dar această persoană cu gândire pozitivă poate să meargă înainte şi să decidă că se va simţi bine indiferent de ce se întâmplă. O persoană care gândeşte negativ nu se bucură niciodată de nimic.

Nu este distractiv să fii cu o persoană care gândeşte negativ. Aceasta va arunca întotdeauna un nor întunecat asupra oricărui proiect. Există o "apăsare" în ea. Este o persoană care se plânge, murmură şi găseşte mereu greşeli. Indiferent cât de bine merg lucrurile, se pare că întotdeauna poate descoperi acel singur lucru care este o potenţială problemă.

Când eram în zilele mele de negativism extrem, puteam să intru într-o casă care fusese recent decorată şi în loc să mă uit şi să comentez toate lucrurile minunate din jurul meu, eram capabilă să detectez un colţ de tapet care nu fusese bine lipit sau o pată pe fereastră. Sunt atât de fericită că Isus m-a eliberat pentru a mă bucura de lucrurile bune din viaţă! Sunt liberă să cred că lucrurile rele pot fi schimbate în bine, cu speranţă şi credinţă în El.

Dacă eşti o persoană care gândeşte negativ, *nu te simţi condamnată!* Condamnarea este negativă. Împărtăşesc aceste lucruri pentru ca tu să poţi şti care este problema cu gândirea negativă şi să începi să crezi că Dumnezeu te va salva, şi nu pentru ca tu să devi negativist cu privire la negativismul tău.

Calea către libertate începe atunci când noi ne înfruntăm problemele, fără a ne mai găsi scuze pentru ele. Sunt sigură că dacă tu gândeşti negativ există un motiv pentru aceasta - întotdeauna există.

Dar ţine minte, ca şi creştin, după cum spune Biblia, acum tu eşti un om nou.

O nouă zi!

Căci, dacă este cineva (creat) în Cristos (Mesia), este o făptură nouă (o cu totul nouă creatură). Cele vechi (condiţia anterioară morală şi spirituală) s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi.

2 Corinteni 5:17

Fiind "o creaţie nouă", tu nu trebuie să permiţi lucrurilor care ţi s-au întâmplat în trecut să continue să-ţi afecteze noua ta viaţă în Cristos. Eşti o făptură nouă cu o viaţă nouă în Cristos. Tu poţi să-ţi reînnoieşti mintea după Cuvântul lui Dumnezeu. Ţie ţi se vor întâmpla lucruri bune.

Bucură-te! Este o nouă zi!

Lucrarea Duhului Sfânt

Totuşi vă spun adevărul: Vă este de folos (bine, indicat, avantajos) să mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul (Consilierul, Ajutorul, Sfătuitorul, Mijlocitorul, Fortificatorul, Susţinătorul) nu va veni la voi (în strânsă relaţie cu voi); dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite (pentru a fi în strânsă relaţie cu voi).

Şi când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce priveşte păcatul, neprihănirea (dreptate a inimii şi poziţia dreaptă cu Dumnezeu) şi judecata.

Ioan 16: 7,8

Cea mai dificilă parte a eliberării de negativism este când înfrunţi adevărul şi spui: "Eu sunt o persoană ce gândeşte negativ şi vreau să mă schimb. Eu nu pot să mă schimb, dar cred că Dumnezeu mă va schimba pentru că eu cred în El. Ştiu că va lua timp, dar nu mă voi lăsa descurajat. *Dumnezeu şi-a început lucrarea Sa cea bună în mine şi El cu siguranţă va putea să o ducă până la capăt."* (Filip 1:16)

Cere-i Duhului Sfânt să te condamne de fiecare dată când începi să gândeşti negativ. Face parte din îndatoririle Lui. Ioan 16:7,8 ne învaţă că Sfântul Duh ne va acuza de păcat şi ne va convinge de calea cea dreaptă. Şi atunci când vei fi acuzat, cere-i lui Dumnezeu să te ajute. Nu gândi că te poţi descurca singur. Bazează-te pe El.

Deşi eu eram extrem de negativistă, Dumnezeu m-a lăsat să înţeleg că dacă aş crede în El, El m-ar putea face să gândesc foarte pozitiv. Cel mai dificil a fost să încerc să-mi păstrez mintea pe un făgaş pozitiv. Acum, nu mai pot să suport negativismul. Este ca în cazul unui fumător. De multe ori un fumător care s-a lăsat de fumat nu mai tolerează ţigările. Şi eu sunt în felul acesta. Am fumat timp de ani de zile, dar de când m-am lăsat nu mai pot nici măcar să suport fumul.

În acelaşi fel gândesc şi despre negativism. Am fost o persoană cu o gândire foarte negativistă. Acum nu mai pot să suport negativismul de loc; aproape că-l simt ca o jignire. Cred că am văzut atât de multe schimbări în bine în viaţa mea de când am fost eliberată de gândirea negativistă, încât acum mă opun la orice este negativ.

Înfrunt realitatea şi vă încurajez şi pe voi să faceţi acelaşi lucru. Dacă eşti bolnav nu spune: "Nu sunt bolnav", pentru că pur şi simplu nu este adevărat; dar poţi spune: "Am credinţa că Dumnezeu mă va vindeca." Nu trebuie să spui: "Probabil că se va agrava şi va trebui să merg la spital"; în loc de asta, poţi spune: "Puterea de vindecare a lui Dumnezeu lucrează în mine chiar acum; cred că totul va fi bine."

Totul trebuie să fie echilibrat. Aceasta nu înseamnă să vă temperaţi pozitivismul cu puţin negativism, ci înseamnă să aveţi "o minte deschisă" pentru a face faţă la orice vi se întâmplă, indiferent dacă este pozitiv sau negativ.

O minte deschisă

Aceştia erau mai nobili decât cei din Tesalonic, pentru că au primit Cuvântul cu mintea deschisă, şi au cercetat scripturile în fiecare zi, să vadă dacă acele lucruri erau aşa.

Fapte 17:11 KJV

Biblia spune că noi trebuie să avem o minte pregătită. Aceasta înseamnă ca noi trebuie să avem minţi care sunt gata să primească voinţa lui Dumnezeu pentru noi, indiferent care ar fi aceasta.

Spre exemplu, recent o tânără prietenă a mea a trecut prin trista încercare a ruperii unei logodne. Ea şi prietenul ei se rugau şi se întrebau dacă Domnul vrea ca ei să continue să se întâlnească, deşi ei hotărâseră la acel moment că nu se vor căsători. Tânăra femeie dorea ca relaţia să continue şi se gândea, spera şi credea că fostul ei logodnic simte în acelaşi fel şi o va căuta.

Am sfătuit-o să aibă o "minte pregătită" pentru cazul în care lucrurile nu s-ar fi petrecut în felul acesta. Ea mi-a zis: "Ei bine, nu este asta o gândire negativistă?"

Nu, nu este!

Negativism ar fi să gândeşti: "Viaţa mea s-a terminat; pe mine nu mă va mai dori nimeni niciodată!"

Să gândeşti pozitiv înseamnă să spui: "Sunt cu adevărat tristă că acest lucru s-a întâmplat, dar voi crede în Dumnezeu. Sper că eu şi prietenul meu încă ne vom mai putea întâlni. Mă voi ruga şi voi crede că relaţia noastră va fi salvată; dar mai mult decât orice altceva, vreau voia desăvârşită a lui Dumnezeu. Dacă lucrurile nu se vor întâmpla aşa cum vreau eu, *voi supravieţui*, deoarece Isus trăieşte în mine. S-ar putea să fie greu un timp, dar cred în Domnul. Cred că în final totul va fi foarte bine."

Aceasta înseamnă sa înfrunţi faptele, să ai o minte deschisă şi în acelaşi timp să gândeşti pozitiv.

Aceasta înseamnă echilibru.

Forţa speranţei

(Pentru Avraam, motivul omenesc pentru) nădăjduind împotriva oricărei nădejdii, el a crezut, şi astfel a ajuns tatăl multor neamuri, după cum i se spusese: "Aşa va fi sămânţa ta."

Şi, fiindcă n-a fost slab în credinţă, el nu s-a uitat la trupul său, care era îmbătrânit, - avea aproape o sută de ani, - nici (nu s-a gândit la pântecul sterp al Sarei) la faptul că Sara nu mai putea să aibă copii.

El nu s-a îndoit (punându-şi întrebări) de făgăduinţa lui Dumnezeu, prin necredinţă, ci, întărit prin credinţa lui, a dat slavă lui Dumnezeu.

Romani 4:18-20

Dave şi cu mine credeam că slujirea noastră în Trupul lui Cristos va creşte în fiecare an. Noi dorim întotdeauna să ajutăm mai mulţi oameni. Dar de asemenea ne dăm seama dacă Dumnezeu are un plan diferit şi dacă la sfârşitul anului nu vedem nici un progres (totul fiind la fel ca atunci când am început), nu putem lăsa acea situaţie să ne controleze bucuria.

Noi credem *pentru* multe lucruri, dar mai presus de toate acestea, noi credem *în* Cineva. Acel Cineva este Isus. Noi nu ştim întotdeauna ce se va întâmpla. Ştim doar că ce se va întâmpla va fi întotdeauna spre binele nostru!

Cu cât tu şi cu mine devenim mai pozitivi, cu atât mai mult vom fi mai aproape de Dumnezeu. Dumnezeu este cu siguranţă pozitiv, şi ca să fii cu el, tu trebuie de asemenea să gândeşti pozitiv.

În viaţa ta pot exista circumstanţe cu adevărat potrivnice. S-ar putea să te gândeşti: "Joyce, dacă ai şti situaţia mea, nici măcar nu te-ai mai aştepta ca eu să gândesc pozitiv."

Eu te încurajez să reciteşti Romani 4:18-20 în care se spune că Avraam, după ce a cântărit situaţia în care se afla (el nu a ignorat faptele), a luat în considerare (s-a gândit pe scurt) importanţa majoră a propriului său corp şi sterilitatea pântecului mort al Sarei. Deşi nu mai exista nici un motiv omenesc pentru a avea speranţă, el totuşi a sperat în credinţă.

Avraam a gândit foarte pozitiv despre o situaţie foarte negativă!

Evrei 6:19 ne spune că speranţa este ancora sufletului. Speranţa este forţa care ne susţine în timpuri de încercare. Să nu încetezi să speri niciodată. Dacă o vei face, vei avea o viaţă nefericită. Dacă deja ai o viaţă nefericită pentru că nu ai speranţă, începe să speri. Nu-ţi fie teamă. Nu pot să-ţi promit că lucrurile se vor întâmpla întotdeauna exact cum vrei tu. Nu pot să-ţi promit că nu vei fi niciodată dezamăgit. Dar, chiar şi în timpuri de dezamăgire, dacă ele vor veni, tu poţi spera şi poţi gândi pozitiv. Plasează-te pe tărâmul miracolelor lui Dumnezeu.

Aşteaptă un miracol în viaţa ta.

Aşteaptă lucruri bune!

Aşteaptă-te să primeşti!
Pentru a primi, aşteaptă!

Totuşi Domnul (cu sinceritate) aşteaptă (caută, tânjeşte) să Se milostivească de voi, şi Se va scula să vă dea îndurare, căci Domnul este un Dumnezeu drept: ferice (binecuvântaţi, norocoşi, de invidiat) de toţi cei ce (cu sinceritate) nădăjduiesc în El (în victoria Lui, favoarea Lui, dragostea Lui, pacea Lui, bucuria Lui, parteneriatul Său!)
Isaia 30:18

Acest pasaj a devenit unul dintre versetele mele favorite. Dacă veţi medita asupra lui, va începe să vă aducă o mare speranţă. În acest verset, Dumnezeu spune că El caută pe cineva cu care să fie bun, dar aceea persoană nu poate fi una care are o atitudine şi o minte negativă. Trebuie să fie cineva care aşteaptă (caută şi doreşte ca Dumnezeu să fie bun cu el sau cu ea).

Presimţiri rele

Ce sunt "presimţirile rele"?

Curând după ce am început să studiez Cuvântul lui Dumnezeu, într-o dimineaţă, pe când mă pieptănam în baie, am realizat că, în atmosfera din jurul meu era un vag şi ameninţător sentiment că ceva rău era pe cale să se întâmple. Atunci am devenit conştientă de faptul că avusesem acel sentiment şi-l purtasem cu mine aproape tot timpul.

L-am întrebat pe Domnul: "Ce este sentimentul acesta pe care-l am întotdeauna?"

"Presimţiri rele," mi-a răspuns El.

Nu ştiam ce înseamnă aceasta şi nici nu auzisem vreodată de aşa ceva. La scurt timp după aceea, am găsit în Proverbe 15:15 următoarea frază: **Toate zilele celui nenorocit sunt rele (prin gânduri de teamă şi presimţiri rele), dar cel cu inima curată are un ospăţ necurmat (indiferent care sunt împrejurările).**

În acelaşi timp am realizat că aproape toată viaţa mea fusesem nefericită datorită gândurilor nefaste şi presimţirilor rele. Da, au fost momente în care mi-a fost foarte greu, dar chiar şi când nu îmi era greu tot nefericită eram, fiindcă gândurile mele îmi otrăveau perspectiva şi îmi furau capacitatea de a mă bucura de viaţă şi de a observa zilele bune.

Fereşte-ţi limba de rău!

Căci cine iubeşte viaţa, şi vrea să vadă zile bune (bune - chiar dacă par sau nu aşa), să-şi înfrâneze limba de la rău, şi buzele de la cuvinte înşelătoare (şiretenii).

1 Petru 3:10

Acest verset ne spune în mod clar că a ne bucura de viaţă, a vedea zilele bune, a avea o minte şi o vorbă pozitivă sunt legate una de alta.

Indiferent cât de negativ gândeşti sau de cât timp eşti aşa, ştiu că şi tu te poţi schimba pentru că eu m-am schimbat. A durat un timp şi a fost nevoie de "ajutor cu vârf şi îndesat" de la Duhul Sfânt, dar a meritat.

Şi pentru tine va merita.

Orice se va întâmpla, crede în Domnul - şi gândeşte pozitiv!

6
Duhuri care leagă mintea

Nu vă îngrijoraţi de nimic; ci, în orice lucru, aduceţi cererile voastre la cunoştinţa lui Dumnezeu, prin rugăciuni şi cereri, cu mulţumiri.

Şi pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile şi gândurile în Cristos Isus.

Filipeni 4:6,7 KJV

Odată, în umblarea mea cu Dumnezeu, am ajuns într-un loc în care mi-a venit greu să cred anumite lucruri pe care le crezusem odinioară. Nu am înţeles ce era în neregulă cu mine, şi de aceea am devenit confuză. Şi cu cât această situaţie dificilă se prelungea, cu atât deveneam mai confuză. Necredinţa părea să crească prin salturi şi sărituri. Am început să mă îndoiesc de chemarea mea; am crezut că-mi pierdeam viziunea pe care Dumnezeu mi-o dăduse pentru slujire. Eram nefericită (lipsa de credinţă întotdeauna crează nefericire).

Două zile la rând am auzit această frază venind din duhul meu: *"duhuri care leagă mintea"*. În prima zi nu prea m-am gândit la ea. Oricum, a doua zi, când am început să mijlocesc, am auzit-o din nou, pentru a patra sau a cincea oară: *"duhuri care leagă minţile"*.

Ştiam de la mulţi oameni cărora le slujisem, că o mulţime de credincioşi au probleme cu minţile lor. Am crezut că Duhul Sfânt mă conducea să mă rog pentru Trupul lui Cristos împotriva unui duh denumit "Cel care leagă minţile". Aşa că am început să mă rog în numele lui Isus împotriva duhurilor care leagă mintea. După doar două minute de rugăciune, am simţit o extraordinară izbăvire a minţii mele. A fost chiar dramatic.

Izbăvit de duhurile care leagă mintea

Aproape fiecare eliberare pe care mi-a adus-o Dumnezeu a fost progresivă şi a venit prin credinţă şi mărturisirea Cuvântului lui Dumnezeu. Mărturia mea sunt Ioan 8:31,32 şi Psalmul 107:20. În Ioan 8:31,32 Isus spune: **...Dacă rămâneţi în cuvântu! Meu, ... sunteţi în adevăr ucenicii Mei. Veţi cunoaşte adevărul, şi adevărul vă va face slobozi.** Psalmul 107:20 spune despre Domnul: **a trimis Cuvântul Său şi i-a tămăduit, şi i-a scăpat de groapă.**

Dar de data aceasta am simţit şi am ştiut imediat că ceva s-a întâmplat în mintea mea. După câteva minute am putut din nou să am

credinţă în ceea ce priveau domeniile în care mă luptasem cu puţin timp înainte de a începe să mă rog.

Vă voi da un exemplu. Înainte de a fi atacată de demonii care leagă mintea, credeam, după cum spunea Cuvântul lui Dumnezeu, că faptul că eu eram o femeie din Fenton, Missouri, pe care nu o cunoştea nimeni, nu va avea importanţă în viaţa şi slujirea mea. (Gal. 3:28) Când Dumnezeu va considera că este momentul potrivit, *El* va deschide uşi pe care nimeni nu va putea să le închidă (Rev. 3:8), şi eu voi putea predica în toată lumea mesajele practice şi eliberatoare pe care El mi le-a dat.

Am crezut că voi avea privilegiul de predica la radio, pentru întreaga naţiune (nu datorită mie, ci împotriva voinţei mele). Am ştiut că, aşa cum spun Scripturile, Dumnezeu alege lucruri slabe şi nebune pentru a le face de ruşine pe cele înţelepte (1 Cor. 1:27). Am crezut că Dumnezeu mă va folosi pe mine să-i vindec pe cei bolnavi. Am crezut că şi copiii noştri vor fi în slujire. Am crezut tot felul de lucruri minunate pe care Dumnezeu le-a pus în inima mea.

Oricum, atunci când duhurile ce leagă mintea m-au atacat, se părea că nu mai credeam nimic. Gândeam lucruri ca: "Ei bine, probabil că eu am inventat toate acestea. Am crezut în ele pentru că vroiam să cred, dar probabil că nu se vor întâmpla niciodată." Dar atunci când acele duhuri au plecat, puterea mea de a crede s-a întors rapid.

Hotărăşte-te să crezi

Şi tot astfel şi Duhul (Sfânt) ne ajută în slăbiciunea noastră:căci nu ştim cum trebuie să ne rugăm. Dar însuşi Duhul mijloceşte pentru noi cu suspine negrăite.

Romani 8:26

Ca şi creştini, noi trebuie să învăţăm să ne *decidem* să credem. Dumnezeu deseori ne dă credinţă (un rezultat al Duhului) pentru lucruri pe care minţile noastre par a nu le accepta întotdeauna. Mintea doreşte să înţeleagă totul - de ce, când şi cum, despre toate. Deseori, când acestă înţelegere nu ne este dată de Dumnezeu, mintea refuză să creadă ceea ce nu poate înţelege.

Se întâmplă deseori ca un credincios să *ştie* ceva în inima sa (în omul interior), dar mintea lui se va lupta cu aceasta.

Cu mult timp înainte, m-am decis să cred ce spune Cuvântul, şi să cred în *rhema* (Cuvântul descoperit) pe care Dumnezeu mi l-a dat (lucrurile pe care El mi le-a spus sau promisiunile pe care El mi le-a

făcut mie personal), chiar dacă n-am înţeles de ce, când sau cum se va întâmpla în viaţa mea.

Dar lucrul acesta cu care mă luptam era diferit; era dincolo de decizie. Eram legată de către aceste spirite care leagă mintea şi nu reuşeam să cred din nou.

Mulţumesc lui Dumnezeu că prin Duhul Sfânt mi-a arătat cum să mă rog, şi puterea Lui a învins chiar dacă, atunci când am început să mă rog, nu ştiam că de fapt mă rugam pentru mine însămi.

Sunt sigură că tu citeşti acum această carte pentru că ai fost îndrumat către ea. S-ar putea ca şi tu să ai probleme în acest domeniu. Dacă aşa stau lucrurile, te încurajez să te rogi în numele lui Isus. Prin puterea sângelui Său, vino împotriva "duhurilor care leagă mintea". Roagă-te în felul acesta nu doar o dată, ci oricând ai dificultăţi în acest domeniu.

Diavolul nu rămâne niciodată fără săgeţi incandescente pe care le aruncă împotriva noastră atunci când încercăm să mergem înainte. Ridică-ţi scutul credinţei şi aminteşte-ţi de versetele din Iacov 1:2-8, care ne învaţă că putem să-i cerem lui Dumnezeu înţelepciune, atunci când suntem încercaţi, şi El ne-o va da şi ne va arăta ce să facem.

Am avut o problemă, o săgeată incandescentă pe care n-o mai întâlnisem niciodată. Dar Dumnezeu mi-a arătat cum să mă rog şi eu am fost eliberată.

Şi tu vei fi eliberat..

7

Reflectează asupra ceea ce gândeşti

Mă gândesc adânc (voi medita) la poruncile Tale, şi cărările Tale (căile vieţii marcate de legea Ta) le am sub ochi.

Psalmul 119:15

Cuvântul lui Dumnezeu ne învaţă că ar trebui să ne petrecem timpul reflectând.

Psalmistul spune că el s-a gândit sau a meditat la preceptele lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă că el a petrecut mult timp reflectând şi gândindu-se la căile lui Dumnezeu, la poruncile şi învăţăturile Lui. Psalmul 1:3 spune că persoana care face aceasta **...este ca un pom sădit (şi îngrijit) lângă un izvor de apă, care îşi dă rodul la vremea lui, şi ale cărui frunze nu se veştejesc: tot ce începe, duce la bun sfârşit (ajunge la maturitate).**

Este în beneficiul vostru să vă gândiţi la Cuvântul lui Dumnezeu. Cu cât mai mult timp va petrece o persoană meditând la Cuvânt, cu atât mai mult ea va culege roade din acesta.

Ai grijă la ce te gândeşti!

...Luaţi seama la ce auziţi. Cu ce măsură (a gândului şi a studiului) veţi măsura (adevărul pe care-l auziţi), vi se va măsura (virtutea şi cunoaşterea): şi vi se va da şi mai mult (pe lângă aceasta).

Marcu 4:24

Ce verset minunat! Acesta ne spune că cu cât petrecem mai mult timp gândindu-ne la Cuvântul pe care-l citim şi auzim, cu atât mai multă putere şi abilitate vom avea să-l ducem la îndeplinire - cu atât mai multă cunoaştere prin revelaţie vom avea despre ceea ce am citit sau am auzit. De fapt, acest verset ne spune că vom obţine din Cuvântul lui Dumnezeu ceea ce am pus în el.

Observaţi în special promisiunea că gândul şi studiul pe care-l devotăm Cuvântului va determina virtutea şi cunoaşterea care se vor întoarce la noi.

Vine's Expository Dictionary of Biblical Words (Dicţionarul explicativ al cuvintelor biblice scris de *Vine)* ne spune că în anumite versete din *Versiunea Regelui James*, cuvântul grecesc *dunamis* care înseamnă "putere" este tradus prin "virtute"[1]. După *Strong's New Exhaustive Concordance of the Bible (Noua concordanţă exhaustivă a Bibliei* scrisă de *Strong)*, o altă traducere a cuvântului *dunamis* este "abilitate"[2]. Majoritatea oamenilor nu cercetează în amănunt Cuvântul lui Dumnezeu şi ca urmare, devin confuzi referitor la motivele pentru care ei nu sunt nişte creştini puternici care trăiesc vieţi victorioase.

Adevărul este că majoritatea lor nu depun un efort real în studiul Cuvântului. Este posibil ca ei să meargă şi să-i asculte pe alţii predicând şi dând învăţătură din Cuvânt. S-ar putea ca ei să asculte casete cu predici sau să citească ocazional Biblia, dar ei nu sunt dedicaţi cu adevărat faptului de a face Cuvântul o parte majoră a vieţii lor şi nici nu petrec destul timp gândindu-se la el.

Trupul este de la natură leneş şi mulţi oameni doresc să obţină ceva fără a depune vreun efort; oricum, în realitate lucrurile nu stau astfel. Vă spun din nou, *o persoană va obţine din cuvânt ceea ce ea este dispusă să pună în el.*

Meditaţi asupra Cuvântului

Ferice (binecuvântat, norocos, prosper şi de invidiat) de omul care nu se duce la sfatul celor răi, nu se opreşte (ascultător şi inactiv) pe calea celor păcătoşi (urmând sfatul, planurile şi scopurile lor), şi nu se aşează (să se relaxeze şi să se odihnească) pe scaunul celor batjocoritori!

Ci îşi găseşte plăcerea în Legea Domnului, şi zi şi noapte cugetă (meditează, se gândeşte, studiază) la Legea Lui (preceptele, instrucţiunile şi învăţăturile lui Dumnezeu)!

Psalmul 1:1,2

Conform dicţionarului Webster, cuvântul *"a medita"* înseamnă: "1. a reflecta la, a cântări; 2. a planifica sau a intenţiona în minte...a se angaja în contemplare."[3] *Vine's Exploratory Dictionary of Biblical Words (Dicţionarul explicativ al cuvintelor biblice* scris

---

[1] W.E. Vine, Merrill Unger, William White, Jr., eds. *Vine's Expository Dictionary of Biblical Words* (Nashville: Thomas Nelson, Inc., Publishers, 1985), p.662.

[2] James Strong, *New Strong's Exhaustive Concordance of the Bible* (Nashville: Thomas Nelson Publishers, 1984), "Dicţionar grec al Noului Testament," p.24.

[3] *Webster's II New Riverside University Dictionary,* a se vedea "a medita" (meditate).

de*Vine)* ne spune că *"a medita"* însemnă "...în principal, 'a-i păsa de,' ... 'a participa, practica', ... 'a fi sârguincios în',...a practica este sensul prevalent al cuvântului,..., 'a-şi imagina', '...a premedita'."[4]

Proverbe 4:20 spune: **Fiule, ia aminte la cuvintele mele, pleacă-ţi urechea la vorbele mele.** Dacă ne gândim la Proverbe 4:20 şi la aceste definiţii ale cuvântului "a medita", vom vedea că noi ascultăm Cuvântul lui Dumnezeu meditând la el, reflectând la el, contemplându-l, repetându-l sau punându-l în practică în gândirea noastră. Ideea principală este că dacă noi dorim să facem ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu, atunci trebuie să petrecem timp gândindu-ne la el.

Vă aduceţi aminte zicala veche: "Exerciţiul duce la desăvârşire"? Nu putem să ne aşteptăm să fim experţi într-un domeniu dacă nu exersăm suficient, aşa că de ce ne-am aştepta ca în domeniul creştinismului să fie altfel?

Meditaţia produce succes

Cartea aceasta a legii să nu se depărteze de gura ta; cugetă asupra ei zi şi noapte, căutând să faci tot ce este scris în ea; căci atunci vei izbândi în toate lucrările tale, şi atunci vei lucra cu înţelepciune.

Iosua 1:8

Dacă vreţi să aveţi succes şi să prosperaţi în tot ceea ce faceţi, Biblia spune că trebuie să meditaţi zi şi noapte la Cuvântul lui Dumnezeu.

Cât timp petreceţi voi gândindu-vă la Cuvântul lui Dumnezeu? Dacă întâmpinaţi probleme în unul din domeniile vieţii voastre, un răspuns onest la această întrebare v-ar putea arăta motivul pentru care aveţi aceste probleme.

Aproape toată viaţa mea, nu am reflectat asupra lucrurilor la care mă gândeam. Pur şi simplu gândeam tot ce-mi venea în minte. N-am avut nici o revelaţie a faptului că Satan ar putea să introducă gândurile acestea în mintea mea. Majoritatea gândurilor mele erau fie minciuni pe care Satan mi le spunea, fie pur şi simplu lucruri fără sens, lucruri care de fapt nu meritau să mă gândesc la ele. Diavolul îmi controla viaţa pentru că el îmi controla gândurile.

[4] W.E. Vine, Merrill Unger, William White,

Reflectează la ceea ce gândeşti!

Între ei eram şi noi toţi odinioară, când trăiam în poftele firii noastre pământeşti (comportamentul nostru a fost condus de către natura noastră coruptă sau senzuală), când făceam voile firii pământeşti şi ale gândurilor noastre...

Efeseni 2:3

Pavel ne-a avertizat să nu ne lăsăm conduşi de către natura noastră senzuală sau să ne supunem impulsurilor firii noastre, gândurilor minţii noastre carnale.

Deşi eram creştină, aveam probleme pentru că nu învăţasem să-mi controlez gândurile. Mă gândeam la lucruri care-mi ţineau mintea ocupată, dar nu erau productive într-un mod pozitiv.

Aveam nevoie să-mi schimb gândirea!

Un lucru pe care Domnul mi L-a spus atunci când El a început să mă înveţe despre câmpul de luptă al minţii, a devenit un punct de cotitură pentru mine. El a zis: "Reflectează la ceea ce gândeşti". Şi după ce am început să fac aceasta, nu a mai durat mult până când am început să văd de ce existau atâtea probleme în viaţa mea.

În mintea mea era o învălmăşeală!

Mă gândeam la toate lucrurile greşite.

Mă duceam la biserică, şi făceam asta de ani de zile, dar niciodată nu mă gândisem cu adevărat la ceea ce auzeam acolo. Ca să spun aşa, îmi intra pe o ureche şi ieşea pe alta. Citeam din Biblie în fiecare zi, dar nu mă gândisem niciodată cu adevărat la ceea ce citisem. Eu nu *urmam* Cuvântul. Nu mă gândeam deloc şi nici nu studiam lucrurile pe care le auzeam. Ca urmare, nu primeam înapoi nici o valoare şi nici o cunoaştere.

Meditează la lucrările lui Dumnezeu

Dumnezeule, la bunătatea Ta ne gândim, în mijlocul Templului Tău!

Psalmul 48:9

Psalmistul David vorbea deseori despre a medita asupra lucrărilor minunate ale Domnului, despre faptele măreţe ale lui Dumnezeu. El spunea că se gândise la numele lui Dumnezeu, la mila lui Dumnezeu şi multe alte lucruri asemănătoare.

Şi atunci când s-a simţit deprimat, a scris în Psalmul 143:4,5: **Îmi este mâhnit duhul în mine (învelit în întuneric), îmi este tulburată inima în lăuntrul meu. Mi-aduc aminte de zilele de odinioară, mă gândesc la toate lucrările Tale, cuget la lucrarea mâinilor Tale.**

În acest pasaj observăm că răspunsul lui David la sentimentele sale de depresie şi amărăciune nu a fost să mediteze asupra problemei. În loc de aceasta, el a înfruntat problema *alegând* să-şi aducă aminte de timpurile bune din trecut - cugetând la lucrările lui Dumnezeu şi la munca mâinilor Lui. Cu alte cuvinte, el s-a gândit la ceva bun şi aceasta l-a ajutat să-şi depăşească depresia.

Să nu uitaţi niciodată aceasta: *mintea voastră joacă un rol important în victoria voastră.*

Eu ştiu că puterea lucrării Duhului Sfânt, prin Cuvântul lui Dumnezeu, aduce victorie în vieţile noastre. Dar o mare parte din efortul pe care trebuie să-l depuneţi în acest sens este să vă aliniaţi gândirea cu Dumnezeu şi cuvântul Lui. Dacă refuzăm să facem acest lucru sau alegem să gândim că este lipsit de importanţă, atunci nu vom obţine niciodată victoria.

Transformă-te reînnoindu-ţi mintea!

Să nu vă potriviţi chipului veacului (erei) acestuia (croit şi adaptat obiceiurilor sale exterioare, superficiale), ci să vă prefaceţi (transformaţi, schimbaţi), prin înnoirea (întreagă a) minţii (a ideilor şi a noi sale atitudini) voastre, ca să puteţi deosebi (pentru voi înşivă) bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută şi desăvârşită (în voia Lui pentru voi).

Romani 12:2

În acest pasaj, apostolul Pavel spune că dacă dorim să vedem în vieţile noastre voia cea bună şi desăvârşită a lui Dumnezeu, atunci este posibil - *dacă* ne reînnoim minţile. Reînnoite în ce sens? Reînnoite în acord cu modul lui Dumnezeu de a gândi. Prin acest proces de reînnoire a gândirii, vom fi schimbaţi sau transformaţi în ceea ce Dumnezeu a intenţionat ca noi să fim. Isus a făcut posibilă această transformare prin moartea şi învierea Sa. Ea va deveni o realitate în vieţile noastre prin acest proces de reînnoire a minţii.

În acest moment, pentru a evita orice confuzie, daţi-mi voie să vă spun că, gândirea corectă nu are *nimic* de-a face cu mântuirea. Mântuirea se bazează doar pe sângele lui Isus, pe moartea Sa pe cruce şi învierea Sa. Mulţi oameni vor ajunge în Rai deoarece ei L-au

acceptat cu adevărat pe Isus ca Mântuitorul lor, dar mulţi dintre aceeaşi oameni nu vor păşi niciodată în victorie şi nici nu se vor bucura de bunul plan pe care Dumnezeu l-a avut pentru vieţile lor pentru că ei nu şi-au reînnoit minţile în Cuvântul Său.

Timp de ani de zile, eu am fost unul dintre aceşti oameni. Eu eram născută din nou şi urma să merg în Rai. Mă duceam la biserică şi urmam o formă de religie, dar nu aveam nici o victorie cu adevărat în viaţa mea. Şi motivul pentru care se întâmplau acestea era faptul că mă gândeam la lucrurile greşite.

Gândeşte-te la aceste lucruri

Încolo, fraţii mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună, şi orice laudă, aceea să vă însufleţească (la aceea să vă aţintiţi minţile).

Filipeni 4:8

Biblia prezintă o mulţime de indicaţii detaliate referitoare la lucrurile pe care trebuie să le gândim noi. Sunt sigură că puteţi observa din aceste versete diferite că noi suntem instruiţi să ne gândim la lucruri bune, la lucruri care să ne înalţe, nu să ne distrugă.

Gândurile noastre ne afectează cu siguranţă atitudinile şi dispoziţiile. Tot ceea ce ne spune Domnul este spre binele nostru. El ştie ce ne va face fericiţi şi ce ne va întrista. Atunci când o persoană este plină de gânduri greşite, ea se va simţi mizerabil, iar eu am învăţat din experienţa mea personală că atunci când cineva se simte groaznic, în final îi va face şi pe ceilalţi să se simtă la fel.

Ar trebui să vă cercetaţi cu regularitate şi să vă întrebaţi: "La ce m-am gândit eu?" Petreceţi timp examinându-vă gândurile.

Să reflectaţi asupra gândurilor voastre este foarte important deoarece, de obicei, Satan îi înşeală pe oameni făcându-i să creadă că sursa nefericirii sau necazurilor lor este alta decât cea reală. El vrea ca ei să gândească că sunt nefericiţi datorită lucrurilor care se petrec *în jurul* lor (circumstanţele), dar de fapt nefericirea lor se datorează lucrurilor care se petrec *în interiorul* lor (gândurile lor).

Timp de mulţi ani de zile, eu am crezut cu adevărat că eram nefericită datorită lucrurilor pe care alţii le făceau sau nu le făceau. Puneam nefericirea mea pe seama soţului şi copiilor mei. Dacă ei ar fi altfel, dacă ei ar fi mai atenţi la nevoile mele, dacă ei m-ar ajuta mai mult la treburile casei, atunci, mă gândeam eu, aş fi fericită. Timp de

ani de zile am dat vina pe un lucru sau pe altul. Dar în final am înfruntat adevărul, care era că nici unul dintre aceste lucruri n-ar fi putut să mă facă nefericită dacă aş fi ales să am atitudinea care ar fi trebuit. Gândurile mele erau cele care mă făceau să fiu nefericită.

Lăsaţi-mă să vă spun pentru ultima oară: *Reflectaţi asupra lucrurilor la care vă gândiţi*. S-ar putea să vedeţi sursa unora dintre problemele voastre şi să vă găsiţi foarte repede calea către libertate.

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Partea a II-a:

Condiţiile minţii

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Introducere

...Noi însă avem gândul (sentimentele şi scopurile) lui Cristos (Mesia).

1 Corinteni 2:16

În ce condiţie se află mintea ta?

Ai remarcat faptul că condiţia minţii tale se modifică? Într-un moment poţi fi calm şi împăcat, iar în altul, temător şi îngrijorat. Sau poţi să iei o decizie şi să fii sigur de ea, pentru ca apoi, mai târziu, să descoperi că mintea ta se află într-o condiţie confuză, referitor la exact acelaşi lucru care înainte fusese clar şi sigur.

Au fost momente în viaţa mea când mi s-au întâmplat aceste lucruri, la fel ca şi altora. Au fost momente în care păream a fi capabilă să cred în Dumnezeu fără nici o problemă, şi apoi au fost alte momente în care îndoiala şi neîncrederea m-au urmărit fără milă.

Deoarece se pare că mintea poate avea atât de multe condiţii diferite, am început să mă întreb, oare când este mintea mea normală? Am vrut să ştiu care este normalul pentru a putea să învăţ să lupt cu modelele anormale de gândire imediat ce le-aş fi recunoscut.

De exemplu, o minte critică, suspicioasă şi înclinată la judecarea altora ar trebui considerată anormală pentru un credincios. Dar, mult timp din viaţa mea, acesta a fost normalul pentru mine - deşi nu ar fi trebuit. Aşa am fost obişnuită, şi deşi gândirea mea era foarte greşită şi îmi cauza o mulţime de probleme în viaţă, totuşi nu ştiam că ceva era greşit în modul meu de a gândi.

N-am ştiut că puteam face ceva în privinţa gândurilor mele. Am fost o credincioasă, timp de mulţi ani de zile, dar nu avusem nici o învăţătură referitoare la gândurile mele sau la condiţia adecvată în care ar trebui să fie mintea unui credincios.

Minţile noastre nu sunt renăscute odată cu experienţa naşterii din nou - ele trebuie să fie reînnoite (Rom. 12:2). După cum am spus deja de câteva ori, reînnoirea minţii este un proces care durează un timp. Nu fiţi devastaţi, chiar dacă citiţi următoarea parte a acestei cărţi şi descoperiţi, că în cea mai mare parte a timpului, mintea voastră se află într-o condiţie care este anormală pentru cineva care afirmă că Mântuitorul său este Cristos. Recunoaşterea problemei este primul pas spre vindecare.

În ceea ce mă privește, în urmă cu câțiva ani am început să mă gândesc mult mai serios la relația mea cu Domnul și în acea perioadă El a început să-mi arate că multe dintre problemele mele își aveau rădăcina în modul meu greșit de gândire. În mintea mea era o învălmășeală! Mă îndoiesc că fusese vreodată în condiția în care ar fi trebuit să fie - și dacă a fost, aceasta nu a durat mult.

M-am simțit copleșită când am început să văd de câtă gândire greșită eram dependentă. Am încercat să îndepărtez gândurile greșite care-mi veneau în minte, dar acestea se tot întorceau. Dar, încetul cu încetul, libertatea și izbăvirea au venit.

Satan va lupta cu agresivitate împotriva reînnoirii minții voastre, dar este vital ca voi să insistați și să continuați să vă rugați și să studiați în acest sens până când veți obține o victorie semnificativă.

Când este mintea voastră normală? Ar trebui ea să rătăcească peste tot, sau voi ar trebui să fiți capabili să o păstrați concentrată asupra a ceea ce faceți? Ar trebui să fiți supărați și confuzi, sau ar trebui să fiți liniștiți și să aveți o siguranță rezonabilă cu privire la direcția pe care merge viața voastră? Ar trebui ca mințile voastre să fie pline de îndoială și neîncredere, ar trebui să fiți înfricoșați și îngrijorați, chinuiți de temeri? Sau este privilegiul copilului lui Dumnezeu să lase toate grijile lui asupra Domnului? (1Pet. 5:7.)

Cuvântul lui Dumnezeu ne învață că noi avem mintea lui Cristos. Cum credeți voi că era mintea Lui când a trăit pe pământ - nu numai ca Fiu al lui Dumnezeu, ci și ca Fiul al Omului?

Începeți cu evlavie următoarea parte a *Câmpului de luptă al minții*. Eu cred că vă va deschide ochii și vă va spune care sunt tipurile de minți normale și anormale pentru o persoană care este un ucenic al lui Isus și care este hotărâtă să păşească în victorie.

8

Când este mintea mea normală?

Şi mă rog (întotdeauna lui) ca Dumnezeul Domnului nostru Isus Cristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înţelepciune şi de descoperire (sau înţelegere a misterelor şi secretelor), în cunoaşterea (adâncă şi intimă) Lui,

şi să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeţi care este nădejdea chemării Lui, care este bogăţia slavei moştenirii Lui în sfinţi (cei aleşi sau puşi deoparte pentru El).

Efeseni 1:17,18

Observaţi că Pavel se roagă ca tu şi cu mine să primim înţelepciune având "ochii inimii (noastre)" luminaţi. Pe baza câtorva lucruri pe care le-am studiat, eu aş descrie "ochii inimii" ca fiind mintea.

Ca şi creştini, în ce condiţie ar trebui să fie minţile noastre? Cu alte cuvinte, care ar trebui să fie starea normală a minţii unui credincios? Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie să luăm seama la diferitele funcţii ale minţii şi duhului.

După Cuvântul lui Dumnezeu, mintea şi duhul lucrează împreună - eu numesc aceasta principiul "minţii care ajută duhul".

Pentru a înţelege mai bine acest principiu, haideţi să-l vedem cum funcţionează în viaţa credinciosului.

Principiul Minte-Duh

În adevăr, cine dintre oameni cunoaşte (ştie şi înţelege) lucrurile omului, afară de duhul omului, care este în el? Tot aşa: nimeni nu cunoaşte (ajunge să ştie şi să înţeleagă) lucrurile lui Dumnezeu afară de Duhul lui Dumnezeu.

1 Corinteni 2:11

Când un om îl primeşte pe Cristos ca Mântuitor al său, Duhul Sfânt vine să locuiască în el. Biblia ne învaţă că Duhul Sfânt cunoaşte mintea lui Dumnezeu. Aşa cum propriul duh din interiorul unui om

este singurul care-i cunoaşte gândurile, tot aşa Duhul Lui Dumnezeu este Singurul care cunoaşte mintea lui Dumnezeu.

Deoarece Duhul Sfânt locuieşte în noi, şi deoarece El cunoaşte mintea lui Dumnezeu, unul dintre scopurile Lui este să ne arate nouă înţelepciunea şi revelaţia lui Dumnezeu. Acea înţelepciune şi revelaţie este împărtăşită cu duhul nostru, şi duhul nostru va lumina apoi ochii inimilor noastre, adică minţile noastre. Duhul Sfânt face aceasta pentru ca noi să putem înţelege, la un nivel practic, ceea ce ni se oferă la nivel spiritual.

Normal sau Anormal?

Ca şi creştini, noi avem o natură spirituală, dar în acelaşi timp şi una naturală. Naturalul sau firescul din noi nu înţelege întotdeauna spiritualul; de aceea, este o necesitate vitală faptul ca minţile noastre să ştie ce se întâmplă în duhurile noastre. Duhul Sfânt doreşte să ne lumineze în această privinţă, *dar de cele mai multe ori mintea nu înţelege ceea ce duhul încearcă să-i descopere, deoarece este prea ocupată.* O minte care este prea ocupată este anormală. Mintea este normală când este în repaus - nu goală, dar în repaus.

Mintea nu ar trebui să fie plină de raţionamente, griji, temeri, frică şi alte lucruri asemănătoare. Ar trebui să fie calmă, liniştită şi senină. Pe măsură ce înaintăm în această a doua parte a cărţii, veţi afla despre câteva condiţii anormale ale minţii şi probabil că le veţi recunoaşte ca fiind condiţii frecvente ale minţii voastre.

Este important să înţelegeţi că mintea are nevoie să fie păstrată în condiţia "normală" descrisă în acest capitol.

Comparaţi-o cu condiţia obişnuită în care se află minţile voastre şi veţi vedea de ce Duhul Sfânt deseori ne descoperă foarte puţin şi de ce, de mult prea multe ori, ne simţim fără înţelepciune şi revelaţie.

Amintiţi-vă, Duhul Sfânt încearcă să lumineze mintea credinciosului. Informaţiile care vin de la Dumnezeu ajung la duhul unei persoane prin Duhul Sfânt, iar dacă duhul şi mintea acelei persoane se ajută unul pe celălalt, atunci ea poate păşi în înţelepciunea şi descoperirea divină. Dar dacă mintea acestei persoane este prea ocupată, ea nu va vedea ceea ce Domnul încearcă să-i arate prin intermediul duhului ei.

Vocea blândă şi liniştită

Domnul i-a zis: "Ieşi, şi stai pe munte înaintea Domnului!" Şi iată că Domnul a trecut pe lângă peşteră. Şi înaintea Domnului a trecut un vânt tare şi puternic, care despica munţii şi sfărâma stâncile. Domnul nu era în vântul acela. Şi după vânt, a venit un cutremur de pământ. Domnul nu era în cutremurul de pământ.

Şi după cutremurul de pământ, a venit un foc: Domnul nu era în focul acela. Şi după foc, a venit un susur blând şi subţire.

1 Împăraţi 19:11,12 KJV

Timp de ani de zile m-am rugat pentru revelaţie, cerându-i lui Dumnezeu să-mi descopere lucruri prin Duhul Său care trăia în mine. Am ştiut că această cerere era scripturală. Credeam în Cuvânt şi eram sigură că trebuie să cer şi să primesc acest lucru. Şi totuşi, aproape tot timpul, mă simţeam ca ceea ce eu numesc "nătâng spiritual". Apoi mi-am dat seama că nu primeam aproape nimic din ceea ce Duhul Sfânt dorea să-mi descopere, şi aceasta, pur şi simplu, pentru că mintea mea era de nestăpânit şi atât de ocupată încât nu primea informaţiile care-i erau oferite.

Imaginaţi-vă doi oameni care se află împreună într-o cameră. Unul dintre ei încearcă să-i şoptească celuilalt un secret. Dar în cameră există mult zgomot şi, deşi mesajul este comunicat, cel care aşteaptă să audă secretul nu-l va auzi pentru că, pur şi simplu, în cameră este atât mult zgomot încât el nu poate să audă. Şi dacă el nu va fi foarte atent, nici măcar nu-şi va da seama că i se vorbeşte.

Aşa este şi comunicarea între Duhul lui Dumnezeu şi duhul nostru. Căile Duhului Sfânt sunt liniştite în marea majoritate a timpului. El ne vorbeşte aşa cum i-a vorbit profetului în pasajul mai sus citat - cu o voce ca "un susur blând şi subţire". De aceea este vital ca noi să învăţăm să ne păstrăm într-o condiţie care să ne permită să auzim.

Duhul şi mintea

Ce este de făcut atunci? Mă voi ruga cu duhul (prin Duhul Sfânt care sălăşluieşte în mine), dar mă voi ruga şi cu mintea (în mod inteligent)...

1 Corinteni 14:15

Poate că o modalitate mai bună de a înţelege acest principiu al "minţii care ajută spiritul" este să ne gândim la rugăciune. În acest verset apostolul Pavel spune că el s-a rugat atât cu duhul său cât şi cu mintea sa.

Eu înţeleg despre ce vorbeşte Pavel, deoarece şi eu fac acelaşi lucru. Mă rog frecvent în duhul (într-o limbă necunoscută); şi după ce m-am rugat în felul acesta pentru un timp, deseori ceva va apărea în mintea mea pentru a mă ruga în limba engleză (limba mea nativă). Eu cred că în felul acesta mintea ajută duhul. Ele lucrează împreună pentru a mă face să înţeleg cunoaşterea şi înţelepciunea lui Dumnezeu.

Acest lucru are şi un revers. Sunt momente când doresc să mă rog, aşa că mă pun la dispoziţia lui Dumnezeu pentru rugăciune. Dacă nu există nimic special care să-mi stârnească duhul, atunci pur şi simplu încep să-mi las mintea să se roage. Mă rog cu privire la lucruri sau situaţii de care am cunoştinţă. Uneori aceste rugăciuni par cu adevărat seci adică nu simt nici un ajutor venind din duhul meu. Şi deoarece pare a fi o luptă, continui să mă rog pentru lucrurile pe care deja le cunosc.

Eu continui în felul acesta până când Duhul Sfânt, care este în mine, mi se alătură într-o anumită problemă. Şi când El face aceasta, atunci ştiu că mă rog pentru ceva ce El doreşte să mă rog şi nu doar ceva pentru care eu încerc să mă rog. În felul acesta, mintea mea şi duhul meu lucrează împreună, ajutându-se una pe cealaltă, în îndeplinirea voinţei lui Dumnezeu.

Vorbirea în limbi şi interpretarea

De aceea, cine vorbeşte în altă limbă (necunoscută), să se roage (pentru puterea) să aibă şi darul s-o tălmăcească.

Fiindcă, dacă mă rog în altă limbă (necunoscută), duhul meu (prin Duhul Sfânt din mine) se roagă, dar

mintea mea este fără rod (nu produce nici o roadă şi nu ajută pe nimeni).

1 Corinteni 14: 13,14

Alt exemplu despre modul în care duhul şi mintea lucrează împreună este darul vorbiri în limbi şi al tălmăcirii.

Când vorbesc în alte limbi, mintea mea este neroditoare până când Dumnezeu îmi dă mie, sau altcuiva, darul înţelegerii a ceea ce am spus; atunci mintea mea devine roditoare.

Vă rog să reţineţi că darurile nu sunt vorbirea în limbi şi traducerea lor. Traducerea reprezintă transpunerea cuvânt cu cuvânt a mesajului, în timp ce în interpretare, o persoană oferă propria ei înţelegere referitor la ceea ce a spus alta, dar în stilul propriu interpretului, exprimat prin propria sa personalitate.

Să vă dau un exemplu: sora Smith se poate ridica în biserică pentru a vă oferi un mesaj într-o limbă necunoscută. Acest mesaj vine din duhul său, şi nici ea sau altcineva nu înţelege ce s-a rostit. S-ar putea ca Dumnezeu să mă ajute pe mine să înţeleg ce reprezintă mesajul, însă probabil că doar la modul general. Şi când păşesc în credinţă şi încep să interpretez mesajul rostit, eu fac ca mesajul să poată fi înţeles de toţi. Dar acest mesaj va veni prin mine, în propriul meu mod personal de exprimare.

Rugăciunea în duhul (într-o limbă necunoscută) şi interpretarea (acelei limbi necunoscute) sunt căi minunate pentru a înţelege principiul "minţii care ajută duhul". Duhul spune ceva, iar mintea oferă înţelegerea acelui lucru.

Acum luaţi în considerare următoarele: dacă sora Smith vorbeşte într-o limbă necunoscută şi Dumnezeu caută pe cineva care să ofere interpretarea, El va trebui să nu mă ia pe mine în considerare, pentru a face acest lucru, dacă mintea mea este prea răvăşită şi ocupată pentru a auzi. Şi chiar dacă El încearcă să-mi dea darul interpretării, eu nu-l voi putea primi.

Când eram nou născută în Domnul şi învăţam despre darurile spirituale, mă rugam aproape în exclusivitate în limbi. După ce a trecut ceva timp, am început să mă simt plictisită de viaţa mea de rugăciune. Şi când i-am vorbit Domnului despre aceasta, El mi-a spus că eram plictisită pentru că nu înţelegeam rugăciunile mele. Deşi am realizat că nu trebuie să înţeleg *întotdeauna* ce spun atunci când mă rog în duhul, am învăţat totuşi că acest tip de rugăciune este dezechilibrat şi lipsit de roade dacă nu înţeleg nimic *niciodată*.

Minte ageră, dar liniştită

Celui cu inima (mintea, caracterul) tare, Tu-i chezăşluieşti pacea; da, pacea, căci se încrede în Tine.
Isaia 26: 3

Sper că din exemplele anterioare puteţi observa cu uşurinţă că mintea şi duhul vostru lucrează împreună. *De aceea, este de cea mai mare importanţă ca mintea voastră să fie menţinută într-o condiţie normală.* Altfel, ea nu vă poate ajuta duhul.

Bineînţeles, Satan cunoaşte acest fapt, aşa că el vă atacă mintea, purtând un război împotriva voastră, pe câmpul de luptă al minţii voastre. El vrea să supraîncarce şi să suprasolicite mintea voastră umplând-o cu tot feluri de gânduri greşite, astfel încât ea să nu poată fi liberă şi disponibilă Duhului Sfânt, care lucrează prin propriul vostru duh omenesc.

Mintea trebuie menţinută liniştită. După cum ne spune profetul Isaia, atunci când mintea stăruie asupra lucrurilor corecte, ea va fi odihnită.

Şi totuşi, mintea trebuie să fie ageră. Acest lucru devine imposibil atunci când este supraîncărcată cu lucruri pe care n-ar fi trebuit să le ducă niciodată.

Gândiţi-vă la asta: cât de mult timp se află mintea voastră într-o condiţie normală?

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

9
O minte hoinară şi iscoditoare

De aceea încingeţi-vă coapsele minţii voastre ...
1 Petru 1:13 KJV

În capitolul anterior am afirmat că o minte prea ocupată este anormală. O altă condiţie anormală a minţii este ca ea să rătăcească peste tot. Incapacitatea de a se concentra indică un atac mental din partea diavolului.

Mulţi oameni au petrecut ani întregi permiţându-le minţilor lor să rătăcească pentru că ei nu au aplicat niciodată gândirii lor principiile de disciplinare.

Deseori oamenii care par că nu se pot concentra se gândesc că au o deficienţă mentală. Dar, această incapacitate de a se concentra poate fi rezultatul anilor în care mintea a fost lăsată să facă orice a dorit şi oricând a dorit. De asemenea o lipsă de concentrare poate fi un simptom al deficienţei de vitamine. Anumite vitamine din grupa B măresc capacitatea de concentrare şi de aceea, dacă aveţi o incapacitate de a vă concentra, puneţi-vă întrebarea dacă vă alimentaţi în mod sănătos.

Epuizarea poate de asemenea să afecteze capacitatea de concentrare. Eu am descoperit că, atunci când sunt extrem de obosită, Satan va încerca să îmi atace mintea, pentru că el ştie că este mai dificil pentru mine să-i rezist în acele momente. Diavolul vrea ca tu şi cu mine să credem că avem deficienţe mentale astfel încât să nu încercăm să facem ceva ce i-ar cauza lui probleme. El vrea ca noi să acceptăm pasivi toate minciunile pe care ni le spune.

Una dintre fiicele noastre a avut probleme de concentrare în copilărie. Era dificil pentru ea să citească, deoarece concentrarea şi înţelegerea merg mână în mână. Mulţi copii şi chiar unii adulţi nu înţeleg ceea ce citesc. Ochii lor vizualizează cuvintele pe pagină, dar minţile lor nu înţeleg cu adevărat ceea ce ochii citesc.

De obicei lipsa comprehensiunii (priceperii) este rezultatul lipsei de concentrare. Ştiu aceasta din experienţa mea; eu pot să citesc un capitol din Biblie sau dintr-o carte şi deodată pot să realizez că nu-mi aduc aminte deloc ce am citit. Pot să încep să citesc din nou şi totul

o să-mi pară complet nou pentru că, deşi ochii mei au văzut cuvintele de pe pagină, mintea mea rătăcea prin alte părţi. Pentru că nu am putut să mă concentrez asupra ceea ce făceam, n-am reuşit să înţeleg ce citisem.

De obicei adevărata problemă care determină lipsa de comprehensiune este lipsa atenţiei cauzată de o minte rătăcitoare.

O minte rătăcitoare

Păzeşte-ţi piciorul (gândeşte-te la ceea ce faci)...
Eclesiastul 5:1

Eu cred că expresia "păzeşte-ţi piciorul" înseamnă "nu-ţi pierde echilibrul sau nu te îndepărta de la calea ta." Prin extensie, această frază ne arată că o persoană stă pe calea sa prin faptul că gândeşte ceea ce face.

Eu am avut o minte hoinară şi a trebuit să o educ prin disciplină. Nu a fost uşor şi câteodată cad din nou. În timp ce încerc să termin câte un proiect, mi se întâmplă să realizez dintr-o dată că mintea mea rătăceşte asupra altui lucru care nu are nimic de-a face cu proiectul meu. Încă nu pot să ating o stare de concentrare perfectă, dar cel puţin înţeleg cât de important este să nu-mi las mintea să meargă încotro şi oricând doreşte.

Dicţionarul Webster defineşte cuvântul *"a hoinări"* ca: 1. a se deplasa fără scop: HOINĂREALĂ 2. a merge pe o cale indirectă sau fără un pas stabilit: MERS AGALE 3. a începe o acţiune fără un scop precis: A ŞERPUI.....5. a gândi sau a se exprima neclar sau incoerent".[1]

Dacă sunteţi ca mine, s-ar putea să asistaţi la un serviciu de biserică ascultându-l pe cel care predică, bucurându-vă cu adevărat şi beneficiind de vorbele sale, pentru ca apoi, dintr-o dată mintea voastră să înceapă să hoinărească. După o vreme, vă "treziţi" şi descoperiţi că nu vă aduceti aminte nimic din cele spuse acolo. Deşi corpul vostru a rămas în biserică, mintea voastră a fost pe la vreun magazin, uitându-se pe rafturi, sau acasă, în bucătărie, pregătind cina.

[1] *Webster's II New Riverside University Dictionary, a se vedea cuvântul "wander."*

Amintiţi-vă, în războiul spiritual, mintea este câmpul de luptă. Acolo este locul în care inamicul atacă. El ştie foarte bine că, deşi o persoană merge la biserică, dacă ea nu-şi păstrează mintea atentă la ceea ce se predică, atunci nu va avea absolut nici un beneficiu de pe urma acelei slujbe. Diavolul ştie că un om nu se poate disciplina, pentru a termina un proiect, dacă nu-şi poate disciplina mintea în aşa fel, încât să o păstreze concentrată asupra a ceea ce face el.

Acest fenomen de rătăcire a minţii apare de asemenea şi în timpul conversaţiilor. Sunt momente în care soţul meu, Dave, îmi vorbeşte şi eu îl ascult pentru un timp; apoi deodată realizez că nu am mai auzit nimic din ce a spus el. De ce? Pentru că mi-am lăsat mintea să hoinărească asupra altor lucruri. Trupul meu stătea acolo şi părea să asculte, şi cu toate astea, mintea mea nu auzea nimic.

Timp de ani de zile, de câte ori se întâmpla lucrul acesta, pretindeam că ştiam exact ce spusese Dave. Acum mă opresc şi spun: "Poţi să te opreşti o clipă şi să repeţi ce ai zis? Mi-am lăsat mintea să rătăcească şi nu am auzit nimic din ceea ce ai spus."

În felul acesta simt că cel puţin încerc să rezolv problema. Confruntarea cu problemele pe care le ai este singura cale de a le învinge şi de a ieşi victorios!

Am hotărât că, dacă diavolul a făcut efortul de a mă ataca dându-mi o minte hoinară, atunci poate că există ceva ce a fost rostit şi pe care ar fi trebuit să-l aud.

O modalitate de a combate inamicul, în acest domeniu, este să profitaţi de existenţa casetelor audio pe care majoritatea bisericilor vi le pun la dispoziţie. Dacă nu aţi învăţat încă să vă disciplinaţi mintea şi să o faceţi să fie atentă la ceea ce se predică în biserică, atunci cumpăraţi caseta cu predica din săptămâna respectivă şi ascultaţi-o de câte ori aveţi nevoie pentru a înţelege mesajul.

Diavolul va renunţa atunci când va vedea că nu daţi înapoi.

Amintiţi-vă, Satan vrea ca să credeţi că aveţi o deficienţă mentală - că ceva este în neregulă cu voi. Dar adevărul este că aveţi nevoie doar să începeţi să vă disciplinaţi mintea. Nu o lăsaţi să alerge prin tot oraşul, făcând orice îi place! Începeţi de astăzi să vă "păziţi piciorul", să vă puneţi mintea în ceea ce faceţi. Va fi nevoie să exersaţi acest lucru pentru o vreme. Înlăturarea vechilor obiceiuri şi formarea unora noi necesită întotdeauna timp, dar la final veţi vedea că a meritat.

O minte întrebătoare

Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: "Ridică-te şi aruncă-te în mare," şi dacă nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut.

De aceea vă spun că, orice lucru veţi cere, când vă rugaţi, să credeţi (să aveţi încredere şi să fiţi convinşi) că l-aţi şi primit, şi-l veţi avea.

Marcu 11:23,24

Confruntându-mă cu un lucru sau altul, deseori am început să mă aud spunând: "Mă întreb". De exemplu:

"Mă întreb cum va fi vremea mîine."

"Mă întreb cu ce să mă îmbrac la petrecere."

"Mă întreb ce note va avea Danny (fiul meu) în carnet."

"Mă întreb câţi oameni vor veni la seminar."

Dicţionarul defineşte parţial cuvântul *"întrebare"* sub forma sa de substantiv ca fiind "un sentiment de încurcătură sau îndoială" şi "a se întreba," deci sub formă verbală, ca "a fi plin de curiozitate sau îndoială".[2]

Am ajuns să cred că îmi este mult mai bine dacă fac ceva pozitiv decât să mă întreb tot timpul despre orice lucru imaginabil. În loc să mă întreb ce fel de note va lua Danny, eu pot să cred că va lua note bune. În loc să mă întreb ce să port la petrecere, mă pot hotărî asupra unei ţinute. În loc să mă întreb despre vreme sau despre câţi oameni vor veni la una dintre întrunirile mele, pot doar să-i încredinţez problema respectivă Domnului şi să am încredere că El va rezolva bine toate lucrurile, indiferent de ceea ce se întâmplă.

Un om este nehotărât atunci când îşi pune întrebări, iar indecizia cauzează confuzie. Întrebările, indecizia şi confuzia împiedică un om să primească de la Dumnezeu, prin credinţă, răspunsul la rugăciunea sau nevoia lui.

---

[2] *Webster's II New Riverside Dictionary, a se vedea cuvântul "wonder"*

Observaţi că în Marcu 11:23,24 Isus nu a spus: "Orice cereţi în rugăciune, *întrebaţi-vă* dacă veţi primi." În loc de aceasta, El a spus: "Orice lucru veţi cere în rugăciune, *credeţi* că l-aţi şi primit - şi-l veţi avea!"

Ca şi creştini, ca şi *credincioşi*, noi trebuie să credem - nu să ne îndoim!

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

10
O minte confuză

Dacă vreunuia dintre voi îi lipseşte înţelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă şi fără mustrare,şi ea îi va fi dată.

Dar s-o ceară cu credinţă (fără îndoială, fără ezitare), fără să se îndoiască deloc: pentru că cine se îndoieşte, seamănă cu valul mării, tulburat şi împins de vânt încoace şi încolo.

Un astfel de om să nu se aştepte să primească ceva (din cele pentru care se roagă) de la Domnul,

Căci este un om nehotărât (ezitant, cu îndoieli, nesigur) şi nestatornic în toate (ce gândeşte, simte, decide) căile sale.

Iacov 1: 5-8

Deci, am descoperit că tendinţa de a-şi pune întrebări şi confuzia sunt înrudite. A se întreba cu privire la un lucru, în loc de a avea o gândire decisă, poate să cauzeze, şi chiar cauzează îndoială şi confuzie.

Iacov 1:5-8 sunt versete excelente care ne ajută să înţelegem cum putem învinge tendinţa de a ne pune întrebări, îndoiala şi confuzia, şi să primim ceea ce avem nevoie de la Dumnezeu. Pentru mine, "omul cu două minţi" (*Versiunea Regelui James* îl numeşte "omul îndoit" sau "cu mintea împărţită") este imaginea care reprezintă confuzia deoarece, în mod constant, el merge înainte şi înapoi, iar înainte şi înapoi, şi niciodată nu se decide cu privire la nimic. Imediat ce el crede că a luat o decizie apare tendinţa de a-şi pune întrebări, apar îndoiala şi confuzia, care îl fac din nou să acţioneze şovăielnic. El nu este sigur de nimic.

Eu am trăit o mare parte din viaţa mea, fără să-mi dau seama că diavolul mi-a declarat război şi că mintea mea este câmpul de luptă. Eram într-o confuzie totală în ceea ce privea tot ce mă înconjura şi nu înţelegeam de ce.

Raţionamentul duce la confuzie

...O, puţin credincioşilor, de ce judecaţi printre voi?...

Matei 16:8 KJV

Până acum am vorbit despre tendinţa oamenilor de a-şi pune întrebări, iar în capitolul următor vom vorbi mai mult despre îndoială. Acum însă aş dori să mai discutăm puţin despre confuzie.

Un mare procent dintre oamenii lui Dumnezeu sunt, după cum se ştie, confuzi. De ce? Aşa cum am văzut, unul dintre motive este tendinţa de a-şi pune întrebări. Alt motiv este raţionarea. Dicţionarul defineşte cuvântul *"raţiune"* în forma sa de substantiv ca "fapt sau motiv subiacent care asigură sensul logic pentru o premiză sau o întâmplare," iar în forma sa de verb este definit ca "folosirea facultăţii de a judeca: a gândi logic."[1]

În câteva cuvinte, faptul de a raţiona apare când cineva încearcă să-şi dea seama despre "de ce"-urile care stau în spatele lucrurilor. Raţionarea determină mintea să se învârtă împrejurul unei situaţii, unui lucru sau eveniment, încercând să-i înţeleagă toate părţile sale componente complicate. Noi raţionăm când disecăm o afirmaţie sau o învăţătură, pentru a vedea dacă este logică şi pentru a nu o lua în considerare dacă nu este.

Deseori Satan prin raţionarea noastră fură de la noi voia lui Dumnezeu. Domnul ne poate îndrepta către un anumit lucru, dar dacă acesta nu are nici un sens - dacă nu este logic - noi putem fi tentaţi să nu-l luăm în considerare. Ceea ce Dumnezeu îndrumă o persoană să facă nu are întotdeauna un sens logic pentru mintea aceleia. Duhul său poate să susţină acel lucru, în timp ce mintea îl respinge, în special dacă lucrul respectiv nu este ceva obişnuit sau necesită sacrificiu personal ori apariţia unei stări de discomfort.

---

[1] *Webster's II New Riverside University Dictionary, a se vedea cuvântul "reason" (raţiune).*

Nu raţiona, doar supune-te în Duhul

Dar omul firesc nu primeşte lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el, sunt o nebunie; şi nici nu le poate înţelege, pentru că trebuiesc judecate duhovniceşte.
1 Corinteni 2:14 KJV

Aceasta este o ilustrare practică şi personală care sper că vă va ajuta să înţelegeţi mai bine problema aceasta a raţionării versus cea a supunerii în spirit.

Într-o dimineaţă, în timp ce mă îmbrăcam pentru a merge să slujesc la o întrunire săptămânală, care avea loc lânga oraşul meu natal, am început să mă gândesc la femeia care conduse slujirea noastră de ajutorare de acolo şi la cât de credincioasă fusese ea. Astfel, în inima mea a crescut o dorinţă de a face ceva pentru a o binecuvânta într-un fel.

"Doamne, Ruth Ann a fost aşa o binecuvântare pentru noi în toţi anii aceştia", m-am rugat eu, "ce pot face să o binecuvântez?"

Imediat, ochii mi-au picat pe o rochie roşie nouă care era atârnată în dulapul meu şi am ştiut în inima mea că Domnul mă îndemna să-i dau acea rochie lui Ruth Ann. Deşi o cumpărasem în urmă cu trei luni, nu purtasem niciodată rochia aceea. De fapt, ea era încă pe umeraş în punga de plastic în care o adusesem acasă. Îmi plăcea cu adevărat, dar de fiecare dată când mă gândisem să o port, pentru un motiv sau altul pur şi simplu nu aveam nici o dorinţă de a o îmbrăca.

Amintiţi-vă, am spus că atunci când ochii mi-au căzut pe rochia cea roşie am *ştiut* că ar trebui să i-o dau lui Ruth Ann. Oricum, nu *voiam* cu adevărat să renunţ la rochie, aşa că am început imediat să mă gândesc că Dumnezeu nu ar fi putut să-mi spună să-i dau ei rochia cea roşie pentru că era nou-nouţă, nu o purtasem niciodată, fusese destul de scumpă şi chiar îmi cumpărasem şi cercei roşu cu argintiu să se asorteze cu ea!

Dacă mi-aş fi păstrat mintea mea carnală în afara situaţiei şi aş fi continuat să fiu sensibilă la Dumnezeu în duhul meu, atunci totul ar fi mers bine, dar noi, oamenii, avem abilitatea de a lua decizii prin raţionament atunci când nu vrem cu adevărat să facem ce spune

Dumnezeu. După câteva minute uitasem complet de rochia roşie şi mă gândeam la problemele mele. Concluzia a fost că eu nu am vrut să renunţ la rochie pentru că era nouă şi îmi plăcea. Mintea mea a raţionat că dorinţa pe care am simţit-o eu nu putea fi de la Dumnezeu, ci că diavolul încerca să-mi ia ceva ce îmi plăcea.

Câteva săptămâni mai târziu, mă pregăteam pentru altă întâlnire care urma să se ţină în acelaşi loc ca şi mai înainte, când din nou numele lui Ruth Ann s-a ridicat în inima mea. Am început să mă rog pentru ea. Am repetat întreaga scenă din nou, spunând: "Doamne, Ruth Ann a fost aşa o binecuvântare pentru noi toţi, ce aş putea face eu pentru a o binecuvânta?" Imediat am văzut din nou rochia roşie şi am avut un sentiment de leşin pentru că mi-am amintit de cealaltă întâmplare (pe care o uitasem repede şi în totalitate).

De data aceasta, nu mai exista scăpare; fie trebuia să înfrunt faptul că Dumnezeu îmi arăta ce să fac şi chiar să fac acest lucru, fie pur şi simplu să spun: "Ştiu ce îmi arăţi, Doamne, dar pur şi simplu nu am să fac aceasta." Îl iubesc prea mult pe Domnul pentru a mă împotrivi cu bună ştiinţă voii Sale, astfel încât am început să vorbesc cu El despre rochia cea roşie.

În câteva minute, am realizat că în ocazia precedentă eu folosisem raţionarea pentru a nu mă supune voinţei lui Dumnezeu şi îmi luase doar un moment să scap astfel. Mă gândisem că gândurile acelea nu puteau fi de la Dumnezeu pentru că era vorba despre o rochie nouă. Şi totuşi acum îmi dau seama că Biblia nu ne spune că ar trebui să dăruim doar lucrurile vechi! Ar fi un sacrificiu mai mare pentru mine să dăruiesc rochia pentru că este nouă, dar ar fi de asemenea o binecuvântare mai mare pentru Ruth Ann.

După ce mi-am deschis inima către Dumnezeu, El a început să-mi arate că eu cumpărasem de fapt de la început rochia pentru Ruth Ann; acesta era motivul pentru care nu mă hotărâsem niciodată să o port. Tot timpul Domnul intenţionase să mă folosească pe mine ca intermediarul Său pentru a o binecuvânta pe ea. Dar eu aveam părerea mea proprie cu privire la rochie şi până când nu am vrut să renunţ la ideea mea, nu am putut fi condusă de către Duhul Sfânt.

Acest întâmplare m-a învăţat o mulţime de lucruri. Am realizat cât era de uşor să ne lăsăm conduşi de către capetele noastre şi să permitem raţionării să ne impiedice să urmăm voia lui Dumnezeu, iar acest lucru a provocat în mine o frică "reverenţioasă" faţă de raţionare.

Vă aduceţi aminte că, după cum se spune în 1Corinteni 2:14, omul firesc nu înţelege omul duhovnicesc. Mintea mea carnală (omul firesc) nu a înţeles de ce trebuia să renunţ la o rochie pe care nu o purtasem niciodată, dar duhul meu (persoana mea spirituală) a înţeles foarte bine acest lucru.

Sper ca acest exemplu să va aducă mai multă înţelegere în acest domeniu şi să vă ajută să păşiţi în voia lui Dumnezeu mai mult decât aţi făcut-o până acum.

(Ştiu că probabil vă întrebaţi dacă i-am dat până la urmă lui Ruth Ann rochia cea roşie. Da, i-am dat-o şi acum ea lucrează în biroul nostru cu normă întreagă şi încă mai poartă uneori la serviciu rochia cea roşie.)

Fii un împlinitor al Cuvântului!

Fiţi împlinitori ai Cuvântului (se supun mesajului), nu numai ascultători, înşelându-vă (prin raţionarea contrară Adevărului) singuri.

Iacov 1:22

Ori de câte ori vedem ce spune Cuvântul, dar nu facem acest lucru, raţionarea a fost implicată, într-un fel sau altul, şi ne-a înşelat, făcându-ne să credem altceva decât adevărul. Noi nu putem petrece foarte mult timp încercând să înţelegem (mental) tot ce spune Cuvântul. Dacă aducem mărturie în duh, atunci putem face ceea ce spune Cuvântul.

Am aflat că Dumnezeu doreşte să mă supun Lui, indiferent dacă eu simt asta sau nu, indiferent dacă vreau sau dacă cred că este o idee bună.

Când Dumnezeu vorbeşte, prin Cuvântul Său sau în persoana noastra interioară, noi nu trebuie să judecăm, să dezbatem sau să ne întrebăm dacă este logic ceea ce a spus el.

Când Dumnezeu vorbeşte, noi trebuie să ne mobilizăm - nu să raţionăm.

Ai încredere în Dumnezeu, nu în raţiunea umană

Încrede-te în Domnul din toată inima ta, şi nu te bizui pe înţelepciunea ta!

Proverbe 3:5

Cu alte cuvinte, nu te baza pe raţionare. Raţionarea deschide uşa înşelăciunii şi aduce multă confuzie.

L-am întrebat odată pe Domnul de ce sunt atât de mulţi oameni confuzi şi El mi-a spus, "Spune-le să nu mai încerce să înţeleagă totul şi nu vor mai fi confuzi". Am descoperit că acest lucru este absolut adevărat. Raţionarea şi confuzia merg mână în mână.

Voi şi cu mine putem să cugetăm asupra unui lucru în inima noastră, putem să-l aducem în faţa Domnului şi să vedem dacă El doreşte să ne dea înţelegere, dar în momentul în care începem să ne simţim confuzi, înseamnă că am mers prea departe.

Raţionarea este periculoasă din mai multe motive, iar unul dintre ele este acesta: noi putem raţiona şi să ajungem la o concluzie care pare să aiba sens pentru noi, dar este posibil, ca ceea ce am judecat noi ca fiind corect, să fie totuşi greşit.

Minţii umane îi place logica, ordinea şi raţiunea. Îi place să aibă de-a face cu ceea ce înţelege. De aceea avem tendinţa de a pune lucrurile în mici cutiuţe drăguţe, în compartimentele minţii noastre, gândindu-ne: "Aşa trebuie să fie pentru că se potriveşte atât de frumos aici". Deci putem gândi ceva cu care mintea noastră este de acord şi în acelaşi timp gândul nostru poate fi total greşit.

Apostolul Pavel spune în Romani 9:1: "**Spun adevărul în Hristos, nu mint; cugetul meu, luminat de Duhul Sfânt, îmi este martor.**" Pavel ştia că făcea ce trebuia, nu datorită judecăţii lui, ci pentru că duhul său îi era martor.

Aşa cum am văzut, într-adevăr uneori mintea ajută spiritul. Mintea şi spirtul într-adevăr lucrează împreună, dar spiritul este organul mai nobil şi întotdeauna trebuie onorat mai mult decât mintea.

Dacă ştim în duhul nostru că un lucru este greşit, nu ar trebui să îi permitem raţiunii să ne convingă să facem acel lucru. De asemenea, dacă ştim că ceva este corect, nu ar trebui să îi permitem raţiunii să ne convingă să nu facem acel lucru.

Dumnezeu ne dă înţelegere cu privire la multe lucruri, dar noi nu trebuie să înţelegem totul pentru a umbla cu Domnul şi în ascultare faţă de voia Lui. Sunt momente când Dumnezeu lasă uriaşe semne de întrebare, ca unelte în vieţile noastre, pentru a ne pune credinţa la încercare. Întrebările fără răspuns crucifică viaţa firească. Este dificil pentru fiinţele umane să renunţe la raţionare şi, pur şi simplu, să creadă în Dumnezeu, dar odată ce acest proces este îndeplinit, mintea intră într-o stare de odihnă.

Raţionarea este una dintre "activitaţile intense" în care se angajează mintea, împiedicând discernământul şi cunoaşterea revelaţiei. Este o mare diferenţă între cunoaşterea mentală şi cunoaşterea prin revelaţie.

Nu ştiu cum gândiţi voi, dar eu îmi doresc ca Dumnezeu să-mi arate lucrurile astfel încât să *ştiu* în duhul meu că ceea ce i-a fost arătat minţii mele este corect. Nu vreau să raţionez, să înţeleg şi să fiu logică, răsucindu-mi mintea în jurul unei probleme până când obosesc şi devin confuză. Vreau să trăiesc în pacea minţii şi a inimii, care vine din credinţa în Dumnezeu, nu din propria mea înţelegere omenească.

Voi şi cu mine trebuie să ajungem în locul în care să fim mulţumiţi că îl cunoaştem pe Cel Care cunoaşte, chiar dacă noi înşine nu cunoaştem.

BCU IAŞI / CENTRAL

Hotărăşte-te să nu ştii nimic în afară de Cristos

Cât despre mine, fraţilor, când am venit la voi, n-am venit să vă vestesc taina lui Dumnezeu (referitor la ce a făcut El prin Hristos pentru mântuirea oamenilor) cu o vorbire sau înţelepciune strălucită.

Căci n-am avut de gând să ştiu între voi (să nu fiu cunoscut prin ceva, să nu dau dovadă de ceva şi să nu fiu conştient de ceva) altceva decât pe Isus Cristos (Mesia) şi pe El răstignit.

1 Corinteni 2:1,2

Aceasta a fost abordarea lui Pavel faţă de cunoaştere şi raţionare, şi eu am ajuns să o înţeleg şi să o apreciez. Mi-a luat mult timp, dar în final am realizat, că în multe împrejurări, cu cât ştiu mai puţin cu atât sunt mai fericită. Uneori ştim atât de multe încât asta ne face chiar nefericiţi.

Eu am fost întotdeauna o persoană foarte curioasă, care punea foarte multe întrebări. Dumnezeu a început să-mi arate că raţionarea mea constantă era sursa confuziei mele şi că aceasta mă împiedica să primesc ceea ce Dumnezeu dorea să-mi dea. El mi-a zis: "Joyce, trebuie să laşi la o parte raţionarea carnală, dacă doreşti să ai vreodată discernământ."

Acum realizez că mă simţeam mult mai în siguranţă dacă înţelegeam lucrurile. Nu doream nimic încurcat în viaţa mea. Vroiam să controlez totul - şi când nu înţelegeam ceva, simţeam că pierd controlul, mă speriam. Dar îmi lipsea ceva. Nu aveam pacea minţii şi eram epuizată fizic din cauza raţionării.

Acest tip de activitate mentală greşită continuă va duce în ultimă instanţă la oboseala trupului. Vă poate lăsa sleiţi de oboseală!

Dumnezeu mi-a cerut să renunţ la acest lucru, şi sugerez cu tărie acelaşi lucru pentru oricine este dependent de raţionare. Noi putem deveni *dependenţi* de activitatea mentală greşită la fel cum cineva poate deveni dependent de droguri, de alcool sau de nicotină. Eu eram dependentă de raţionare şi când am renunţat la aceasta, am avut simptome de sevraj. M-am simţit pierdută şi înfricoşată pentru că nu ştiam ce se întâmplă. M-am simţit chiar şi plictisită.

Am petrecut atât de mult din timpul meu mental raţionând încât, atunci când am renunţat la aceasta, a trebuit să mă obişnuiesc cu faptul că mintea mea era atât de liniştită. Pentru o vreme a părut plictisitor, dar acum îmi place foarte mult. În timp ce altădată obişnuiam să mă gândesc neîncetat la tot feluri de lucruri, acum nu mai pot să suport durerea şi munca pe care le cere raţionarea.

Raţionarea nu este condiţia normală în care Dumnezeu vrea să fie mintea noastră.

Fiţi conştienţi că atunci când mintea este plină de raţionamente, ea nu este o minte normală. Cel puţin nu pentru creştinul care intenţionează să fie victorios - credinciosul care intenţionează să câştige războiul care se poartă pe câmpul de luptă al minţii.

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY

11
O minte care se îndoieşte şi nu crede

... Puţin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?
Matei 14:31

Şi se mira de necredinţa lor ...
Marcu 6:6

De obicei vorbim despre îndoială şi necredinţă împreună, ca şi cum ar fi unul şi acelaşi lucru. De fapt, deşi există o legătură între cele două cuvinte, ele reprezintă totuşi două lucruri diferite.

Dicţionarul Explicativ al Cuvintelor Vechiului şi Noului Testament, scris de *Vine*, (*Vine's Expository Dictionary of Old and New Testament*) defineşte parţial *îndoiala*, în forma sa verbală, ca "...a gândi în două feluri... implicând nesiguranţă referitoare la calea care trebuie aleasă; ...expresia despre credincioşi a căror credinţă este redusă...a fi temător, datorită unei distrageri a minţii, o ezitare între speranţă şi teamă..."[1]

Acelaşi dicţionar notează că unul dintre cele două cuvinte greceşti traduse prin *necredinţă* "este întotdeauna redat ca "nesupunere" în V.R. (traducerea Versiunii Revizuite a Regelui James).[2]

Uitându-ne apoi la aceste două unelte puternice ale inamicului, vedem că îndoiala face o persoană să ezite între două opinii, în timp ce necredinţa conduce la nesupunere.

Eu cred că aceasta vă va ajuta să fiţi capabili să recunoaşteţi exact cu ce încearcă diavolul să ne atace. Avem de-a face cu îndoiala sau cu necredinţa?

---

[1] W.E. Vine, *Vine's Expository Dictionary of Old and new Testament Words* (Old Tappan: Fleming H. Revell, 1981), Vol. A:A-Dys, p.335.
[2] W.E. Vine, *Vine's Expository Dictionary of Old and new Testament Words* (Old Tappan: Fleming H. Revell, 1981), vol.4: Set-Z, p.165.

Îndoiala

...Până când vreţi să şchiopătaţi între două păreri?...

1 Împăraţi 18:21

Am auzit o poveste care va face lumină asupra îndoielii.

A existat un om care era bolnav şi care rostea Cuvântul peste trupul său, citând versete de vindecare şi crezând că vindecarea sa se va manifesta. În timp ce făcea lucrul acesta, el era atacat din când în când de gânduri de îndoială.

După ce a suferit mult şi începuse să se simtă descurajat, Dumnezeu i-a deschis ochii către lumea spirituală. Şi iată ce a văzut el: un demon îi spunea minciuni, zicându-i că nu se va însănătoşi şi că mărturisea Cuvântului nu-l va ajuta. Dar de asemenea, el a văzut că de fiecare dată când avea încredere în Cuvânt, lumina ieşea din gura sa ca o sabie, iar demonul era îngenunchiat şi dădea înapoi.

După ce Dumnezeu i-a arătat această viziune, omul a înţeles de ce era atât de important să continue să rostească Cuvântul. El a văzut că avea într-adevăr credinţă şi de aceea demonul îl ataca cu îndoiala.

Îndoiala nu este ceva ce Dumnezeu pune în noi. Biblia spune că Dumnezeu dă fiecărui om o **..măsură de credinţă** (Rom. 12: 3 KJV). Dumnezeu a pus credinţă în inima noastră, dar diavolul încearcă să nege credinţa noastră atacându-ne pe cu îndoială.

Îndoiala vine sub forma gândurilor care sunt opuse Cuvântului lui Dumnezeu. De aceea este foarte important pentru noi să cunoaştem Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă noi cunoaştem Cuvântul, atunci vom putea să ne dăm seama când ne minte diavolul. Fiţi siguri că el ne minte pentru că vrea să ne fure ceea ce Isus a obţinut pentru noi prin moartea şi învierea Sa.

Îndoiala şi necredinţa

(Pentru Avraam, motivul omenesc pentru) nădăjduind împotriva oricărei nădejdi, el a crezut, şi astfel a ajuns tatăl multor neamuri, după cum i se spusese: "Aşa va fi (de nenumărat) sămânţa ta."

Şi, fiindcă n-a fost slab în credinţă, el nu s-a uitat la trupul Său, care era îmbătrânit, - avea aproape o sută de ani, - nici (nu a luat în considerare) la faptul că Sara (avea pântecul mort) nu mai putea să aibă copii.

El nu s-a îndoit de făgăduinţa lui Dumnezeu, prin necredinţă (întrebându-se), ci, întărit prin credinţa lui, a dat slavă lui Dumnezeu,

deplin încredinţat că El ce făgăduieşte, poate să şi împlinească.

Romani 4:18-21

Când sunt într-o luptă, ştiind ceea ce Dumnezeu a promis şi totuşi fiind atacată de îndoială şi necredinţă, îmi place să citesc sau să meditez la acest pasaj.

Dumnezeu îi promisese lui Avraam că El îl va face să aibă un moştenitor din propriul lui trup. Au trecut mulţi ani şi totuşi, din relaţia lui Avraam cu Sara, nu apărea nici un copil. Avraam încă îşi păstra credinţa, ştiind că ceea ce spusese Dumnezeu se va îndeplini, dar din când în când era atacat de gânduri de îndoială, iar duhul necredinţei îl împingea spre nesupunere faţă de Dumnezeu.

Într-o situaţie ca aceasta, nesupunerea poate însemna pur şi simplu a renunţa atunci când Dumnezeu ne cere să continuăm.

Nesupunerea nu înseamnă doar încălcarea celor Zece Porunci, dar şi neglijarea vocii Domnului sau a ceea ce ne spune Dumnezeu în mod personal.

Avraam a continuat să creadă. El a continuat să-L laude şi să dea glorie lui Dumnezeu. Biblia spune că, pe măsură ce el făcea asta, credinţa lui devenea mai puternică.

Vedeţi, când Dumnezeu ne spune ceva sau ne cere să facem ceva, credinţa necesară pentru a crede sau pentru a acţiona vine

împreună cu cuvântul de la Dumnezeu. Ar fi ridicol ca Dumnezeu să aştepte ca noi să facem ceva fără să ne dea capacitatea de a crede că putem să facem lucrul acela. Satan ştie cât de periculoşi vom fi dacă vom avea o inimă plină de credinţă, aşa că ne atacă cu îndoială şi necredinţă.

Nu înseamnă că noi nu avem credinţă, ci doar că Satan încearcă să ne distrugă credinţa prin minciuni.

Daţi-mi voie să vă dau alt exemplu, însă unul care se referă la perioada în care am primit chemarea pentru slujire. Era o dimineaţă obişnuită, ca toate celelalte, cu excepţia faptului că în urmă cu trei săptămâni fusesem umplută de Duhul Sfânt. Tocmai terminasem de ascultat prima mea casetă cu învăţături. Ea conţinea un mesaj al slujitorului Ray Mossholder, intitulat "Traversează pe partea cealaltă". Eram tulburată în inima mea şi mirată că cineva putea ţine o predică, timp de o oră întreagă, despre un singur verset, şi totuşi întreaga predică putea fi interesantă.

Pe când îmi strângeam patul, deodată am simţit crescând în mine o dorinţă intensă de a predica Cuvântul lui Dumnezeu. Şi apoi vocea Domnului a venit la mine, spunând: "Vei merge peste tot şi vei propovădui Cuvântul Meu şi vei avea o mare slujire prin casete cu învăţături".

Nu aş fi avut nici un motiv să cred că în realitate îmi vorbise Dumnezeu sau că aş putea ori aş face vreodată ceea ce tocmai auzisem. Am avut multe probleme în sinea mea. Nu păream a avea "stofă de slujitor," dar Dumnezeu alege lucrurile slabe şi nebune din lume pentru a le face de ruşine pe cele înţelepte. (1 Cor.1:27 KJV). El se uită la inima omului, nu la faţa sa. (Sam. 16:7). Dacă inima este corectă, Dumnezeu poate schimba firea.

Deşi nu era nimic în mod natural care să-mi arate că ar trebui să cred, atunci când această dorinţă m-a copleşit, totuşi am fost pătrunsă de credinţa că aş putea să fac ceea ce Domnul dorea să fac. Când Dumnezeu cheamă, El dă dorinţa, încrederea şi capacitatea de a duce treaba la îndeplinire. Dar mai vreau să vă mai spun că, în timpul acelor ani pe care i-am petrecut studiind şi aşteptând, diavolul m-a atacat cu regularitate cu îndoială şi necredinţă.

Dumnezeu pune visuri şi viziuni în inimile oamenilor Săi; ele încep ca mici "seminţe". Aşa cum o femeie devine însărcinată printr-o sămânţă plantată în pântecul ei, aşa şi noi devenim "însărcinaţi," ca să spun aşa, cu lucrurile pe care Dumnezeu le rosteşte şi le promite. În

timpul "sarcinii", Satan lucrează din greu, încercând să ne facă să "avortăm" visele noastre. Una dintre uneltele pe care el le foloseşte este îndoiala, iar alta este necredinţa. Acestea amândouă lucrează împotriva minţii.

Credinţa este un produs al duhului; este o forţă spirituală. Inamicul nu doreşte ca minţile şi duhurile noastre să fie în acord. El ştie că dacă Dumnezeu ne dă încredere pentru a face un lucru, şi începem să gândim pozitiv şi să credem constant că putem să facem cu adevărat acel lucru, atunci noi vom face ravagii considerabile împărăţiei întunericului.

BCU IAŞI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Continuă să mergi pe apă!

În timpul acesta; corabia era învăluită de valuri în mijlocul mării; căci vântul era împotrivă.

Când se îngâna ziua cu noaptea (între orele 3 şi 6 dimineaţa), Isus a venit la ei, umblând pe mare.

Când L-au văzut ucenicii umblând pe mare, s-au înspăimântat, şi au zis: "Este o nălucă!" Şi de frică au ţipat.

Isus le-a zis: "Îndrăzniţi, Eu sunt; nu vă temeţi!"

"Doamne," I-a răspuns Petru, "dacă eşti Tu, porunceşte-mi să vin la Tine pe ape."

"Vino!" i-a zis Isus. Petru s-a coborât din corabie, şi a început să umble pe ape ca să meargă la Isus.

Dar când a văzut că vântul era tare, s-a temut; şi fiindcă începea să se afunde, a strigat: "Doamne, scapă-mă (de la moarte)!"

Îndată Isus a întins mâna, l-a apucat, şi i-a zis: "Puţin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?"

Şi după ce au intrat în corabie, a stat vântul.

Matei 14: 24-32

Am accentuat ultimul verset pentru că vreau să vă atrag atenţia asupra planului pe care inamicul l-a scos în evidenţă în acest pasaj. Petru a păşit afară din barcă la porunca lui Isus, pentru a face ceva ce nu mai făcuse niciodată. De fapt, nimeni nu a mai făcut lucrul acesta niciodată, cu excepţia lui Isus.

Se cerea credinţă!

Petru a făcut o greşeală; el a privit furtuna prea mult timp şi s-a înfricoşat. Îndoiala şi necredinţa l-au cuprins şi a început să se scufunde. El a strigat către Isus să-l salveze şi El l-a salvat. Dar observaţi că furtuna s-a oprit imediat ce *Petru s-a întors în barcă*!

Vă aduceţi aminte de versetele din Romani 4:18-21 în care Avraam nu a ezitat când s-a gândit la situaţia lui imposibilă? Avraam cunoştea condiţiile, dar, spre deosebire de Petru, nu cred că s-a gândit la ele sau a vorbit tot timpul despre ele. Voi şi cu mine putem fi

conştienţi de circumstanţe şi totuşi, intenţionat, putem să ne gândim la ceva care ne va mări şi ne va consolida credinţa.

De aceea Avraam a continuat să se roage şi să-l glorifice pe Domnul. Noi îl slăvim pe Dumnezeu când continuăm să facem ceea ce ştim că este bine, chiar şi în împrejurări potrivnice. Efeseni 6:12 ne învaţă că, în timpuri de război spiritual, trebuie să legăm strâns centura adevărului în jurul nostru.

Când în viaţa voastră apare furtuna, staţi bine pe ambele picioare, faţa voastră să fie ca de cremene şi fiţi hotărâţi în Duhul Sfânt să rămâneţi în afara bărcii! Deseori furtuna se opreşte imediat ce voi renunţaţi şi vă târâţi înapoi într-un loc sigur.

Diavolul aduce furtuni în viaţa voastră pentru a vă intimida. În timpul unei asemenea furtuni, amintiţi-vă că mintea este câmpul de luptă. Nu vă bazaţi în luarea deciziilor pe gândurile sau sentimentele voastre, ci vedeţi ce spune duhul vostru. Şi când veţi face asta, veţi descoperi aceeaşi viziune care era acolo la început.

Nici o ezitare nu este permisă!

Dacă vreunuia dintre voi îi lipseşte înţelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă şi fără mustrare, şi ea îi va fi dată.

Dar s-o ceară cu credinţă, fără să se îndoiască deloc (fără ezitare): pentru că cine se îndoieşte (ezită), seamănă cu valul mării, tulburat şi împins de vânt încoace şi încolo.

Un astfel de om să nu se aştepte să primească ceva (din cele pentru care se roagă) de la Domnul.

Iacov 1: 5-7

Pastorul meu, Rick Shelton, povesteşte cât de confuz a fost el când a încercat să se hotărască ce să facă după ce a absolvit Colegiul Biblic. Dumnezeu îi puse în inimă o dorinţă puternică să se întoarcă în St. Louis, Missouri, şi să iniţieze o biserică locală imediat după absolvire, şi exact asta intenţiona să facă. În orice caz, când a venit vremea să plece, avea aproximativ cincizeci de dolari în buzunar, o soţie, un copil şi un altul care urma să sosească curând. Evident, aceste împrejurări nu erau dintre cele mai bune.

În timp ce încerca să ia o decizie, el a primit două oferte de muncă foarte bune, în urma cărora s-ar fi alăturat conducerii unor alte

slujiri mari şi bine-cunoscute. Iar salariul său ar fi fost unul bun. Aceste oportunităţi de slujire erau atractive şi, chiar dacă n-ar fi existat nici un avantaj material, doar onoarea de a lucra pentru aceste slujiri i-ar fi măgulit orgoliul. Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai confuz. (Se părea ca Domnul Îndoială îl vizita, nu-i aşa?)

Într-un moment ştia exact ce vroia să facă pentru ca apoi să *ezite* între cele două opţiuni. Deoarece împrejurările nu erau favorabile pentru întoarcerea lui la St. Louis, era tentat să accepte una dintre oferte, dar nu-şi putea găsi liniştea indiferent pentru care alegere ar fi optat. În final a cerut părerea unuia dintre pastorii care-i oferiseră o slujbă, şi omul, înţelept, a spus: "Du-te undeva, stai liniştit şi nemişcat, şi apoi încetează să mai gândeşti. Uită-te în inima ta, vezi ce-i acolo şi asta să faci!"

Urmând sfatul pastorului, el a descoperit imediat că în inima lui era biserica din St. Louis. Nu ştia cum o va realiza doar cu ce poseda în momentul acela, dar a mers înainte în ascultare, iar rezultatele au fost minunate.

Astăzi, Rick Shelton este fondatorul şi pastorul principal al "Centrului Viaţa Creştină" din St. Louis, Missouri. În prezent, Centrul Viaţa Creştină este o biserică de aproximativ trei mii de oameni şi cu o lucrare de evanghelizare răspândită în lumea întreagă. Mii de vieţi au fost binecuvântate şi transformate de slujirea sa de-a lungul anilor. Eu am fost pastor asociat acolo, timp de cinci ani, iar biserica mea, Viaţa în Cuvânt s-a născut în acea perioadă. Doar gândiţi-vă cât de mult ar fi furat diavolul prin îndoială şi necredinţă dacă Pastorul Shelton s-ar fi lăsat condus de mintea sa în locul inimii sale.

Îndoiala este o opţiune

Dimineaţa, pe când Se întorcea în cetate, I-a fost foame.

A văzut un smochin lângă drum, şi S-a apropiat de el; dar n-a găsit decât frunze (în smochin, frunzele apar în acelaşi timp cu fructele), şi i-a zis: "De acum încolo în veac să nu mai dea rod din tine!" Şi pe dată smochinul s-a uscat.

Ucenicii, când au văzut acest lucru, s-au mirat, şi au zis: "Cum de s-a uscat smochinul acesta într-o clipă?"

Drept răspuns, Isus le-a zis: "Adevărat vă spun că, dacă veţi avea credinţă (o încredere fermă) şi nu vă veţi îndoi,

veţi face nu numai ce s-a făcut smochinului acestuia; ci chiar dacă aţi zice muntelui acestuia: "Ridică-te de aici, şi aruncă-te în mare," se va face.

Tot ce veţi cere cu credinţă (crezând cu adevărat), prin rugăciune, veţi primi.

Matei 21: 18-22

Când ucenicii Săi se minunară şi-L întrebară pe Isus cum a putut El să distrugă smochinul fără să spună nici un cuvânt, El le-a spus cam aşa: "*Dacă aveţi credinţă şi nu vă îndoiţi*, voi puteţi să faceţi acelaşi lucru pe care L-am făcut Eu cu smochinul şi chiar lucruri mai măreţe decât acesta." (Ioan 14:12)

Am stabilit deja că credinţa este darul lui Dumnezeu, aşa că noi ştim că avem credinţă (Rom. 12:3). Dar îndoiala este o opţiune. Este tactica de luptă a diavolului împotriva minţilor noastre.

Deoarece vă puteţi alege propriile gânduri, atunci când apare îndoiala voi ar trebui să învăţaţi s-o recunoaşteţi şi să spuneţi: "Nu, mulţumesc" - şi să continuaţi să credeţi!

Alegerea este a voastră!

Necredinţa este nesupunere

Când au ajuns la norod, a venit un om, care a căzut în genunchi înaintea lui Isus, şi I-a zis:

"Doamne, ai milă de fiul meu, căci este lunatic, şi pătimeşte rău: de multe ori cade în foc, şi de multe ori cade în apă.

L-am dus la ucenicii Tăi, şi n-au putut să-l vindece."

"O, neam necredincios şi pornit la rău!" a răspuns Isus. Până când voi fi cu voi? Până când vă voi suferi? Aduceţi-l aici la Mine.

Isus a certat dracul, care a ieşit afară din el. Şi băiatul s-a tămăduit chiar în ceasul acela.

Atunci ucenicii au venit la Isus, şi I-au zis, deoparte: "Noi de ce n-am putut să-l scoatem?"

"Din pricina puţinei voastre credinţe," le-a zis Isus. "Adevărat vă spun că, dacă aţi avea credinţă cât un grăunte de muştar, aţi zice muntelui acestuia: "Mută-te de aici colo," şi s-ar muta; nimic nu v-ar fi cu neputinţă.

Matei 17:14-20 KJV

Amintiţi-vă că necredinţa duce la nesupunere.

Poate că Isus i-a învăţat pe ucenicii Săi anumite lucruri pe care trebuiau să le facă în astfel de cazuri, dar necredinţa lor i-a făcut să nu i se supună Lui, şi de aceea nu au reuşit.

În orice caz, ideea este că necredinţa, ca şi îndoiala, ne va împiedica să împlinim ceea ce ne-a chemat şi ne-a uns Dumnezeu să facem în viaţă. De asemenea, ne va împiedica să simţim pacea de care El vrea să ne bucurăm atunci când găsim în El odihna sufletelor noastre. (Matei 11:28, 29 KJV).

Odihna de Sabat

Să ne grăbim dar să intrăm în odihna aceasta (lui Dumnezeu, să o cunoaştem şi să o simţim noi înşine), pentru ca nimeni să nu cadă în aceiaşi pildă de neascultare (în care au căzut cei în pustie).

Evrei 4:11

Dacă citiţi în întregime al patrulea capitol al cărţii Evrei, veţi descoperi că se vorbeşte despre odihna sabatică care este la dispoziţia oamenilor lui Dumnezeu. În Vechiul Testament, Sabatul era considerat ca fiind o zi de odihnă. În Noul Testament, această odihnă sabatică despre care se vorbeşte este un loc spiritual al odihnei. Este privilegiul fiecărui credincios să refuze să se îngrijoreze sau să fie temător. Ca şi credincioşi, voi şi cu mine putem intra în odihna lui Dumnezeu.

O observare atentă a versetului Evrei 4:11 ne arată că noi nu vom intra niciodată în acea odihnă decât prin credinţă şi că o vom pierde prin nesupunere şi necredinţă. Necredinţa ne va face "să trăim în pustie," dar Isus ne-a dat un loc de odihnă permanent, unul care poate fi locuit doar dacă trăim în credinţă.

Deoarece în ea este descoperită o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, prin credinţă şi care duce la credinţă, după cum este scris: "Cel neprihănit va trăi prin credinţă."
Romani 1:17 KJV

Mi-aduc aminte de o întâmplare care vă va lămuri imediat în acestă problemă. Într-o seară umblam în jurul casei mele, încercând să fac nişte treburi gospodăreşti, şi mă simţeam foarte nefericită. Nu aveam nici o bucurie - în inima mea nu era deloc pace. Îl tot întrebam pe Domnul: "Ce este în neregulă cu mine?". M-am simţit deseori în felul acela şi doream sincer să ştiu ce problemă aveam. Încercam să respect întocmai toate lucrurile pe care le învăţasem de-a lungul umblării mele cu Isus, dar cu siguranţă ceva părea să lipsească.

Cam în acel moment a început să sune telefonul şi, în timp ce vorbeam la telefon am început să mă joc cu mâna printr-o cutie cu cărţi poştale imprimate cu versete, pe care mi le trimisese cineva. Nu mă uitam cu adevărat la nici una dintre ele, doar le mutam de colo-colo în timp ce vorbeam la telefon. După ce am terminat convorbirea, m-am hotărât să aleg una dintre cărţi la întâmplare şi să văd dacă primesc vreo încurajare din ea.

Am tras Romani 15:13, **Dumnezeul nădejdei să vă umple de toată bucuria şi pacea, pe care o dă credinţa (prin experienţa credinţei tale), pentru ca, prin puterea Duhului Sfânt, să fiţi tari (să daţi pe dinafară) în nădejde!**

Am văzut!

Întreaga mea problemă se datora îndoielii şi necredinţei. Mă făceam singură nefericită pentru că credeam minciunile diavolului. Aveam o gândire negativă. Nu puteam să mă bucur şi să am pace pentru că nu aveam credinţă. Este imposibil să te bucuri şi să ai pace atunci când trăieşti în necredinţă.

Ia hotărârea să crezi în Dumnezeu, nu în diavol!

Învaţă să trăieşti din credinţă în credinţă. După cum se spune în Romani 1:17, aceasta este modul prin care se arată neprihănirea lui Dumnezeu. Domnul a trebuit să-mi arate că eu, în loc să trăiesc din credinţă în credinţă, trăiam deseori din credinţă în îndoială şi în necredinţă, şi apoi mă întorceam pentru un timp la credinţă pentru ca mai târziu să revin la îndoială şi necredinţă. Mergeam înainte şi

înapoi, de la una la alta. Acesta era motivul pentru care aveam atâtea necazuri şi atâta nefericire în viaţa mea.

Amintiţi-vă, după cum se spune în Iacov 1:7-8 (KJV), omul cu mintea împărţită este instabil în tot ceea ce face şi niciodată nu primeşte de la Domnul ceea ce doreşte. Hotărâţi-vă să nu fiţi cu mintea împărţită; nu trăiţi în îndoială!

Dumnezeu a planificat pentru voi o viaţă minunată. Nu-l lăsaţi pe diavol să v-o fure prin minciuni! În loc de aceasta, ... **răsturnaţi izvodirile minţii şi orice înălţime (refuzaţi argumente, teorii, raţionări şi orice lucru mândru şi trufaş), care se ridică (se pune pe sine mai presus de cunoaşterea lui Dumnezeu) împotriva (adevăratei) cunoştinţei lui Dumnezeu; şi orice gând să-l facem rob ascultării de Hristos (Mesia, Cel Uns).**

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

12
O minte temătoare şi îngrijorată

... şi nu te nelinişti în nici o privinţă...
Psalmul 37:8 KJV

Teama şi grija sunt atacuri asupra minţii, intenţionate să ne distragă de la a-L sluji pe Domnul. De asemenea inamicul foloseşte aceste două chinuri ca să ne slăbească credinţa, astfel încât ea să nu mai poată să ne ajute să trăim în victorie.

Pentru unii oameni îngrijorarea este aşa o problemă încât se poate chiar spune că ei sunt dependenţi de aceasta. Dacă nu au o problemă a lor personală, pentru care să-şi facă griji, ei vor fi îngrijoraţi pentru situaţia altcuiva. Eu am avut această problemă, astfel că sunt foarte bine calificată pentru a descrie această stare.

Isus a murit pentru ca eu să am pace, dar niciodată nu am putut să mă bucur de aceasta deoarece îmi făceam griji în permanenţă.

Este absolut imposibil să trăieşti în pace şi în acelaşi timp să fii îngrijorat.

Pacea nu este ceva care poate fi aşezată peste o persoană; ea este un rod al Duhului (Gal. 5:22), iar roada este rezultatul rămânerii în viţa-de-vie (Ioan 15:4 KJV). Faptul de a rămâne se referă la intrarea în "odihna lui Dumnezeu", despre care se vorbeşte în al patrulea capitol din Evrei, ca şi în alte locuri din Cuvântul lui Dumnezeu.

În Biblie există câteva cuvinte care se referă la griji, depinzând de versiunea traducerii pe care o citiţi. *Versiunea Regelui James* nu foloseşte Cuvântul "griji". Pe lângă "nu te nelinişti" (Ps 37:8), alte expresii simple folosite pentru a avertiza cu privire la griji, sunt "nu vă faceţi gânduri" (Matei 6:25), "să nu vă pese de nimic" (Fil. 4:6) şi "îndepărtaţi ... toate problemele" (1Pet. 5:7). Eu folosesc în general *Biblia Amplificată*, care include câteva traduceri diferite ale acestora ca şi alte expresii uzuale referitoare la acest subiect. În scopul simplificării predicii din restul acestui capitol, mă voi referi la această stare folosind cuvântul "griji'.

Definirea Grijii

Dicţionarul Webster defineşte cuvântul *griji* după cum urmează: "vi. - 1. a se simţi neliniştit sau tulburat... vt.- a cauza sentimente de teamă, suferinţă sau tulburare; subst. - ...2. o sursă supărătoare de preocupare"[1] De asemenea, am mai auzit acest cuvânt fiind definit ca un chin la care se supune o persoană prin gânduri tulburătoare.

Când am citit partea despre cel care se chinuie singur cu gânduri tulburătoare, am hotărât pe loc, chiar atunci, că eu sunt prea inteligentă ca să fac asta. Şi cred acelaşi lucru despre toţi creştinii. Sunt convinsă că toţi credincioşii au lucruri mai bune de făcut decât să stea şi să se chinuie singuri.

Cu siguranţă grijile nu ajută niciodată la nimic, aşa că de ce să nu renunţăm la ele?

A mai fost şi o altă parte a definiţiei care m-a ajutat să înţeleg: "A apuca de gât cu dinţii şi a scutura sau schilodi, aşa cum un animal îi face altuia, sau a hărţui prin muşcături sau lovituri repetate."[2]

Gândindu-mă la această definiţie, am făcut următoarea corelaţie - diavolul foloseşte grijile împotriva noastră, pentru a ne face exact ce este descris mai sus. Când avem mintea preocupată de griji, chiar şi numai pentru câteva ore, exact aşa ne simţim - ca şi cum cineva ne-a apucat de gât şi ne-a zgâlţiit până când suntem epuizaţi şi schilodiţi. Repetarea gândurilor care vin şi nu ne mai dau pace este la fel ca repetarea muşcăturilor şi loviturilor descrise în această definiţie.

Cu siguranţă grija este un atac al lui Satan asupra minţii. Credinciosul este învăţat anumite lucruri pe care trebuie să le facă cu mintea sa, iar inamicul vrea să fie sigur că aceste lucruri nu vor fi făcute niciodată. Aşa că diavolul încearcă să păstreze arena mentală destul de ocupată cu modalităţi greşite de gândire astfel încât mintea să nu se elibereze niciodată pentru a fi folosită în scopurile pentru care a creat-o Dumnezeu.

---

[1] *Webster's II New Riverside Dictionary,* a se vedea cuvântul "worry."
[2] *The Random House Dictionary,* a se vedea cuvântul "worry."

Într-un capitol ulterior vom discuta care sunt lucrurile care se cade să le facem cu mintea noastră, dar acum haideţi să ne continuăm studiul nostru asupra grijilor până când vom avea o revelaţie totală despre cât de inutile sunt ele cu adevărat.

Când simţim că vine asupra noastră un "atac al grijilor", trebuie să citim din Matei 6:25-34 şi vom descoperi că sunt nişte versete minunate. Haideţi să studiem separat fiecare dintre aceste versete pentru a vedea ce ne spune Domnul despre acest subiect de o importanţă vitală.

BCU "I. C. Central University Library"

Nu-i aşa că viaţa e mai minunată decât lucrurile materiale?

De aceea vă spun: "Nu vă îngrijoraţi de viaţa voastră, gândindu-vă (temători şi neliniştiţi) ce veţi mânca, sau ce veţi bea; nici de trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veţi îmbrăca. Oare nu este viaţa mai mult decât hrana, şi trupul (mult deasupra şi superior) mai mult decât îmbrăcămintea?

Matei 6:25

S-a intenţionat ca viaţa să fie de o aşa bună calitate, încât să ne bucurăm de ea din plin. În Ioan 10:10, Isus a spus: **Hoţul nu vine decât să fure, să junghie şi să prăpădească. Eu am venit ca oile să aibă viaţă, şi s-o aibă din belşug (până dă pe dinafară).** Satan încearcă să fure acea viaţă de la noi prin multe modalităţi - una dintre ele fiind grijile.

În Matei 6:25 noi suntem învăţaţi că nu există nimic în viaţă pentru care trebuie să ne facem griji - nici un aspect al ei! Calitatea vieţii pe care Dumnezeu ne-a dat-o este suficient de măreaţă pentru a include toate celelalte lucruri, dar dacă noi ne facem griji cu privire la ele atunci le vom pierde şi vom pierde şi viaţa pe care El a vrut ca noi s-o avem.

Nu valoraţi voi mai mult decât o pasăre?

Uitaţi-vă la păsările cerului; ele nici nu samănă, nici nu seceră, şi nici nu strâng în grânare; şi totuşi Tatăl vostru cel ceresc le hrăneşte. Oare nu sunteţi voi cu mult mai de preţ decât ele?

Matei 6:26

S-ar putea să ne prindă bine tuturor să petrecem ceva timp privind păsările. Asta este ceea ce Domnul nostru ne-a spus să facem.

Dacă nu în fiecare zi, atunci cel puţin din când în când ar trebui să le observăm şi să ne reamintim cât de bine sunt îngrijite prietenele noastre cu pene. Ele efectiv nu ştiu de unde le va veni următoarea masă; şi totuşi, eu personal n-am văzut niciodată o pasăre stând pe un ram de copac şi având o cădere nervoasă datorită grijilor.

Aici ideea Stăpânului este într-adevăr simplă: *"Nu valoraţi voi mai mult decât o pasăre?"*

Deşi este posibil să vă luptaţi cu o imagine proastă despre voi înşivă, cu siguranţă puteţi crede că sunteţi mai valoroşi decât o pasăre şi priviţi cât de bine are grijă de ele Tatăl vostru ceresc!

Ce câştigaţi dacă vă faceţi griji?

Şi apoi, cine dintre voi, chiar îngrijorându-se, poate să adauge măcar un cot la înălţimea lui?

Matei 6:27

Ideea este evidentă: grijile sunt inutile. Ele nu duc la nici un lucru bun. Şi dacă această afirmaţie este adevărată, atunci de ce să vă faceţi griji, de ce să fiţi temători?

De ce să fiţi atât de îngrijoraţi?

Şi de ce vă îngrijoraţi de îmbrăcăminte? Uitaţi-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii de pe câmp: ei nici nu torc, nici nu ţes;

totuşi vă spun că nici chiar Solomon, în toată slava lui (excelenţa, demnitatea şi graţia), nu s-a îmbrăcat ca unul din ei.

Aşa că dacă astfel îmbracă Dumnezeu iarba de pe câmp, care astăzi este, dar mâine va fi aruncată în cuptor, nu vă va îmbrăca El cu mult mai mult pe voi, puţin credincioşilor?

Matei 6: 28-30

Folosindu-se de una dintre creaţiile Sale, Domnul vă arată că dacă o floare, care nu face nimic este atât de bine îngrijită şi arată atât de bine încât îl întrece chiar şi pe Solomon în toată măreţia lui, atunci cu siguranţă voi puteţi avea credinţa că veţi fi îngrijiţi şi vi se vor da cele necesare.

De aceea, nu vă mai faceţi griji şi nu mai fiţi temători!

Nu vă îngrijoraţi dar, zicând: "Ce vom mânca?" sau: "Ce vom bea?" Sau: "Cu ce ne vom îmbrăca?"

Matei 6: 31

Aş vrea să amplific puţin acest vers şi să includ încă o întrebare: "Ce vom face?"

Eu cred că Satan trimite în lume demoni a căror treabă nu e alta decât să repete acea frază în urechea credinciosului cât e ziua de lungă. Ei lansează întrebări dificile, iar credinciosul îşi iroseşte timpul său preţios încercând să găsească răspunsuri. Diavolul poartă în mod cert un război, pe câmpul de luptă al minţii, sperând să implice creştinii în această bătălie lungă, istovitoare şi costisitoare.

Observaţi în versetul 31 acea parte în care Domnul ne spune să nu ne facem griji şi să nu fim temători. Amintiţi-vă că gura vorbeşte din belşugul inimii. (Mat. 12:34 KJV) Inamicul ştie că dacă poate implanta în mintea noastră destul de multe gânduri greşite, în final vom începe să vorbim despre ele. Cuvintele noastre sunt foarte importante deoarece ele ne confirmă credinţa - sau în unele cazuri, lipsa noastră de credinţă.

Caută-L pe Dumnezeu, nu darurile Lui

Fiindcă toate aceste lucruri neamurile le caută. Tatăl vostru cel ceresc ştie că aveţi trebuinţă de ele.

Căutaţi mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui, şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.

Matei 6: 32, 33

Este clar că oamenii lui Dumnezeu nu trebuie să fie ca restul lumii! Lumea caută anumite lucruri, dar noi trebuie să-L căutăm pe Domnul. El ne-a promis că dacă vom face asta, El ne va da toate acele lucruri de care ştie că noi avem nevoie.

Noi trebuie să învăţăm să căutăm faţa lui Dumnezeu şi nu mâna Lui!

Tatăl nostru ceresc le dă cu plăcere copiiilor Săi lucruri bune, dar numai dacă aceştia nu le căută.

Dumnezeu ştie ce avem nevoie înainte ca noi s-o cerem. Dacă pur şi simplu îi spunem Lui ce vrem (Fil. 4:6 KJV), ne va da, dar când va considera El de cuviinţă. Grijile nu ne vor ajuta deloc să ne rezolvăm problemele. De fapt, ele ne vor împiedica să obţinem ceea ce vrem.

Trăieşte fiecare zi

Nu vă îngrijoraţi dar de ziua de mâine; căci ziua de mâine se va îngrijora de ea însăşi. Ajunge zilei necazul ei.
Matei 6:34

Aş vrea să descriu grija sau teama ca modul de a petrece ziua prezentă încercând să deslușim ziua de mîine. Haideţi să învăţăm să folosim timpul pe care ni l-a dat Dumnezeu în modul în care a vrut El.

Viaţa trebuie trăită - acum şi aici!

Din păcate, foarte puţini oameni ştiu cum să trăiască din plin fiecare zi. Dar tu poţi fi unul dintre ei. Isus a spus că Satan, duşmanul, vine să vă fure viaţa. (Ioan 10:10). Nu-l mai lăsaţi să facă asta! Nu mai petreceţi ziua prezentă făcându-vă griji pentru ziua de mîine. Se întâmplă destul de multe lucruri astăzi; ele necesită toată atenţia voastră. Mila lui Dumnezeu e cu tine şi te ajută să faci faţă tuturor problemelor de azi, dar mila zilei de mîine nu va veni înainte de ziua de mîine - aşa că nu risipi ziua de azi!

Nu te neliniști şi nu te teme

Nu vă îngrijoraţi de nimic; ci în orice lucru, aduceţi cererile voastre la cunoştinţa lui Dumnezeu, prin rugăciuni şi cereri, cu mulţumiri.
Filipeni 4:6

Acesta este un alt verset bun din care puteţi citi când întâmpinaţi un "atac al grijilor".

Eu vă recomand cu căldură să rostiţi cu voce tare Cuvântul lui Dumnezeu. Este o sabie cu două tăişuri care trebuie folosită împotriva duşmanului. (Evrei 4:12; Efeseni 6:17 KJV). O sabie ce rămâne în teaca ei nu vă ajută cu nimic în timpul unui atac.

Dumnezeu ne-a dat Cuvântul Lui; *folosiţi-l*! Citiţi versete ca acesta şi atunci când duşmanul vă atacă, răspundeţi-i cu aceeaşi armă pe care a folosit-o şi Isus: *Cuvântul*!

Renunţaţi la lucrurile închipuite

...răsturnăm izvodirile minţii (argumente şi teorii şi raţionări şi fiecare lucru mândru şi trufaş) şi orice înălţime, care se ridică împotriva cunoştinţei lui Dumnezeu (se pune pe sine mai presus de adevărata cunoaştere); şi orice gând îl facem rob ascultării de Hristos (Mesia, Cel Uns).

2 Corinteni 10:5

Când gândurile care vă sunt oferite nu sunt în concordanţă cu ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu, cea mai bună cale de a închide gura diavolului este să rostiţi Cuvântul.

Cuvântul care iese din gura unui credincios, dacă este susţinut de credinţă, este cea mai eficientă armă care poate fi folosită pentru a câştiga bătălia împotriva grijilor şi temerilor.

Lasă-ţi grijile în seama lui Dumnezeu

Smeriţi-vă (să nu mai aveţi o părere atât de bună despre voi) dar sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalţe.

Şi aruncaţi asupra Lui toate îngrijorările (toate temerile şi problemele, odată pentru totdeauna) voastre, căci El însuşi îngrijeşte de voi.

1 Petru 5: 6,7

Când duşmanul încearcă să ne dea o problemă, noi avem privilegiul s-o lăsăm în grija lui Dumnezeu. A "lăsa" înseamnă şi a arunca, aşa că voi şi cu mine putem să ne aruncăm problemele către Dumnezeu şi, credeţi-mă, El o să le prindă. El ştie ce să facă cu ele.

Acest pasaj ne arată că a ne umili înseamnă a nu ne face griji. O persoană care îşi face griji se gândeşte că, într-un fel sau altul, va putea să-şi rezolve problema. Grija apare atunci când mintea este într-o cursă continuă, încercând să găsească o soluţie pentru respectiva

situaţie. Omul trufaş este plin de el, în timp ce omul smerit este plin de Dumnezeu. Omul trufaş îşi face griji; omul smerit aşteaptă.

Numai Dumnezeu ne poate mântui şi El doreşte ca noi să ştim lucrul acesta, astfel încât în fiecare situaţie, primul nostru răspuns să fie că ne bizuim pe El şi intrăm în odihna Lui.

Odihna lui Dumnezeu

O, Dumnezeul nostru, nu-i vei judeca Tu pe ei? Căci noi suntem fără putere înaintea acestei mari mulţimi, care înaintează împotriva noastră, şi nu ştim ce să facem, dar ochii noştri sunt îndreptaţi spre Tine!"

2 Cronici 20:12

Îmi place foarte mult acest verset! Oamenii, despre care se vorbeşte în acest verset, au ajuns să-şi dea seama cu siguranţă de trei lucruri:

1. Nu aveau nici o putere pentru a lupta cu duşmanul lor.

2. Nu ştiau ce să facă.

3. Aveau nevoie să-şi ţină ochii aţintiţi către Dumnezeu.

În versetele 15 şi 17 ale aceluiaşi pasaj, observăm că, după ce şi-au dat seama de aceste lucruri şi i-au spus aceasta lui Dumnezeu, El le-a zis:

...Nu vă temeţi şi nu vă spăimântaţi dinaintea acestei mari mulţimi; căci nu voi veţi lupta, ci Dumnezeu ...

Nu veţi avea de luptat lupta aceasta: aşezaţi-vă, staţi acolo, şi veţi vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul...

Care este poziţia noastră? Este una care ne păstrează în Isus şi în odihna lui Dumnezeu. Este una de aşteptare continuă a Domnului, cu ochii noştri aţintiţi asupra Lui şi făcând ceea ce ne spune El să facem şi în rest având o "teamă respectuoasă" pentru lucrurile lumeşti.

Cu privire la intrarea în odihna lui Dumnezeu aş vrea să vă spun acest lucru: nu există "odihnă a lui Dumnezeu" fără să existe şi opusul său.

Pentru a ilustra acest lucru, daţi-mi voie să vă spun o întâmplare pe care am auzit-o odată despre doi artişti cărora li s-a cerut să facă un tablou despre pace, aşa cum o percepeau ei. Unul dintre ei a pictat un lac liniştit, nemişcat, undeva în munţi. Celălalt a pictat o cascadă tumultuoasă lângă care era un mesteacăn, iar pe o cracă de mesteacăn se odihnea o pasăre în cuibul său.

Care dintre ele ilustrează pacea cu adevărat? Al doilea, pentru că nu există pace fără să existe şi opusul său. Primul tablou reprezintă stagnarea. Scena prezentată s-ar putea să fie senină; o persoană ar putea fi motivată să dorească să meargă acolo pentru a se odihni. Tabloul acesta poate fi frumos, dar el nu reprezintă "odihna lui Dumnezeu".

Isus a spus: **Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea...** (Ioan 14:27). Pacea lui este o pace spirituală, iar odihna Lui este una care e benefică în mijlocul furtunii - nu în absenţa ei. Isus nu a venit să îndepărteze toate problemele din vieţile voastre, ci mai degrabă să ne dea nouă o abordare diferită a furtunilor vieţii. Noi trebuie să luăm asupra noastră jugul Lui şi să învăţăm de la El. (Mat. 11:19). Aceasta înseamnă că noi trebuie să-i învăţăm căile şi să abordăm viaţa în acelaşi fel în care a făcut-o şi El.

Isus nu şi-a făcut griji şi nici noi nu trebuie să ne facem!

Dacă aşteptaţi să nu mai existe nimic, pentru care să trebuiască să vă faceţi griji, înainte de a înceta să vă mai îngrijoraţi, atunci probabil ar trebui să vă spun că va trebui să aşteptaţi un timp îndelungat, pentru că momentul acesta nu va veni niciodată. Şi nu gândesc negativ când spun aceasta. Sunt doar sinceră!

Matei 6:34 sugerează că noi nu trebuie să ne facem griji pentru ziua de mâine pentru că fiecare zi are destule probleme. Chiar Isus a spus aceasta, şi cu siguranţă că El nu gândea negativ. Trăind în pace şi bucurându-vă de odihna lui Dumnezeu, în mijlocul furtunii, îi aduceţi multă laudă Domnului pentru că aceasta dovedeşte cât de bune sunt căile Sale.

Îngrijorare, Îngrijorare, Îngrijorare!

Am risipit mulţi ani din viaţa mea făcându-mi griji cu privire la lucruri pe care nu puteam să le schimb. Aş vrea să primesc înapoi acei ani şi să-i trăiesc altfel. Oricum, odată ce ai trăit timpul pe care ţi l-a dat Dumnezeu, nu mai poţi să-l ai înapoi şi să faci lucrurile în alt mod.

Pe de altă parte, soţul meu nu şi-a făcut niciodată griji. Era o vreme când eu mă supăram pe el pentru că nu-şi făcea şi el griji cu mine - şi nu vroia să discute cu mine depre toate posibilităţile întunecate care ni se arătau dacă Dumnezeu n-ar fi venit în ajutorul nostru. De exemplu, stăteam în bucătărie şi mă uitam peste toate notele de plată şi, pe măsură ce trecea timpul, eram din ce în ce mai supărată pentru că-mi dădeam seama că banii nu ajungeau. În timpul acesta, Dave era în camera cealaltă şi se juca cu copiii, se uitau la televizor sau îi lăsa să-i sară în spate şi să-i pună părul pe bigudiuri.

Mi-aduc aminte că i-am spus pe un ton neplăcut: "De ce nu vii şi tu aici să încerci să faci ceva în loc să te joci în timp ce eu încerc să găsesc o soluţie la toată nebunia asta?" Când mi-a răspuns: "Ce-ai vrea să fac?" n-am ştiut ce să zic; eram doar supărată că el îndrăznea să se simtă bine în timp ce noi ne aflam într-o situaţie financiară atât de disperată.

Dave m-a calmat reamintindu-mi că Dumnezeu ne-a ajutat întotdeauna, că noi făceam ceea ce trebuia să facem (adică ne dădeam zeciuiala şi darurile, ne rugam şi credeam), iar Domnul va continua să facă ceea ce trebuia să facă El. (Ar trebui să clarific faptul că Dave avea credinţă în timp ce eu îmi făceam griji). M-am întors în cameră la el şi la copii dar puţin timp după aceea, gândurile au început din nou să se furişeze în mintea mea: "Dar ce o să ne facem? Cum vom putea oare să plătim toate facturile astea? Dar dacă..."

Şi apoi, am vizionat toate aceste dezastre într-un film, pe ecranul imaginaţiei mele - prescrierea ipotecii, pierderea maşinii, jena în faţa rudelor şi a prietenilor dacă va fi nevoie să cerem ajutor financiar şi aşa mai departe. Ai fost vreodată la "filmul" acesta sau ai avut astfel de gânduri învârtindu-se permanent în mintea ta? Bineînţeles că da, altfel probabil că n-ai citi această carte.

Şi, după ce aveam pentru o vreme gândurile acestea oferite de diavol, mă duceam înapoi în bucătărie, scoteam iarăşi facturile, calculatorul şi o luam de la capăt. Şi pe măsură ce făceam acest lucru, deveneam tot mai abătută. Şi apoi repetam aceeaşi scenă! Strigam la Dave şi la copii şi le uram să petreacă bine în timp ce eu îmi asumam toate "responsabilităţile"!

De fapt ce mi se întâmpla mie nu însemna că-mi asumam responsabilităţi, ci că-mi făceam griji - adică exact ceea ce Dumnezeu îmi spusese să las în seama Lui.

Mă uit acum înapoi şi realizez că am pierdut toate acele seri pe care Dumnezeu mi le-a dat în primii mei ani de căsnicie. Timpul pe care ni-l dă El este un dar preţios. Dar eu i l-am dat diavolului. Timpul vostru vă aparţine. Folosiţi-l cu înţelepciune; pentru că nu veţi mai avea ocazia să-l retrăiţi.

Dumnezeu a avut grijă de toate nevoile noastre, şi El a făcut lucrul acesta prin diferite modalităţi. El nu ne lasă niciodată - nici măcar o dată. Dumnezeu este loial!

Nu-ţi face griji – Încrede-te în Dumnezeu

Să nu fiţi iubitori de bani (eliberaţi-vă de dragostea de bani, de zgârcenie, avariţie, poftă trupească şi pofta pentru posesiuni lumeşti). Mulţumiţi-vă cu ce aveţi, căci El (Dumnezeu) Însuşi a zis: "Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi (nu-mi voi lua mâna de pe voi) (Cu siguranţă că nu!)."

Evrei 13:5

Acesta este un verset excelent care poate fi folosit ca să vă încurajaţi atunci când sunteţi îngrijoraţi şi vă întrebaţi dacă Dumnezeu va veni sau nu în ajutorul vostru.

În acest pasaj, Domnul ne spune că nu trebuie să ne preocupăm de bani, să ne întrebăm cum o să avem grijă de noi înşine, deoarece El se va îngriji de toate acestea în locul nostru. El ne-a promis că nu o să ne dezamăgească niciodată şi că nici nu ne va uita.

Fă-ţi partea ta, dar nu încerca să faci şi partea lui Dumnezeu. Povara este prea grea - şi dacă nu eşti atent, te vei frânge sub greutatea ei.

Nu-ţi face griji. **Încrede-te (bazează-te, sprijină-te, fii încrezător) în Domnul, şi fă binele; locuieşte în ţară, şi umblă în credincioşie (şi cu adevărat vei fi hrănit).** (Ps. 37:3).

Aceasta este o promisiune!

B.C.U. „M. EMINESCU" IAŞI

13
O minte critică, suspicioasă şi înclinată să-i judece pe alţii

Nu judecaţi, ca să nu fiţi judecaţi.

Matei 7:1 KJV

Atitudinile de critică, suspiciune şi tendinţele de a-i judeca pe alţii aduc mult chin în vieţile oamenilor. O mulţime de relaţii sunt distruse de către aceşti duşmani. Şi din nou, mintea devine câmpul de luptă.

Gândurile - doar "Mă gândesc" - pot fi instrumentul pe care diavolul îl foloseşte pentru a ţine o persoană în singurătate. Oamenilor nu le place să fie în preajma cuiva care simte nevoia să rostească o părere despre toate lucrurile.

Pentru a ilustra acesta, vă voi povesti cum am cunoscut o dată o femeie al cărei soţ era un foarte bogat om de afaceri. În general, el era un om tăcut, dar ea ar fi vrut ca el să vorbească mai mult. El cunoştea foarte multe lucruri despre o grămadă de subiecte. Soţia lui se supăra pe el atunci când se aflau într-un grup de persoane şi cineva începea o conversaţie despre un subiect, pe care soţul ei l-ar fi discutat cu mult mai multă pricepere. El le-ar fi putut spune tot ce ştia pe marginea respectivului subiect, însă n-o făcea.

Într-o seară, pe când el şi soţia lui se întorceau acasă de la o petrecere, ea l-a pedepsit aspru, spunându-i: "De ce n-ai deschis gura să le spui acelor oameni ce ştiai despre subiectul pe care-l discutau ei? Ai stat acolo şi te-ai purtat ca şi cum n-ai fi avut habar despre ce se vorbea!"

"Deja ştiu ceea ce ştiu", îi răspunse el. "Încerc să tac şi să ascult ca să pot afla ce ştiu alţii".

Îmi imaginez că exact din această cauză era el un om bogat. Şi mai era şi înţelept! Puţini oameni devin bogaţi fără a avea înţelepciune. Şi puţini oameni au prieteni fără a fi înţelepţi în relaţiile lor.

A-i judeca pe alţii, a fi critic şi a-ţi rosti opinia cu tărie sunt trei căi sigure de a-ţi pierde prietenii. Satan vrea, bineînţeles, ca tu şi cu mine să fim singuri şi respinşi de ceilalţi, aşa că el ne atacă minţile

în acest domeniu. Sper că acest capitol vă va ajuta să recunoaşteţi modurile greşite de gândire şi vă va învăţa cum să trataţi suspiciunile.

Definirea Judecăţii

În *Dicţionarul Explicativ al Cuvintelor din Vechiul şi Noul Testament* al lui *Vine*, unul dintre cuvintele greceşti traduse ca judecată este definit parţial ca "o decizie referitoare la greşelile altora" şi se face trimitere la cuvântul "condamnare"[1]. După aceeaşi sursă, unul dintre cuvintele greceşti traduse prin *a judeca* este definit parţial ca "a forma o opinie" şi se face trimitere la cuvântul "verdict".[2]

Dumnezeu este Singurul care are dreptul de a condamna sau de a da verdicte, şi de aceea, atunci când noi judecăm pe cineva, într-un anumit sens, ne situăm pe noi înşine deasupra lui Dumnezeu în această viaţă.

Nu ştiu cum reacţionaţi voi, dar lucrul acesta mie îmi dă puţină "frică evlavioasă". Eu am destul de mult curaj, dar nu sunt deloc interesată să încerc să fiu Dumnezeu! Aceste lucruri au reprezentat o dată o problemă majoră a personalităţii mele şi cred că voi putea să vă împărtăşesc şi vouă unele dintre lucrurile pe care m-a învăţat Dumnezeu şi care vă vor ajuta.

Critica, opiniile şi judecăţile, toate acestea par a fi înrudite, aşa că noi vom discuta despre ele împreună, ca despre o singură problemă uriaşă.

Eu îi criticam pe alţii deoarece se părea că întotdeauna vedeam ce era greşit în loc să văd ce era bine. Unele personalităţi sunt mai predispuse la lucrul acesta decât altele. Unele dintre tipurile de personalitate mai joviale nu doresc să vadă în viaţă nimic altceva decât lucrurile "fericite sau distractive", astfel încât aceşti oameni nu vor fi atenţi cu adevărat la lucrurile care ar putea să le strice buna-dispoziţie. Cu cât o personalitate este mai melancolică sau de tip dominant, cu atât mai des va vedea mai întîi lucrurile în neregulă; în general, oamenii cu acest tip de personalitate sunt generoşi în a împărtăşi cu alţii opiniile lor negative.

---

[1] W.E.Vine, *Vine's Expository Dictionary of Hebrew and Greek Words* (Old Tappan: Fleming H. Revell, 1981), Vol.2:E-Li, p.281.
[2] W.E.Vine, *Vine's Expository Dictionary of Hebrew and Greek Words* (Old Tappan: Fleming H. Revell, 1981), Vol.2:E-Li, p.280.

Noi trebuie să ne dăm seama că avem modul nostru propriu de a privi lucrurile. Ne place să le spunem altora ceea ce *noi* gândim şi exact aceasta este problema - ceea ce gândesc eu ar putea fi bine pentru mine, dar nu în mod necesar bine şi pentru tine, şi invers. Toţi ştim, bineînţeles, că "Să nu furi" este bine pentru toată lumea, dar eu vorbesc aici despre miile de lucruri de care ne lovim în fiecare zi şi care nu sunt în mod necesar nici bune, nici rele, ci doar, pur şi simplu, alegeri personale. Aş putea adăuga că oamenii au dreptul să facă aceste alegeri după cum cred ei de cuviinţă şi fără interferenţe externe.

Soţul meu şi cu mine avem abordări extrem de diferite în multe probleme. Unul dintre aceste lucruri ar fi cum să aranjăm o casă. Nu se pune problema că nu ne place nimic din ce alege celălalt, dar dacă noi mergem împreună să cumpărăm ceva pentru gospodărie, se pare că întotdeauna lui Dave îi place un lucru şi mie altul. De ce? Pur şi simplu pentru că suntem doi oameni diferiţi. Opinia lui este la fel de bună ca a mea, iar a mea este la fel de bună ca a lui; dar pur şi simplu ele sunt diferite.

Mi-a luat ani de zile pentru a înţelege că nu era nimic în neregulă cu Dave numai pentru că el nu era de acord cu ce spuneam eu. Şi, bineînţeles, că îi spuneam că aveam impresia că e ceva în neregulă cu el pentru că nu-mi împărtăşea opiniile. Evident, atitudinea mea a cauzat multe probleme între noi şi a afectat relaţia noastră.

Mândria: o problemă de "eu"

...Eu spun fiecăruia dintre voi, să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decât se cuvine (să nu aveţi o opinie exagerată despre importanţa voastră); ci să aibă simţiri cumpătate despre sine, potrivit cu măsura de credinţă, pe care a împărţit-o Dumnezeu fiecăruia.

Romani 12:3

Judecata şi critica sunt roadele unei probleme mai profunde... mândria. Când "eu"-l din noi este mai mare decât ar trebui, el va cauza întotdeauna acest tip de probleme despre care discutăm. Biblia ne avertizează în repetate rânduri despre pericolul unei păreri prea bune despre sine.

De fiecare dată când excelăm într-un domeniu, aceasta se întâmplă numai pentru că Dumnezeu ne-a făcut o favoare şi ne-a

dăruit harul Său pentru acel lucru. Dar dacă noi avem o părere prea bună despre noi, atunci aceasta ne va face să ne uităm de sus la alţii şi să credem că ei valorează "mai puţin" decât noi. Acest tip de atitudine sau de gândire nu-i place deloc Domnului şi deschide multe uşi pentru a-l lăsa pe duşman să pătrundă în vieţile noastre.

Frica sfântă

Fraţilor, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greşeală, voi, care sunteţi duhovniceşti (care răspundeţi Duhului şi sunteţi controlaţi de Acesta), să-l ridicaţi cu duhul blândeţei. Şi ia seama la tine însuţi, ca să nu fii ispitit şi tu.

Purtaţi-vă (îndurați, căraţi) sarcinile unii altora, şi veţi împlini (în supunerea voastră faţă de ea) astfel legea lui Cristos (Mesia).

Dacă vreunul crede că este ceva (prea important pentru a căra povara altuia), măcar că nu este nimic (ca superioritate, fiind cineva doar atunci când se estimează singur), se înşeală singur.

Galateni 6:1-3

Examinarea atentă a acestor versete ne arată imediat cum trebuie să răspundem la slăbiciunile pe care le observăm la alţii. Ele vă spun care este atitudinea mentală pe care trebuie să o păstram în sinea noastră. Noi trebuie să avem o "frică sfântă" faţă de mândrie şi să fim foarte atenţi atunci când îi judecăm sau îi criticăm pe alţii.

Cine suntem noi să-i judecăm pe alţii?

Cine eşti tu, care judeci pe robul altuia? Dacă stă în picioare sau cade, este treaba stăpânului său; totuşi, va sta în picioare, căci Domnul (Stăpânul) are putere să-l întărească pentru ca să stea.

Romani 14:4

Reflectaţi la aceasta în modul următor: să spunem că o vecină vine la uşa voastră şi începe să vă spună ce haine trebuie să poarte copiii voştri când se duc la şcoală şi la ce cursuri crede ea că ar trebui ei să se ducă. Cum aţi răspunde la aceasta? Sau să presupunem că vecina voastră a venit să vă spună că nu-i place modul în care

menajera voastră (de care voi sunteţi chiar mulţumiţi) vă îngrijeşte casa. Ce i-aţi spune vecinei voastre?

Această situaţie este exact cea pe care acest verset vrea să o ilustreze. Fiecare dintre noi aparţinem lui Dumnezeu şi chiar dacă avem slăbiciuni, El poate să ne facă să stăm în picioare şi să fim neprihăniţi. Noi răspundem în faţa lui Dumnezeu, nu în faţa celorlalţi; de aceea, nu trebuie să ne judecăm unul pe celălt la modul critic.

Diavolul este foarte ocupat delegând demonii să plaseze gânduri critice în minţile oamenilor. Îmi aduc aminte când mă distram stând în parc sau într-un mare centru comercial şi privind pur şi simplu toţi oamenii care treceau pe lângă mine în timp ce îmi formam în mintea mea o opinie despre fiecare dintre ei, despre îmbrăcămintea lor, despre coafurile lor, despre însoţitorii lor etc. Ei bine, nu putem întotdeauna să ne abţinem de la a avea opinii, dar nu trebuie să le exprimăm. Eu cred că putem progresa până în punctul în care nu mai avem atât de multe opinii, iar cele pe care le avem nu sunt critice.

Deseori îmi spun mie însămi: "Joyce, nu este treaba ta". O problemă majoră este atunci când urzim o opinie în mintea noastră şi cugetăm la ea până când aceasta devine o judecată. Problema devine mai mare cu cât vă gândiţi mai mult la ea, iar apoi veţi începe s-o spuneţi şi altora sau chiar şi aceluia pe care-l judecaţi. În momentul acela, problema devine explozivă şi are capacitatea să facă multe daune în domeniul relaţiei voastre cu respectivul, cât şi pe tărâmul spiritual. Aţi putea să vă scutiţi de multe probleme în viitor dacă aţi învăţa să spuneţi: "Aceasta nu este treaba mea."

Judecata şi critica erau la ordinea zilei în familia mea, aşa că aş putea spune într-un fel că "am crescut cu ele". Când lucrurile stau aşa - cum ar putea fi şi în cazul vostru - e ca şi când ai încerca să joci fotbal având un picior rupt. Eu încercam să "joc fotbal" cu Dumnezeu; vroiam să fac lucrurile în felul Său, să gândesc şi să acţionez în felul Său, dar nu puteam. Mi-a luat mulţi ani - ani de nefericire - până când am aflat despre întăriturile din mintea mea cu care trebuia să lupt înainte de a-mi putea schimba comportamentul.

Ţineţi minte, faptele voastre nu se vor schimba până când nu se schimbă gândirea voastră.

Versetele din Matei 7:1-6 sunt unele dintre versetele clasice despre subiectul judecării altora şi criticism. Când mintea voastră vă face probleme în acest domeniu, citiţi aceste versete, dar şi altele. Citiţi-le, şi apoi recitiţi-le din nou cu voce tare şi folosiţi-le ca arme

împotriva diavolului, care încearcă să creeze o întăritură în mintea voastră. El ar putea să acţioneze deja din interiorul unei întăriturii care există acolo de ani de zile.

Să ne uităm la următorul text şi eu vă voi comenta fiecare parte din el pe măsură ce îl parcurgem.

A semăna şi a culege judecată

Nu judecaţi (şi nu criticaţi), ca să nu fiţi judecaţi (criticaţi şi condamnaţi).

Căci cu ce judecată judecaţi, veţi fi judecaţi; şi cu ce măsură măsuraţi (folosiţi), vi se va măsura.

Matei 7:1,2

Aceste versete ne spun de-a dreptul că vom culege ceea ce am semănat. (Gal. 6:7). Culesul şi semănatul nu se aplică doar în domeniul agricol şi financiar, se mai aplică de asemenea şi pe tărâmul mental. La fel de bine putem semăna şi culege o atitudine cum semănăm şi culegem o recoltă sau o investiţie.

Un pastor pe care-l cunosc spune deseori că, atunci când aude că cineva a vorbit într-un mod neplăcut sau critic despre el, se întreabă: "Oare seamănă ei sau culeg eu?" De multe ori noi culegem în vieţile noastre ceea ce am semănat în vieţile altora.

Doctore, vindecă-te pe tine!

De ce vezi tu paiul din ochiul fratelui tău, şi nu te uiţi cu băgare de seamă la bârna din ochiul tău?

Sau, cum poţi zice fratelui tău: "Lasă-mă să scot paiul din ochiul tău," şi, când colo, tu ai o bârnă într-al tău?...

Făţarnicule, scoate mai întâi bârna din ochiul tău, şi atunci vei vedea deslușit să scoţi paiul din ochiul fratelui tău.

Matei 7:3-5

Diavolul adoră să ne ţină ocupaţi, făcându-ne să judecăm greşelile altora. În felul acesta, noi nu vom vedea niciodată şi nici nu ne vom înfrunta propriile probleme!

Noi nu putem să-i schimbăm pe alţii; numai Dumnezeu poate. Noi nu putem să ne schimbăm nici pe noi înşine, dar putem coopera cu Duhul Sfânt şi-L putem lăsa pe El să facă acest lucru. Oricum, primul pas către orice fel de libertate este să ne confruntăm cu adevărul pe care Domnul încearcă să ni-l arate.

Când ne gândim sau discutăm despre ce este în neregulă cu alte persoane, de obicei ne minţim singuri cu privire la propriul nostru comportament. De aceea, Isus a poruncit să nu ne intereseze greşelile altora când şi noi avem nenumărate greşeli. Mai întâi lăsaţi-L pe Dumnezeu să aibe grijă de voi şi apoi veţi afla modul scriptural în care îl puteţi ajuta pe fratele vostru să crească în umblarea sa creştinească.

Iubeşte-ţi aproapele

Să nu daţi câinilor lucrurile sfinte (sacre), şi să nu aruncaţi mărgăritarele voastre porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare, şi se întoarcă să vă rupă.

Matei 7:6

Eu cred că acest verset se referă la capacitatea pe care ne-a dat-o Dumnezeu de a ne iubi aproapele.

Dacă voi şi cu mine avem această capacitate şi poruncă de la Dumnezeu să-i iubim pe alţii, dar în loc să facem acest lucru, noi îi judecăm şi îi criticăm, atunci noi am luat lucrul sfânt (iubirea) şi l-am aruncat înaintea cîinilor şi porcilor (duhurile demonice). În felul acesta am deschis o uşă pentru ei şi le-am permis să calce în picioare lucrurile sfinte şi să ne sfâşie în bucăţi.

Noi trebuie să vedem "calea iubirii" ca fiind protecţia noastră împotriva atacurilor demonice. Nu cred că diavolul poate face prea mult rău cuiva care merge cu adevărat pe calea iubirii.

Când eram însărcinată cu cel de-al patrulea copil al nostru, eram creştină, botezată cu Duhul Sfânt, aveam o chemare pentru slujire şi studiam sârguincios Biblia. Învăţasem despre exercitarea credinţei pentru vindecare, şi totuşi, în timpul primelor trei luni ale sarcinii, am fost foarte, foarte bolnavă. Pierdusem în greutate, nu mai aveam energie, îmi petreceam aproape tot timpul zăcând pe canapea, cu greţuri şi eram atât de obosită încât abia mai puteam să mă mişc.

Această situaţie era cu adevărat confuză pentru mine deoarece în timpul celorlalte trei sarcini mă simţisem minunat. Pe atunci nu ştiam foarte multe despre Cuvântul lui Dumnezeu, deşi aparţineam bisericii, şi nu-mi foloseam în mod activ credinţa pentru nimic. Acum însă, cunoşteam foarte bine promisiunile lui Dumnezeu, şi totuşi eram foarte bolnavă - şi indiferent de cât de mult mă rugam la Dumnezeu sau îl alungam pe diavol, problema nu dispărea.

Într-o zi pe când stăteam în pat, auzindu-i pe copii şi pe soţul meu distrându-se în curtea din spatele casei, l-am întrebat pe Dumnezeu cu un ton agresiv: "Ce este în neregulă cu mine? De ce sunt atât de bolnavă? Şi de ce nu mă fac bine?"

Duhul Sfânt m-a îndemnat să citesc Matei 7. L-am întrebat pe Domnul ce are acel pasaj de-a face cu mine şi cu sănătatea mea. Însă, simţeam în continuare că trebuie să-l mai citesc o dată şi încă o dată. Într-un târziu Dumnezeu m-a luminat şi mi-am amintit un eveniment care se petrecuse cu vreo doi ani în urmă.

Eu condusem şi predasem la domiciliu un studiu biblic, la care participa şi o tânără doamnă pe care o voi numi Jane. Jane a fost conştiincioasă în a veni la curs până când a rămas însărcinată; după aceea a fost foarte greu pentru ea să ni se alăture în mod regulat pentru că era întotdeaună obosită şi se simţea rău.

Pe când stăteam în pat în ziua aceea, mi-am adus aminte că altă o "soră creştină" şi cu mine am vorbit despre Jane, am judecat-o şi am criticat-o pentru că ea nu "putea să depăşească"situaţia şi să continue să vină la studiul biblic. Nici una dintre noi nu ne-am oferit vreodată s-o ajutăm în vreun fel. Doar ne formasem o părere despre ea - credeam că este slabă şi că-şi folosea sarcina ca pe o scuză pentru a fi leneşă.

Acum mă aflam în aceeaşi situaţie în care fusese Jane cu doi ani în urmă. Dumnezeu mi-a arătat că, deşi fusesem sănătoasă în timpul primelor trei sarcini anterioare, îi deschisem o uşă uriaşă diavolului prin judecata şi criticismul meu. Eu îmi luasem perlele, lucrul sfânt (capacitatea mea de a o iubi pe Jane), şi le aruncasem înaintea cîinilor şi porcilor, iar acum ei se întorceau şi mă sfâşiau pe mine în bucăţi. Şi vă spun, m-am pocăit pe loc. Şi imediat cum am făcut-o, sănătatea mea s-a îmbunătăţit şi m-am simţit bine tot restul sarcinii.

Din această întâmplare am învăţat o lecţie importantă despre pericolul de a-i judeca şi critica pe alţii. Aş vrea să pot spune că după acea experienţă n-am mai făcut niciodată o greşeală de felul acela, dar îmi pare rău să recunosc că de atunci şi până acum am mai făcut multe

greşeli asemănătoare. Şi de fiecare dată, Dumnezeu mi-a deschis ochii şi pentru aceasta eu îi sunt recunoscătoare.

Noi *toţi* facem greşeli. Noi *toţi* avem slăbiciuni. Biblia spune că nu trebuie să avem o inimă împietrită şi un spirit critic faţă de alţii, ci în loc de asta, să ne iertăm unii pe alţii şi să avem milă unii faţă de alţii, aşa cum Dumnezeu a avut faţă de noi de dragul lui Cristos. (Efes. 4:32).

Judecarea aduce condamnare

Aşa dar, omule, oricine ai fi tu, care, judeci pe altul, nu te poţi dezvinovăţi; căci prin faptul că judeci pe altul, te osândeşti singur; fiindcă tu, care judeci pe altul, faci aceleaşi lucruri (pe care tu le condamni şi le expui).
Romani 2:1

Cu alte cuvinte, noi facem exact aceleaşi lucruri pentru care îi judecăm pe alţii.

Domnul mi-a dat odată un foarte bun exemplu pentru a mă ajuta să înţeleg acest principiu. Mă gândeam oare de ce atunci când facem noi ceva credem că este în regulă, dar în acelaşi timp îl judecăm pe altul care face acelaşi lucru. El mi-a zis: "Joyce, tu te priveşti pe tine prin ochelari roz, dar te uiţi la toţi ceilalţi cu lupa."

Ne găsim scuze pentru propriul nostru comportament, dar când altcineva face acelaşi lucru pe care l-am făcut şi noi, suntem deseori fără milă. Fă altora ce ai vrea să ţi se facă ţie (Matei 7:12) este un bun principiu de viaţă care, dacă este urmat, va preveni multe judecăţi şi critici.

O minte care judecă pe alţii este o mlădiţă a unei minţi ce gândeşte negativ - care se gândeşte mai degrabă la ce este în neregulă cu un om decât la ce este bine cu el.

Gândiţi pozitiv şi nu negativ!

Ceilalţi vor beneficia din aceasta, dar mai mult decât oricine veţi beneficia voi.

Păzeşte-ţi inima

Păzeşte-ţi inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieţii.

Proverbe 4:23

Dacă vrei ca viaţa să curgă către tine şi din tine, păzeşte-ţi inima.

Anumite tipuri de gânduri sunt "de negândit" pentru un credincios – printre acestea fiind judecata şi criticismul. Toate lucrurile pe care Dumnezeu încearcă să ne înveţe sunt spre binele şi fericirea noastră. Urmând calea Lui vom avea rodnicie; urmând calea diavolului vom avea putreziciune.

Fii suspicios cu suspiciunea

Dragostea acoperă totul, crede totul (despre o persoană), nădăjduieşte totul, suferă totul...

1 Corinteni 13:7

Pot să spun cu mâna pe inimă că respectarea acestui verset a fost întotdeauna o provocare pentru mine. Am fost învăţată din copilărie să fiu suspcioasă. Efectiv am fost învăţată să nu am încredere în nimeni; în special dacă oamenii se purtau frumos cu mine, credeam că, cu siguranţă, vor ceva de la mine

Pe lângă faptul că am fost învăţată să fiu suspicioasă cu privire la alţii şi la motivaţiile lor, am avut câteva experienţe cu oameni care m-au dezamagit foarte tare, nu numai înainte de a deveni o creştină activă, ci şi după aceea. Meditarea la componentele iubirii şi realizarea faptului că iubirea întotdeauna crede doar ceea ce este mai bun, m-au ajutat foarte mult să gândesc altfel.

Dacă minţile voastre au fost otrăvite sau dacă Satan a câştigat întărituri în minţile voastre, atunci ele trebuie să fie reînnoite după Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta se realizează prin învăţarea Cuvântului şi meditarea (cântărirea, rostirea în gând şi gândirea) la El.

Noi avem înăuntrul nostru minunatul Duh Sfânt pentru a ne atenţiona când gândurile noastre se îndreaptă într-o direcţie greşită. Dumnezeu face acest lucru pentru mine atunci când am gânduri suspicioase în locul gândurilor de iubire. Omul natural gândeşte:

"Dacă am încredere în oameni, ei vor profita de mine". Posibil, dar beneficiile vor depăşi cu mult orice experienţă negativă.

Încrederea şi credinţa aduc bucurie vieţii şi ajută relaţiile dintre oameni să atingă potenţialul lor maxim.

Suspiciunea schilodeşte o întreagă relaţie şi de obicei o distruge.

Concluzia este aceasta - căile lui Dumnezeu funcţionează; căile omului nu. Dumnezeu condamnă judecata, criticismul şi suspiciunea şi noi ar trebui să facem la fel. Iubiţi ceea ce iubeşte Dumnezeu şi urâţi ceea ce urăşte Dumnezeu. Permiteţi ceea ce El permite şi nu permiteţi ceea ce El nu permite.

O atitudine echilibrată este întotdeauna cea mai bună politică. Aceasta nu înseamnă că noi nu trebuie să folosim înţelepciunea şi discernământul în relaţiile noastre cu alţii. Nu trebuie să ne deschidem faţă de toţi cei pe care-i întâlnim, oferind fiecărei persoane pe care o cunoaştem o şansă de a ne zdrobi. Pe de altă parte, nu trebuie să-i privim pe toţi cu un ochi negativ, suspicios, aşteptându-ne întotdeauna ca ceilalţi să profite de noi.

Încrede-te cu totul în Dumnezeu şi mai puţin în om

Pe când era Isus în Ierusalim, la praznicul Paştelor, mulţi au crezut în Numele Lui (s-au identificat pe ei cugrupul Său); căci vedeau semnele (minunile, miracolele) pe care le făcea.

Dar Isus (din punctul Său de vedere) nu Se încredea în ei, pentru că îi cunoştea pe toţi.

Şi n-avea trebuinţă să-I facă cineva mărturisiri despre nici un om (n-a avut nevoie de dovezi de la nimeni despre nici un om), fiindcă El însuşi ştia ce este în om (El putea citi ce este în inima unui om).

Ioan 2:23-25

Odată după ce fusesem implicată într-o situaţie dezamăgitoare legată de biserică, Dumnezeu a adus în atenţia mea pasajul din Ioan 2:23-25.

Acest pasaj vorbeşte despre relaţia lui Isus cu ucenicii Săi. În el se spune pur şi simplu că Isus nu s-a încrezut pe Sine în ei. Nu se spune că El era suspicios faţă de ei sau că El nu avea încredere în ei; ci doar explică faptul că, deoarece El înţelegea natura umană (pe care o avem cu toţii), de aceea nu s-a încrezut lor într-un mod dezechilibrat.

Am învăţat o lecţie bună. Am fost rănită rău în situaţia aceea de la biserică pentru că mă implicasem prea mult într-un grup de doamne şi mă dezechilibrasem sufleteşte. De fiecare dată când ne dezechilibrăm, îi deschidem diavolului o uşă.

1 Petru 5:8 spune: **Fiţi treji (echilibraţi, temperaţi, cu mintea clară), şi vegheaţi! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcneşte (cu o foame feroce), şi căută pe cine să înghită.**

Am învăţat că mă bizuisem pe doamnele din acest grup şi le acordasem o încredere care trebuie acordată numai lui Dumnezeu. În orice relaţie interumană noi putem progresa doar până la un punct. Dacă ne aventurăm dincolo de înţelepciune se vor naşte probleme şi vom suferi.

Întotdeauna să-i dai încrederea ta supremă Domnului. Făcând aceasta, vei deschide uşa Duhului Sfânt care-ţi va spune când depăşeşti limita echilibrului.

Unii oameni cred că au discernământ când de fapt ei sunt doar suspicioşi. Există un dar adevărat al Duhului numit deosebirea duhurilor (1Cor. 12:10 KJV). El discerne atât binele, cât şi răul, nu numai răul. Suspiciunea apare dintr-o minte care nu este reînnoită; discernământul apare dintr-un duh reînnoit.

Rugaţi-vă pentru darurile adevărate - nu pentru fire, care se preface a fi dar al Duhului. Adevăratul discernământ spiritual vă duce la rugăciune, nu la bârfă. Dacă o problemă adevărată este judecată de către un dar adevărat, ea va fi rezolvată într-un mod descris în Biblie şi nu prin căile firii, care doar răspândesc şi complică problema.

Vorbele plăcute sunt dulci şi vindecătoare

Cine are o minte înţeleaptă, îşi arată înţelepciunea când vorbeşte, şi mereu se văd învăţături noi pe buzele lui. Cuvintele prietenoase sunt ca un fagur de miere, dulci pentru suflet, şi sănătoase pentru oase.

Proverbe 16: 23, 24

Cuvintele şi gândurile sunt ca osul şi măduva - atât de apropiate încât este dificil să le separi. (Evrei 4:12.)

Gândurile noastre sunt cuvinte tăcute pe care doar noi şi Domnul le auzim, dar acele cuvinte ne afectează persoana interioară, sănătatea, bucuria şi atitudinea. Lucrurile la care ne gândim deseori le şi rostim. Şi, spun cu tristeţe, uneori ele ne fac să arătăm caraghioşi. Judecarea altora, critica şi suspiciunea nu aduc bucurie niciodată.

Isus a spus că El a venit pentru ca noi să avem viaţă şi să ne bucurăm de ea. (Ioan 10:10). Începeţi să acţionaţi având mintea lui Cristos şi veţi păşi într-un nou tărâm al vieţii.

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

14
O minte pasivă

Poporul Meu moare din lipsă de cunoştinţă...
Osea 4:6

Această afirmaţie este cu siguranţă adevărată în ceea ce priveşte domeniul pasivităţii. Majoritatea creştinilor nici măcar nu sunt familiarizaţi cu termenul şi nici nu ştiu cum să recunoască simptomele.

Pasivitatea este opusul activităţii. Este o problemă periculoasă deoarece Cuvântul lui Dumnezeu ne învaţă în mod clar că trebuie să fim atenţi, precauţi şi activi (1 Pet. 5:8) - că noi trebuie să întreţinem flacăra şi să folosim darul care ni s-a dat. (2 Tim. 1:6).

Am citit diferite definiţii ale cuvântului "pasivitate" şi eu îl descriu ca o lipsă de sentiment, o lipsă de dorinţă, apatie generală, lipsă de entuziasm şi lene. În spatele pasivităţii stau spiritele malefice. Diavolul ştie că inactivitatea, lipsa de exercitare a voinţei, vor risipi ultimul mijloc de apărare al credinciosului. Atâta timp cât o persoană acţionează împotriva diavolului folosindu-şi voinţa pentru a-i rezista, duşmanul nu va câştiga războiul. Oricum, dacă acel om intră într-o stare de pasivitate, va avea probleme grave.

Foarte mulţi credincioşi sunt dominaţi de emoţii atât de mult, încât doar lipsa unui sentiment este suficientă să-i oprească să facă ceea ce au fost învăţaţi să facă. Ei se roagă dacă vor, dăruiesc dacă vor, îşi ţin Cuvântul dacă vor - şi dacă nu vor, atunci n-o vor face!

Spaţiul gol este un loc!

Şi să nu daţi prilej diavolului.
Efeseni 4:27 KJV

Locul pe care îl oferim Satanei este de obicei un spaţiu gol. O minte goală, pasivă poate fi foarte uşor umplută cu tot felul de gânduri greşite.

Un credincios care are o minte pasivă şi care nu rezistă acestor gânduri greşite, de obicei, le consideră ca fiind ale lui. El nu-şi

dă seama că duhul demonic a injectat aceste gânduri în mintea lui pentru că acolo era un loc liber care trebuia umplut.

Un mod de a ţine aceste gânduri greşite departe de mintea ta este să-ţi păstrezi mintea plină de gânduri corecte. Diavolul poate fi alungat, dar el merge şi rătăceşte pentru o vreme prin locuri pustii. Când se întoarce la vechea lui casă şi o găseşte goală, Biblia spune, în Luca 11:24-26, că el vine aducând şi pe alţii cu el, iar condiţia în care se va afla atunci omul va fi mai rea decât cea dinainte. Din această cauză noi nu încercăm niciodată să alungăm un duh demonic dintr-un individ decât dacă acea persoană a fost instruită cum "să umple spaţiul gol".

Nu vreau să spun că fiecare persoană care are un gând demonic are şi un duh demonic. Dar, de obicei, în spatele gândurilor demonice există un duh demonic. Un individ poate să-şi alunge în mod repetat închipuirile, dar ele se vor întoarce întotdeauna înapoi până când el va învăţa să-şi umple spaţiul gol cu gânduri corecte. Şi atunci, când duşmanul se va întoarce, nu va mai găsi nici un loc liber în acea persoană.

Există păcate agresive sau păcate comise, şi există păcate pasive, care sunt păcate prin omisiune. Cu alte cuvinte sunt lucruri greşite pe care le facem şi sunt lucruri corecte pe care nu le facem. De exemplu, o relaţie poate fi distrusă prin vorbe rostite fără a fi gândite, dar de asemenea poate fi distrusă prin ne rostirea cuvintelor tandre de apreciere care ar fi trebuit spuse, dar nu au fost rostite niciodată.

O persoană pasivă se gândeşte că nu face nimic rău din moment ce nu face nimic. Confruntată cu greşeala sa, ea va spune: "N-am făcut nimic!" Analiza sa este corectă, dar comportamentul său nu. Problemele apar exact din cauză că nu a făcut nimic.

Depăşirea pasivităţii

În urmă cu câţiva ani, soţul meu Dave a avut probleme din cauza pasivităţii. Erau anumite domenii în care era activ: se ducea la lucru în fiecare zi, juca golf în fiecare sâmbătă şi se uita la meciuri de fotbal în fiecare duminică. În afara acestor activităţi, era foarte greu să-l motivezi să facă altceva. Dacă aveam nevoie să atârn un tablou pe perete, era posibil să-i ia trei sau patru săptămâni să facă lucrul acesta. Din această cauză existau neînţelegeri între noi. Mie mi se părea că el făcea doar cei place, şi-n afară de asta nu mai făcea nimic.

Dave îl iubea pe Domnul, şi atunci când L-a întrebat despre această problemă, Dumnezeu l-a îndreptat spre unele informaţii despre pasivitate şi pericolele ei. El a descoperit că în spatele lipsei sale de activitate erau duhurile demonice. Existau anumite domenii în care el nu avea nici o problemă, deoarece acolo îşi menţinuse voinţa, dar în alte domenii, prin lipsa lui de activitate, efectiv îşi dăduse voinţa duşmanului. Era oprimat în acele domenii şi ajunse în punctul în care nu mai avea nici o dorinţă, nici un "vreau să", nici un fel de motivaţie care să-l ajute să îndeplinească anumite sarcini.

Studiul Cuvântului lui Dumnezeu şi rugăciunile erau alte două domenii în care el era pasiv. Deoarece ştiam că el nu-i cere călăuzire lui Dumnezeu, era dificil pentru mine să-l ascult. Oricum eu aveam o problemă cu răzvrătirea, şi puteţi vedea cum diavolul folosea slăbiciunile unuia împotriva celuilalt. Mulţi oameni sunt divorţaţi numai datorită problemelor de genul acesta. Ei nu înţeleg cu adevărat care este problema.

De fapt eu eram prea agresivă. Întotdeauna alergam să-l întrec pe Dumnezeu, în fire, "făcând treaba mea" şi aşteptându-mă ca Dumnezeu s-o binecuvânteze. Dave nu prea făcea nimic, ci doar îl aştepta pe Dumnezeu, ceea ce pe mine mă enerva groaznic. Acum râdem amândoi când ne gândim cum eram, dar atunci nu era deloc amuzant, şi dacă Dumnezeu nu ne-ar fi atras atenţia, acum am fi putut fi şi noi pe una dintre acele statistici despre divorţ.

Dave îmi spunea că i-o luam întotdeauna înainte lui Dumnezeu şi eu îi răspundeam că el era zece mile în urma lui Dumnezeu. Eu eram prea agresivă şi Dave era prea pasiv.

Când un credincios este inactiv într-un domeniu în care are pricepere sau talent, acel domeniu începe să se atrofieze sau devine imobilizat. Cu cât stă mai mult fără să facă nimic, cu atât mai puţin va dori să mai facă ceva. Unul dintre cele mai bune exemple sunt exerciţiile fizice.

În prezent, eu am început un program foarte bun de exerciţii fizice, şi cu cât exersez mai mult, cu atât mi se pare mai uşor. Când abia începusem acest program, mi s-a părut foarte dificil. Aveam dureri de fiecare dată când exersam, pentru că un timp îndelungat fusesem inactivă şi pasivă în domeniul exerciţiilor fizice. Şi cu cât stăteam mai mult fără să fac nimic, condiţia mea fizică se înrăutăţea. Datorită faptului că nu-mi foloseam muşchii, deveneam din ce în ce mai slăbită.

Dave a început să-şi dea seama care era problema lui! El avea de-a face cu duhuri demonice care-l oprimau datorită inactivităţii lui îndelungate. Pe măsură ce Duhul Sfânt îi arăta adevărul, Dave a luat hotărârea că va începe din nou să fie activ şi agresiv, în loc să fie leneş şi să amâne rezolvarea problemelor.

Să ia decizia a fost partea uşoară; s-o pună în practică era dificil. Era dificil pentru că fiecare dintre domeniile în care el fusese pasiv trebuiau acum "exersate" până când deveneau din nou puternice.

El a început să se trezească la ora 5 dimineaţa pentru a citi Cuvântul lui Dumnezeu înainte de a pleca la lucru. *Bătălia începuse!* Diavolul nu vrea să cedeze terenul pe care l-a câştigat şi nu va renunţa fără luptă. Dave se trezea pentru a petrece timp cu Dumnezeu şi apoi adormea pe canapea. Deşi erau dimineţi în care era somnoros, totuşi exista un progres chiar şi numai pentru că se dădea jos din pat şi încerca să-şi clădească o viaţă de rugăciune.

Erau momente în care era plictisit. Erau zile când simţea că nu face nici un progres, că nu înţelege ce citeşte sau că aceste rugăciuni nu aveau nici un rezultat. Dar a insistat datorită revelaţiei pe care o primise de la Duhul Sfânt cu privire la condiţia lui numită "pasivitate".

Am început să observ că, atunci când aveam nevoie ca Dave să pună un tablou pe perete sau să repare ceva prin casă, el răspundea imediat, începuse să-şi construiască propria gândire şi să ia propriile sale decizii. De multe ori nu avea chef să facă ceva, dar deja îşi depăşise sentimentele şi dorinţele fireşti. Şi cu cât mai era mai activ, făcând lucruri despre care ştia că sunt bune, cu atât se bucura de mai multă libertate.

Voi fi sinceră şi vă voi spune că nu i-a fost uşor. El nu s-a eliberat în câteva zile şi nici măcar în câteva săptămâni. Pasivitatea este una dintre cele mai dificile stări de depăşit deoarece, după cum v-am spus, nu există nici un sentiment, nu există nici un sprijin.

Dave a insistat, cu ajutorul lui Dumnezeu, şi acum el nu mai este pasiv de loc. El lucrează ca administrator la Viaţa în Cuvânt, supraveghează toate emisiunile noastre la radio şi televiziune şi răspunde de toate aspectele financiare ale bisericii noastre. El călătoreşte cu mine tot timpul şi ia deciziii referitoare la programul nostru de călătorie. De asemenea, este un familist excelent, se roagă şi citeşte Cuvântul lui Dumnezeu în mod regulat. Pe scurt, este un om ce trebuie respectat şi admirat.

Dave încă joacă golf şi urmăreşte la televizor diferite emisiuni sportive, dar de asemenea face şi alte lucruri pe care trebuie să le facă. Cunoscându-l acum şi văzând tot ce a realizat, nimeni n-ar putea să-şi imagineze cât de pasiv a fost el altădată.

Starea de pasivitate poate fi depăşită. Dar primul pas în învingerea pasivităţii prin acţiuni este depăşirea pasivităţii din minte. Dave nu a putut să facă nici un progres până când nu a luat o decizie să-şi schimbe modul de gândire.

Gândirea dreaptă este urmată de fapte drepte

Să nu vă potriviţi chipului veacului (perioadei) acestuia (transformat şi adaptat după obiceiurile sale externe, superficiale), ci să vă prefaceţi (modificaţi), prin înnoirea minţii voastre (prin ideile şi atitudinile sale noi)...
Romani 12:2

Există un principiu dinamic care apare în întregul Cuvânt al lui Dumnezeu, şi nici o persoană nu va păşi vreodată în victorie decât dacă-l înţelege şi-l respectă: *gândirea corectă este urmată de fapte corecte.*

Daţi-mi voie să vă explic altfel: *nu vă veţi schimba comportamentul până când nu vă veţi schimba gândurile.*

În ordinea lucrurilor lăsată de Dumnezeu, gândirea corectă apare prima şi apoi urmează fapta corectă. Eu cred că fapta corectă sau comportamentul corect este "roada" unei gândiri corecte. Majoritatea credincioşilor depun eforturi încercând să facă ceea ce este corect, dar roada nu este produsul unor eforturi. Roada vine ca rezultat al rămânerii în vie. (Ioan 15:4 KJV). Şi a rămâne în vie înseamnă a fi supus. (Ioan 15:10 KJV).

Întotdeauna folosesc versetele din Efeseni 4:22-24 atunci când dau învăţătură referitor la acest principiu. Versul 22 spune: **Cu privire la felul vostru de viaţă din trecut, să vă dezbrăcaţi de omul cel vechi (scoateţi şi aruncaţi eu-l vostru vechi şi ne reînnoit) care se strică după poftele înşelătoare.**

Versul 24 continuă ideea spunând: **Şi să vă îmbrăcaţi în omul cel nou ("eu"-l regenerat), făcut după chipul lui Dumnezeu**

(după asemănarea lui Dumnezeu), de o neprihănire şi sfinţenie pe care o dă adevărul.

Deci observăm că versetul 22 ne spune, în principiu, să nu mai acţionăm necorespunzător, iar versetul 24 ne spune să începem să acţionăm adecvat. Dar versetul 23 este ceea ce eu numesc "versetul de legătură". El ne spune cum să ajungem de la versul 22 (de la faptele inadecvate) la versul 24 (la faptele corespunzătoare): **Şi să vă înnoiţi în duhul minţii voastre (să aveţi o atitudine mentală şi spirituală nouă).**

Este imposibil să ajungi de la un comportament greşit la un comportament corect fără să schimbi *mai întâi* gândurile. Este posibil ca o persoană pasivă să dorească să facă lucruri corecte, dar n-o va face niciodată decât dacă îşi activează intenţionat mintea şi respectă Cuvântul lui Dumnezeu şi voinţa Sa.

Un exemplu care îmi vine în minte se referă la un bărbat care a venit odată în linia de rugăciune la unul dintre seminariile mele. El avea o problemă legată de poftele trupeşti. Îşi iubea cu adevărat soţia şi nu dorea ca mariajul lor să fie distrus, dar problema lui trebuia să fie rezolvată, căci altfel acea căsnicie s-ar fi destrămat.

"Joyce, am o problemă cu poftele trupeşti," mi-a spus el. "Se pare că nu pot să mă abţin când văd alte femei. Te vei ruga pentru eliberarea mea? Eu m-am rugat de multe ori, dar nu văd nici un progres."

Duhul Sfânt m-a îndemnat să-i răspund astfel: "Da, mă voi ruga pentru tine, dar responsabil eşti tu pentru ceea ce apare pe ecranul minţii tale. Nu poţi să mai vizualizezi imagini pornografice în gândirea ta sau să te imaginezi pe tine cu aceste femei, dacă doreşti ca să te bucuri vreodată de libertate."

Ca şi acest bărbat, şi alţii şi-au dat seama pe loc de ce nu aveau nici un rezultat, deşi ei doreau să fie liberi: *vroiau să-şi schimbe comportamentul - dar nu vroiau să-şi schimbe gândirea.*

Mintea este deseori o zonă în care oamenii "se joacă cu păcatul". Isus a spus în Matei 5:27,28: **Aţi auzit ce s-a zis celor din vechime: "Să nu preacurveşti." Dar Eu vă spun că ori şi cine se uită la o femeie, ca s-o poftească, a şi preacurvit cu ea în inima lui.** Calea către faptele păcătoase este pavată cu gândire păcătoasă.

O femeie care venea la primul meu studiu biblic la domiciliu, îşi închinase viaţa Domnului şi dorea să-şi rezolve problemele din casă şi din căsnicie. Totul în viaţa ei era un dezastru - casa, copiii, căsnicia, finanţele, condiţia fizică, etc. Ea mi-a spus sincer că nu-şi iubea soţul; de fapt, chiar îl dispreţuia. Cunoscând că atitudinea ei nu era pe placul lui Dumnezeu, ea dorea să-l iubească, dar se părea că nici măcar nu suporta să stea în preajma lui.

Noi toţi ne-am rugat, ea s-a rugat, toată lumea s-a rugat! Am împărtăşit cu ea din Biblie şi i-am dat casete să asculte. Am făcut tot ce-am ştiu şi deşi ea ne-a urmat sfatul, nu apărea nici un progres. *Ce era în neregulă?* În timpul unei sesiuni de consiliere, am aflat că toată viaţa ei, ea visase cu ochii deschişi. Îşi imagina întotdeauna o existenţă de basm în care ea era prinţesa, iar Făt-Frumos venea acasă de la lucru cu flori şi bomboane, impresionând-o cu devotamentul lui pentru ea.

Ea îşi petrecea zilele gândind în felul acesta, iar când soţul ei obosit, supraponderal, transpirat şi murdar venea acasă de la lucru (şi având şi un dinte lipsă), ea îl dispreţuia.

Gândiţi-vă un moment la această situaţie. Femeia era născută din nou, şi totuşi viaţa ei era un dezastru. Ea dorea să i se supună lui Dumnezeu şi să trăiască pentru El, şi mai dorea şi să-şi iubească soţul pentru că ştia că aceasta era voia lui Dumnezeu. Era pregătită să obţină victoria în viaţa şi căsnicia ei, dar mintea ei o biruia. Nu a existat nici o cale prin care ea să-şi depăşească dezgustul pentru soţul ei până când nu a început să acţioneze cu o "minte sănătoasă".

Mental, ea trăia într-o lume care nu există şi nici nu o să existe vreodată. De aceea, era total nepregătită să înfrunte realitatea. Ea avea o minte pasivă şi întrucât nu-şi alegea propria gândire în conformitate cu Cuvântul lui Dumnezeu, duhurile demonice îi injectau tot felul de gânduri în minte.

Atâta timp cât a crezut că acelea erau gândurile ei proprii şi s-a bucurat de ele, ea n-a trăit niciodată victoria. După ce şi-a schimbat gândirea, viaţa ei a început să se schimbe. Ea şi-a schimbat atitudinea mentală faţă de soţul ei, iar el a început să-şi schimbe aspectul exterior şi comportamentul său faţă de ea.

Dacă deci aţi înviat împreună cu Hristos (pentru o nouă viaţă, împărtăşind astfel învierea lui din morţi), să umblaţi după lucrurile de sus (comorile şi bogăţiile eterne), unde Cristos şade la dreapta lui Dumnezeu.

Gândiţi-vă la lucrurile de sus (lucrurile înalte), nu la cele de pe pământ.

Coloseni 3:1,2

Din nou observăm acelaşi principiu: dacă vreţi să trăiţi viaţa renăscută pe care v-a dat-o Isus, atunci căutaţi viaţa nouă şi puternică gândindu-vă şi continuând să vă gândiţi la lucrurile de sus, nu la lucrurile de pe pământ.

Apostolul Pavel spune simplu că dacă voi şi cu mine vrem o viaţă bună, atunci trebuie să ne gândim la lucruri bune.

Mulţi credincioşi doresc o viaţă bună, dar ei stau pasivi sperând că li se va întâmpla ceva bun. Deseori sunt invidioşi pe alţii, care trăiesc în victorie, şi sunt nemulţumiţi că propriile lor vieţi sunt atât de grele.

Dacă doriţi să vă învingeţi problemele, dacă doriţi cu adevărat să trăiţi o viaţă renăscută, *trebuie să aveţi tărie de caracter nu numai dorinţă*! Trebuie să fiţi activi - nu pasivi. Acţiunea corectă începe cu gândirea corectă. Nu fiţi pasivi în minţile voastre. Începeţi chiar de astăzi să vă alegeţi gânduri corecte.

15
Mintea lui Cristos

Căci "cine a cunoscut gândul (sfaturile şi scopurile) Domnului, ca să-I poată da învăţătură?" Noi însă avem gândul lui Cristos (Mesia) (şi avem sentimentele şi scopurile Lui).

1 Corinteni 2:16

Cred că acum voi aţi luat decizia fermă să alegeţi gânduri drepte, aşa că o să vedem care sunt tipurile de gândire considerate corecte de către Domnul. Există cu siguranţă multe tipuri de gânduri care i s-ar fi părut de negândit lui Isus când a fost pe pământ. Dacă dorim să călcăm pe urmele paşilor Săi, atunci trebuie să începem să gândim aşa cum a gândit El.

Chiar acum probabil vă gândiţi: "Asta-i imposibil, Joyce, Isus a fost perfect. Eu aş putea să-mi îmbunătăţesc gândirea, dar nu voi putea niciodată să gândesc ca El."

Ei bine, Biblia ne spune că noi avem mintea lui Cristos - şi o inimă şi un duh nou.

O Inimă şi un Duh Nou

Vă voi da o inimă nouă, şi vă voi pune un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră, şi vă voi da o inimă de carne.

Voi pune Duhul Meu în voi, şi vă voi face să urmaţi poruncile Mele şi să păziţi şi să împliniţi legile Mele.

Ezechiel 36:26,27

Ca şi creştini, noi avem o natură nouă, care este de fapt natura lui Dumnezeu dată nouă după naşterea din nou.

Din aceste versete putem observa că Dumnezeu a ştiut că pentru ca noi să auzim poruncile Sale şi să urmăm legile Sale, va trebui să ne dea Duhul Său şi o inimă (şi minte) nouă. În Romani 8:6 se vorbeşte despre mintea firii şi despre cea a duhului şi ni se spune că moartea vine dacă urmezi mintea firii, iar viaţa este rezultatul respectării minţii Duhului.

Noi am face un progres extraordinar dacă doar am învăţa să facem deosebirea între viaţă şi moarte.

Dacă ceva aduce moarte asupra voastră, nu mai faceţi acel ceva. Dacă anumite feluri de gânduri vă îndreaptă către moarte, atunci veţi şti imediat că ele nu vin din mintea Duhului.

Pentru a ilustra această idee, să spunem că eu mă gândesc la o nedreptate pe care am suferit-o din cauza unei alte persoane şi încep să mă înfurii. Voi începe să mă gândesc cât de mult îmi displace acel individ. Dacă am discernământ, voi observa că m-am umplut de moarte. Mă voi supăra, voi fi tensionată, stresată - aş putea suferi chiar şi un discomfort fizic. Durerea de cap, durerea de stomac sau o oboseală fără motiv pot fi roadele gândirii mele greşite. Pe de altă parte, dacă mă gândesc cât sunt de binecuvântată şi cât de bun a fost Dumnezeu cu mine, îmi voi da seama imediat că sunt umplută cu viaţă.

Este foarte util pentru un credincios să înveţe să deosebească viaţa şi moartea din el însuşi. Isus ne-a ajutat să ne impregnăm cu viaţă, punându-şi propria Lui minte în noi. Noi putem alege să gândim cu mintea lui Cristos.

În următoarele pagini din acest capitol există o listă cu lucrurile care trebuie făcute pentru a acţiona în mintea lui Cristos.

1. Gândeşte gânduri pozitive.

Merg oare doi oameni împreună, fără să fie învoiţi? Amos 3:3

Dacă o persoană gândeşte în acord cu mintea lui Cristos, cum vor fi oare gândurile sale? Cu siguranţă că ele vor fi pozitive. Într-un capitol anterior am discutat deja necesitatea absolută a gândirii pozitive. Aţi putea în acest punct chiar să doriţi să vă întoarceţi la capitolul 5 şi să vă reîmprospătaţi memoria cu privire la importanţa gândirii pozitive. Eu tocmai l-am recitit şi m-am simţit binecuvântată, deşi chiar eu l-am scris.

Indiferent de cât de mult am vorbi despre puterea gândirii pozitive, niciodată n-ar fi suficient. Dumnezeu gândeşte pozitiv şi dacă tu şi cu mine dorim să-L urmăm, trebuie să ajungem pe aceeaşi lungime de undă şi să începem să gândim pozitiv. Nu vorbesc despre

exercitarea controlului mental, ci pur şi simplu despre faptul că trebuie să fim persoane pozitive, în adevăratul sens al cuvântului.

Să avem o perspectivă şi o atitudine pozitive. Să ne păstrăm pozitive gândurile şi aşteptările. Să ne angajăm în conversaţii pozitive.

Cu siguranţă, Isus a arătat o perspectivă şi o atitudine pozitivă. El a îndurat multe greutăţi, inclusiv atacuri personale - a fost minţit şi părăsit de ucenicii Săi, atunci când El a avut mai mare nevoie de ei, s-a râs de El, a fost singur, neînţeles şi i s-au întâmplat şi alte lucruri care puteau să-l descurajeze. Şi totuşi, în mijlocul tuturor acestor lucruri negative, El a rămas optimist. Întotdeauna a avut un comentariu pozitiv şi o vorbă de încurajare; El le-a dat întotdeauna speranţă tuturor celor care-i erau în preajmă.

În noi, mintea lui Cristos este pozitivă; de aceea, de fiecare dată când devenim negativi, noi nu lucrăm cu mintea lui Cristos. Milioane de oameni suferă de depresie, şi eu nu cred că este posibil să fii deprimat fără să fii negativist - cu excepţia situaţiilor în care există o cauză medicală. Chiar şi în acest caz, o gândire negativă nu va face decât să accentueze problema şi simptomele ei. După cum se spune în Psalmul 3:3, Dumnezeu este slava noastră şi cel care ne înalţă capetele. El vrea să ne înalţe totul: speranţele noastre, atitudinile noastre, dispoziţiile noastre, capetele noastre, mâinile şi inima - întreaga noastră viaţă. El este Înălţătorul nostru divin!

Dumnezeu vrea să ne înalţe şi diavolul vrea să ne ţină aplecaţi. Satan foloseşte evenimentele şi situaţiile negative din vieţile noastre pentru a ne deprima. Definiţia din dicţionar a cuvântului *"a deprima"* este "a scădea în spirit: A SE ÎNTRISTA". După cum spune dicţionarul Webster, ceva care este *deprimat* este "scufundat sub nivelul regiunilor înconjurătoare: GROAPĂ". *Depresia* înseamnă a te scufunda, a te duce în jos sau a sta sub nivelul solului. În mod regulat avem ocazia să gândim gânduri negative, dar ele nu vor face altceva decât să ne apese mai în jos. A fi negativist nu duce la rezolvarea problemelor, ci la amplificarea lor.

Învingeţi depresia

Psalmul 143:3-10 ne dă o descriere a depresiei şi ne spune cum s-o învingem. Să ne uităm la acest pasaj în detaliu pentru a vedea paşii pe care îi putem face pentru a învinge acest atac al duşmanului.

1. Identificaţi natura şi cauza problemei.

Vrăjmaşul îmi urmăreşte sufletul, îmi calcă viaţa în picioare la pământ: mă face să locuiesc în întuneric, ca cei ce au murit de multă vreme

Psalm 143:3

"Să locuiesc în întuneric, ca cei ce au murit de multă vreme", mie îmi sună cu siguranţă ca o descriere a cuiva care este deprimat.

Observaţi că sursa sau cauza acestei depresii, a acestui atac asupra sufletului, este Satan.

2. Realizaţi că depresia vă fură viaţa şi lumina.

Îmi este mâhnit (învelit în întunecime) duhul în mine, îmi este tulburată inima în lăuntrul meu.

Psalm 143:4

Depresia oprimă libertatea spirituală şi puterea unei persoane.

Duhul nostru (îmbărbătat şi încurajat de Duhul lui Dumnezeu), este puternic şi liber. De aceea, Satan încearcă să-i scadă puterile şi libertatea umplându-ne mintea cu întuneric şi mâhnire. Vă rog să vă daţi seama că este de o importanţă vitală să rezistaţi sentimentului numit "depresie" imediat ce-l sesizaţi în voi. Cu cât îi permiteţi să rămână mai mult, cu atât mai dificil va fi să-i opuneţi rezistenţă.

3. Aduceţi-vă aminte de timpurile bune

Mi-aduc aminte de zilele de odinioară, mă gândesc la toate lucrările Tale, cuget la lucrarea mâinilor Tale.

Psalm 143:5

În acest verset observăm răspunsul psalmistului la condiţia sa. Îşi aduce aminte, meditează şi cântăreşte; toate acestea sunt funcţii ale minţii. Evident că el ştie că gândurile sale îi vor afecta sentimentele, aşa că el începe repede să se gândească la acele lucruri care-l vor ajuta să învingă atacul asupra minţii lui.

4. În mijlocul problemelor, aduceţi-i laudă Domnului.

Îmi întind mâinile spre Tine; îmi suspină (însetează) sufletul după Tine, ca un pământ uscat (după apă). -- (pauză sau gândiţi-vă calm la aceasta).

Psalm 143:6

Psalmistul cunoaşte importanţa laudelor; el îşi ridică mîinile într-un gest de închinare. El declară că nevoia lui este adevărată - el are nevoie de Dumnezeu. Doar Dumnezeu îl poate face să se simtă împlinit.

De mult prea multe ori când oamenii devin deprimaţi, aceasta se întâmplă pentru că ei au nevoie de ceva şi caută să găsească lucrul acela în locuri nepotrivite, ceea ce nu face altceva decât să le agraveze problema.

În Ieremia 2:13 Domnul spune: **Căci poporul Meu a săvârşit un îndoit păcat: M-au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii, şi şi-au săpat puţuri, puţuri crăpate, care nu ţin apă.**

Numai Dumnezeu singur poate să ude un suflet însetat. Nu vă lăsaţi înşelaţi crezând că există altceva care vă poate satisface în totalitate şi pe deplin. Alergarea după un lucru nepotrivit vă va lăsa întotdeauna dezamăgiţi, iar dezamăgirea deschide uşa depresiei.

5. Cereţi ajutorul lui Dumnezeu

Grăbeşte-te de m-ascultă, Doamne! Mi se topeşte duhul: nu-mi ascunde Faţa Ta! Căci aş ajunge atunci ca cei ce se pogoară în groapă (mormânt)!

Psalmul 143:7

Psalmistul cere ajutor. În principiu, el spune: "Grăbeşte-te Doamne, pentru că nu voi fi capabil să mai rezist mult timp fără Tine."

6. Ascultă-L pe Domnul

Fă-mă să aud dis de dimineaţă bunătatea Ta, căci mă încred în tine. Arată-mi calea pe care trebuie să umblu, căci la Tine îmi înalţ sufletul.

Psalm 143:8

Psalmistul ştie că el are nevoie să primească răspuns de la Dumnezeu. El simte nevoia să fie sigur de dragostea şi bunătatea lui Dumnezeu. El are nevoie de atenţia şi îndrumarea lui Dumnezeu.

7. Rugaţi-vă pentru izbăvire

Scapă-mă de vrăjmaşii mei, Doamne, căci la Tine caut adăpost.

Psalm 143:9

Încă o dată psalmistul declară că doar Dumnezeu este Cel care îl poate ajuta.

Vă rog să observaţi că, de-a lungul întregului său discurs, el îşi îndreaptă gândurile către Dumnezeu şi nu către problema lui.

8. Căutaţi înţelepciunea, cunoaşterea şi îndrumarea lui Dumnezeu

Învaţă-mă să fac voia Ta, căci Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă călăzească pe calea cea dreaptă!

Psalm 143:10

Este posibil ca psalmistul să ne arate că el n-a mai respectat voia lui Dumnezeu şi în felul acesta a deschis uşa pentru atacul asupra sufletului său. El doreşte să fie în voia lui Dumnezeu pentru că acum îşi dă seama că acela este singurul loc sigur.

Apoi el îi cere lui Dumnezeu ajutor pentru a se putea echilibra. Cred că fraza lui: "călăuzeşte-mă pe calea cea dreaptă" se referă la emoţiile lui răvăşite. El doreşte să fie echilibrat - nu să aibă suişuri şi coborâşuri.

Foloseşte-ţi armele

Căci armele cu care ne luptăm noi, nu sunt supuse firii pământeşti (arme de carne şi oase), ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile.

(Întrucât) Noi răsturnăm izvodirile minţii şi orice înălţime, care se ridică împotriva cunoştinţei (adevărate) lui Dumnezeu; şi orice gând îl facem rob ascultării de Cristos (Mesia, Cel Uns).

2 Corinteni 10:4,5

Satan foloseşte depresia pentru a târi milioane de oameni în adâncurile întunericului şi disperării. Deseori rezultatul depresiei este sinuciderea. O persoană sinucigaşă este de obicei cineva care a devenit atât de negativ, încât nu mai întrevede absolut nici o speranţă pentru viitor.

Ţineţi minte: *sentimentele negative sunt urmarea gândurilor negative.*

Mintea este câmpul de luptă, locul în care bătălia se câştiga sau se pierde. Hotăriţi-vă astăzi să gândiţi pozitiv - alungaţi toate imaginaţiile negative - şi aduceţi-vă gândurile în ascultare de Isus Cristos. (2 Cor. 10:5 KJV).

2. Gândeşte-te la Dumnezeu

Celui cu inima (caracterul) tare, Tu-i chezăşluieşti pacea; da, pacea, căci se încrede în Tine.

Isaia 26:3

Isus a avut o legătură continuă cu Tatăl său ceresc. Este imposibil să fii prieten bun cu cineva, dacă nu te gândeşti la acea persoană. Dacă eu şi cu soţul meu ne aflăm împreună în maşină şi el vorbeşte cu mine, dar eu mă gândesc la altceva, noi în momentul acela nu avem părtăşie cu adevărat pentru că eu nu-i acord lui întreaga atenţie. De aceea eu cred că putem spune că gândurile unui om, care gândeşte cu mintea lui Cristos, vor fi către Dumnezeu şi asupra întregii Sale lucrări atotputernice.

Meditaţi la Dumnezeu şi la Lucrările Sale

Mi se satură sufletul ca de nişte bucate grase şi miezoase, şi gura mea te laudă cu strigăte de bucurie pe buze,

când mi-aduc aminte de Tine în aşternutul meu, şi când mă gândesc la Tine în timpul priveghiurilor nopţii.

Psalm 63:5,6

Da, mă voi gândi la toate lucrările Tale, şi voi lua aminte la toate isprăvile Tale (măreţe).

Psalm 77:12

Mă gândesc adânc la poruncile Tale, şi cărările Tale (căile vieţii trasate prin legile Tale) le am sub ochi.

Psalm 119:15

Mi-aduc aminte de zilele de odinioară, mă gândesc la toate lucrările Tale; cuget la lucrarea mâinilor Tale.

Psalm 143: 5

Psalmistul David vorbeşte în mod frecvent despre a medita la Dumnezeu, la bunătatea Lui, la faptele şi căile Lui. Este extraordinar

de înălţător să te gândeşti la bunătatea lui Dumnezeu şi la toate lucrurile minunate înfăptuite de mîinile Lui.

Îmi place să privesc la televizor emisiuni despre natură, animale, viaţa din ocean, etc., pentru că ele arată măreţia şi slava lui Dumnezeu, creativitatea Sa infinită şi cum sprijină El toate lucrurile prin puterea Sa nemaipomentă. (Evrei 1:3).

Faptul de a medita la Dumnezeu, la căile şi faptele Sale, va trebui să devină o parte premanentă a vieţii voastre mentale, dacă voi doriţi să fiţi victorioşi.

Unul dintre versetele mele favorite din Scriptură este Psalmul 17:15, în care psalmistul îi spune Domnului: **...Voi vedea Faţa Ta: cum mă voi trezi (când voi descoperi), mă voi sătura de chipul Tău (şi comunic cu Tine).**

Am petrecut multe zile nefericite pentru că în momentul în care mă trezeam dimineaţa începeam să mă gândesc la tot felul de lucruri greşite. Pot cu adevărat să spun că am fost pe deplin mulţumită de când Duhul Sfânt m-a ajutat să descopăr mintea lui Cristos (mintea Duhului) care este în mine. Să vorbeşti cu Dumnezeu în fiecare dimineaţă este un mod sigur de a începe să te bucuri de viaţă.

Părtăşia cu Domnul

...dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul (Sfătuitorul, Ajutorul, Avocatul, Mijlocitorul, Fortificatorul, Susţinătorul) nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimete (pentru a fi în strânsă relaţie cu voi).

Ioan 16:7

Aceste cuvinte au fost rostite de către Isus chiar înainte de plecarea Lui la ceruri, unde şade în slavă la dreapta Tatălui. Din acest verset reiese foarte clar că voia lui Dumnezeu este ca noi să fim într-o relaţie strânsă cu El.

Nimic nu ne este mai aproape decât propriile noastre gânduri. De aceea, dacă minţile noastre sunt pline de Domnul, El va intra în conştiinţa noastră şi noi vom începe să ne bucurăm de o relaţie cu El, care va aduce în viaţa noastră bucurie, pace şi victorie în fiecare zi.

El este întotdeauna cu noi, aşa cum ne-a promis că va fi. (Matei 28:20; Evrei 13:5). Dar noi nu vom fi conştienţi de prezenţa Lui, dacă nu ne gândim la El. Eu pot să mă aflu într-o cameră cu cineva şi dacă mă gândesc la o mulţime de alte lucruri pot să ies din

cameră, fără măcar să fi observat că a mai fost cineva acolo. La fel se întâmplă şi în cazul relaţiei noastre cu Domnul. El este întotdeauna cu noi, dar noi trebuie să ne gândim la El şi să fim conştienti de prezenţa Lui.

3. Gândeşte "Dumnezeu mă iubeşte"

> **Şi noi am cunoscut (prin observaţie şi prin experienţă înţelegem, recunoaştem şi suntem conştienţi de) şi am crezut (aderăm şi ne punem credinţa şi ne bizuim pe) dragostea pe care o are Dumnezeu faţă de noi. Dumnezeu este dragoste; şi cine rămâne în dragoste, rămâne în Dumnezeu, şi Dumnezeu rămâne în el.**
>
> **1 Ioan 4:16**

Am aflat că ceea ce este adevărat despre dragostea lui Dumnezeu este adevărat şi despre prezenţa Lui. Dacă nu meditäm niciodată la dragostea Lui pentru noi, atunci nu o vom experimenta niciodată.

Pavel s-a rugat, în Efeseni 3, ca oamenii să simtă dragostea lui Dumnezeu pentru ei. Biblia spune că El ne iubeşte. Dar câţi dintre copiii lui Dumnezeu n-au avut încă o revelaţie despre dragostea lui Dumnezeu?

Îmi amintesc vremea când am început Slujirea Viaţa în Cuvânt. În prima săptămână trebuia să organizez o întrunire; L-am întrebat pe Domnul ce dorea să predic şi El mi-a răspuns: "Spune-le oamenilor Mei că Eu îi iubesc."

"Ei ştiu lucrul acesta," am spus eu. "Vreau să le vorbesc despre ceva cu un impact puternic nu să le ţin o lecţie de religie despre Ioan 3:16."

Şi Domnul mi-a zis: "Foarte puţini dintre oamenii mei ştiu cu adevărat cât de mult îi iubesc. Dacă ar fi ştiut, s-ar fi purtat altfel."

Când am început să studiez despre primirea iubirii lui Dumnezeu, mi-am dat seama că şi eu mă aflam într-o nevoie disperată. În studiul meu, Domnul m-a condus la 1 Ioan 4:16 care spune că noi ar trebui să fim conştienţi de dragostea lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă că ar trebui să fie ceva de care noi să fim în mod activ conştienţi.

Eu înţelesesem într-un fel inconştient şi vag că Dumnezeu mă iubeşte, dar dragostea lui Dumnezeu este menită să fie o forţă puternică în vieţile noastre, una care ne va purta spre victorie chiar şi în cele mai dificile încercări ale vieţii.

În Romani 8:35 apostolul Pavel ne încurajează astfel: **Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Cristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia sau sabia?** Și apoi el continuă în versetul 37: **Totuși în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit.**

Am studiat acest domeniu un timp îndelungat și mi-am dat seama de dragostea lui Dumnezeu pentru mine, gândindu-mă la dragostea Lui și vorbind despre ea cu voce tare. Am citit versete despre dragostea lui Dumnezeu și am meditat la ele, iar apoi le-am rostit cu voce tare. Luni de zile am continuat să fac aceasta și în tot acest timp, revelația că El mă iubește necondiționat devenea din ce în ce mai mult o realitate pentru mine.

Acum, dragostea Lui este atât de reală pentru mine încât și în cele mai dificile momente eu mă simt mângâiată fiind conștientă de faptul că El mă iubește și că eu nu mai trebuie să mai trăiesc în teamă.

Nu te teme

În dragoste nu este frică; dar dragostea desăvârșită izgonește frica...

1 Ioan 4:18 KJV

Dumnezeu ne iubește, exact așa cum suntem noi. În Romani 5:8 (KJV) ni se spune că... **Dumnezeu și-a arătat dragostea Lui față de noi, prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Cristos a murit pentru noi.**

Credincioșii care se acționează conform minții lui Cristos nu se vor gândi la cât sunt ei de răi; ei vor avea gânduri bazate pe neprihănire. Voi ar trebui să aveți o conștiință a neprihănirii, meditând în mod regulat la cine sunteți voi "în Cristos".

Să ai conștiința neprihănirii, nu a păcatului

Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut (realmente) păcat pentru noi, ca noi să fim (să ne considerăm ca fiind, să fim exemple de) neprihănirea lui Dumnezeu în El (ceea ce ar trebui să fim, acceptați și acceptabili și într-o relație bună cu El, prin bunătatea Sa).

2 Corinteni 5:21

Un mare număr de credincioşi sunt chinuiţi de gânduri negative despre ei. Gânduri despre cât de mult trebuie să-i displacă pe ei Dumnezeu datorită tuturor slăbiciunilor şi eşecurilor lor.

Cât timp pierdeţi voi trăind în vină şi condamnare? Observaţi că am spus cât timp pierdeţi voi, pentru că aceasta este exact ceea ce reprezintă acel tip de gândire, o pierdere de vreme!

Nu vă gândiţi la cât eraţi de îngrozitori înainte de a-l cunoaşte pe Cristos. În loc de aceasta, gândiţi-vă la cum aţi devenit voi neprihănirea lui Dumnezeu în El. Aduceţi-vă aminte: *gândurile se transformă în fapte.* Dacă vreodată veţi dori să vă comportaţi mai bine, trebuie mai întîi să vă schimbaţi gândirea. Continuaţi să vă gândiţi la cât sunteţi de îngrozitori, iar comportamentul vostru doar se va înrăutăţi. De fiecare dată când vă vine în minte un gând negativ, care vă condamnă, aduceţi-vă aminte că Dumnezeu vă iubeşte, şi că voi aţi devenit dreptatea lui Dumnezeu întru Cristos.

Voi vă schimbaţi în bine în permanenţă. În fiecare zi, voi creşteţi spiritual. Dumnezeu are un plan glorios pentru viaţa voastră. Acestea sunt adevărurile la care trebuie să vă gândiţi.

Aceasta este ceea ce ar trebui să faceţi cu minţile voastre!

Gândiţi-vă în mod deliberat la Cuvântul lui Dumnezeu; nu gândiţi orice vă vine în minte, primind aceste gânduri ca şi cum ar fi ale voastre proprii.

Alungaţi-l pe diavol şi începeţi să gândiţi gânduri corecte.

4. Să aveţi o minte care încurajează

Cine îmbărbătează (încurajează) pe alţii, să se ţină de îmbărbătare...

Romani 12:8

O persoană cu mintea lui Cristos are gânduri pozitive, înălţătoare, constructive despre alţi oameni ca şi despre sine şi întâmplările din viaţa sa.

În lumea de astăzi există o mare nevoie de o slujire de încurajare. Nu veţi încuraja pe nimeni niciodată dacă n-aţi gândit mai întîi gânduri bune despre persoana respectivă. Ţineţi minte că ceea ce este în inima voastră, aceea veţi rosti prin cuvinte. Practicaţi intenţionat "gândirea din dragoste".

Trimiteţi gânduri de dragoste către alţi oameni. Spuneţi-le vorbe de încurajare.

Dicţionarul explicativ al cuvintelor din Vechiul şi Noul Testament, al lui Vine, (*Vine's Expository Dictionay of Old and New Testament Words*) defineşte cuvântul grecesc *parakaleo*, care este tradus prin *îndemn*, ca "în principal, să vorbeşti unei persoane (*para*, alături, *kaleo*, să vorbeşti)... să sfătuieşti, să încurajezi, să îndemni pe cineva să aibă un anumit comportament..."[3] Eu înţeleg această definiţie ca însemnând să fii alături de o persoană şi să o îndemni să continue să facă ceva anume. Darul de a încuraja pe cineva, despre care se vorbeşte în Romani 12:8, se poate observa cu uşurinţă la cei care-l posedă. Ei spun întodeauna tuturor ceva încurajator sau înălţător - ceva care-i face pe alţii să se simtă bine şi-i încurajează să nu renunţe.

Poate că nu toţi avem acest dar de a încuraja, dar oricine poate învăţa să fie unul care încurajează. Există o regulă simplă: dacă nu este ceva de bine, atunci nu-l gândi sau nu-l spune.

Toţi au deja destule probleme; noi nu trebuie să amplificăm aceste probleme punând sare pe rană. Ar trebui să ne susţinem unul pe celălalt în dragoste. (Efeseni 4:29). Nu uitaţi: iubirea crede întotdeauna ceea ce este mai bun despre fiecare. (1 Cor. 13:7).

Pe măsura ce veţi începe să gândiţi gânduri bune despre oameni, veţi descoperi că ei se vor purta într-o manieră mai bună. Gândurile şi cuvintele sunt recipientele sau armele care au putere creatoare sau distructivă. Ele pot fi folosite împotriva lui Satan şi a faptelor sale sau îl pot ajuta să-şi înfăptuiască planul de distrugere.

Să spunem că aveţi un copil care are unele probleme de comportament şi trebuie categoric să se schimbe. Vă veţi ruga pentru el şi îi veţi cere lui Dumnezeu să intervină în viaţa lui şi să facă orice schimbări ar fi necesare. Dar ce veţi face cu gândurile şi cuvintele voastre referitoare la acest copil în timpul perioadei de aşteptare? Mulţi oameni nu văd niciodată răspunsul la rugăciunile lor pentru că neagă, cu propriile lor gânduri şi vorbe, lucrurile pe care le-au cerut, înainte chiar ca Dumnezeu să aibă măcar o şansă să facă ceva pentru ei.

---

[3] W.E.Vine, *Vine's Expository Dictionary of Old and New Testament Words* (Old Tappan: Fleming H. Revell Company, 1981) , Vol.2:E-Li, p.60.

Vă rugaţi pentru copilul vostru să se schimbe şi apoi gândiţi tot felul de gânduri negative despre el? Sau, poate că vă rugaţi să se schimbe şi apoi vă gândiţi şi chiar le spuneţi altora: "Acest copil nu o să schimbe niciodată!" Pentru a trăi în victorie, voi trebuie să începeţi prin a gândi după Cuvântul lui Dumnezeu.

Noi nu păşim în Cuvânt dacă gândurile noastre sunt opusul a ceea ce spune el. Noi nu vom păşi în Cuvânt dacă nu vom gândi în Cuvânt.

Când vă rugaţi pentru cineva, asiguraţi-vă că atât gândurile, cât şi cuvintele voastre sunt la fel cu rugăciunile voastre şi veţi începe să vedeţi rezultate.

Eu nu sugerez că trebuie să spuneţi una şi să faceţi alta. Dacă copilul vostru are o problemă de comportament la şcoală, iar un prieten vă întreabă despre el, ce ar trebui să spuneţi voi dacă, în realitate, nu a apărut nici o schimbare la el? Voi puteţi spune: "Ei bine, n-am văzut nici un rezultat încă, dar cred că Dumnezeu ne va ajuta şi că-l vom vedea pe acest copil schimbându-se din slavă în slavă, puţin câte puţin, zi de zi."

5. Dezvoltaţi o minte recunoscătoare

Intraţi cu laude pe porţile Lui, intraţi cu cântări în curţile Lui! Lăudaţi-L şi binecuvântaţi-I Numele.

Psalmul 100:4

O persoană care curge în mintea lui Cristos va descoperi că gândurile sale sunt pline de rugăciuni şi recunoştinţă.

Dacă vă plângeţi, veţi deschide duşmanului multe uşi. Mulţi oameni sunt bolnavi fizic şi trăiesc o viaţă slabă, fără putere datorită acestei boli numite văicăreală, care atacă gândurile şi conversaţiile oamenilor.

O viaţa puternică nu poate fi trăită fără a avea recunoştinţă. Biblia ne învaţă principiul recunoştinţei din nou şi din nou. A te plânge în gând sau prin cuvinte este un principiu al morţii, dar a fi recunoscător şi a o spune este un principiu al vieţii.

Dacă o persoană nu are o inimă (minte) recunoscătoare, gândurile de recunoştinţă nu vor fi niciodată rostite de gura sa. Când noi suntem recunoscători, vom rosti cuvinte de recunoştinţă.

Fii recunoscător tot timpul

Prin El, să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică, rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui.

Evrei 13:15

Când suntem noi recunoscători? Mereu - în orice situaţie, pentru toate lucrurile - şi astfel, vom păşi într-o viaţă glorioasă în care diavolul nu ne poate controla.

Şi cum ne-ar putea controla el dacă noi vom fi bucuroşi şi recunoscători, indiferent de împrejurări? Se ştie că acest stil de viaţă necesită uneori un sacrificiu de laudă sau de recunoştinţă, dar mai degrabă eu voi jertfi recunoştinţa mea lui Dumnezeu decât să jertfesc bucuria mea lui Satan. Am învăţat (pe calea cea grea) că dacă sunt posomorâtă şi refuz să dau mulţumiri, atunci în final voi descoperi că de fapt am renunţat la fericirea mea. Cu alte cuvinte, eu îmi voi pierde mulţumirea datorită duhului de văicăreală.

În Psalmul 34:1 psalmistul spune: **Voi binecuvânta pe Domnul în orice vreme; lauda Lui va fi totdeauna în gura mea.** Cum putem fi noi o binecuvântare pentru Domnul? Lăudându-L pe El *continuu* în gândurile şi vorbele noastre.

Fii o persoană recunoscătoare - una plină de recunoştinţă nu numai faţă de Dumnezeu, dar şi faţă de alţi oameni. Când cineva face un lucru bun pentru tine, spune-i că apreciezi aceasta.

Arată apreciere faţă de membrii familiei tale. Foarte des noi credem că ni se cuvin acele lucruri cu care ne-a binecuvântat Dumnezeu, dar o cale sigură de a pierde un lucru este să nu-l apreciezi.

Eu îl apreciez pe soţul meu; suntem căsătoriţi de mult timp, dar eu încă îi spun cât de mult îl apreciez. El este un om foarte răbdător, în multe feluri, şi pe lângă aceasta mai are foarte multe calităţi. Eu ştiu că este util în construirea şi menţinerea unei relaţii să le spui oamenilor că îi apreciezi, chiar să menţionezi anumite lucruri pentru care le eşti recunoscător.

Am avut de-a face cu mulţi oameni şi mă miră în continuare cum unii sunt atât de recunoscători pentru fiecare lucru minor ce este făcut pentru ei, în timp ce alţii nu sunt niciodată satisfăcuţi, indiferent de cât de mult se face pentru ei. Cred că mândria are un rol important în această problemă. Unii oameni sunt atât de plini de ei încât, indiferent de ce ar face alţii pentru ei, tot vor crede nu numai că au

meritat acel lucru, dar că merită chiar mai mult! Rareori aceste persoane își exprimă aprecierea.

Exprimarea aprecierii nu este numai un lucru bun pentru cealaltă persoană, dar este un lucru bun și pentru noi, deoarece ea ne va aduce bucurie.

Meditați zilnic la toate lucrurile pentru care trebuie să fiți recunoscători. Repetați-le în fața Domnului, în rugăciunile voastre, și pe măsură ce veți face aceasta, veți descoperi că inima voastră se umple cu viață și lumină.

Dă mulțumiri întotdeauna pentru fiecare lucru

Nu vă îmbătați de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiți plini de Duh (Sfânt).

Vorbiți între voi (Versiunea Regelui James spune "spuneți-vă vouă") cu psalmi, cu cântări de laudă (cu voci și instrumente) și cu cântări duhovnicești, și cântați și aduceți din toată inima laudă Domnului.

Mulțumiți totdeauna lui Dumnezeu tatăl, pentru toate lucrurile, în Numele Domnului nostru Isus Cristos.

Efeseni 5:18-20

Ce versete pline de putere!

Cum am putea, voi și cu mine, să fim întotdeauna plini de Duhul Sfânt? Vorbindu-ne nouă înșine (prin gândurile noastre) sau altora (prin cuvintele noastre) cu psalmi și imnuri și cântece spirituale. Cu alte cuvinte, având mereu gândurile și cuvintele către și pline de Cuvântul lui Dumnezeu; aducând laude *mereu și pentru orice lucru, aducând mulțumiri.*

6. Gândiți-vă la Cuvânt

Și Cuvântul Lui (gândul Său) nu rămâne în voi, pentru că voi nu credeți în Acela, pe care L-a trimis El. (Și de aceea mesajul Lui nu trăiește în voi, pentru că voi nu credeți în Mesagerul trimis de El.)

Ioan 5:38

Cuvântul lui Dumnezeu reprezintă gândurile Lui scrise pe hârtie, pentru ca noi să luăm aminte la ele și să le studiem. Cuvântul

Său ne arată cum gândeşte El despre fiecare subiect şi despre fiecare situaţie.

În Ioan 5:38, Isus îi pedepsea aspru pe unii necredincioşi. Din această traducere, vedem că Cuvântul lui Dumnezeu este o expresie scrisă a gândurilor Sale şi că oamenii, care doresc să creadă şi să se bucure de toate rezultate bune ale credinţei, trebuie să permită Cuvântului Său să fie un mesaj viu în inimile lor. Acest lucru se realizează prin meditarea la Cuvântul lui Dumnezeu. Astfel gândurile Lui pot deveni gândurile noastre - singurul mod prin care putem dezvolta în noi mintea lui Cristos.

Biblia spune, în Ioan 1:14, că Isus a fost Cuvântul care s-a întrupat. Acest lucru nu ar fi fost posibil, dacă mintea Lui n-ar fi fost umplută de Cuvântul lui Dumnezeu în mod continuu.

Meditarea la Cuvântul lui Dumnezeu este unul dintre cele mai importante principii de viaţă pe care le putem învăţa. *Dicţionarul explicativ al cuvintelor din Vechiul şi Noul Testament*, al lui *Vine (Vine's Expository Dictionary of Old and New Testament Words)*, defineşte cele două cuvinte greceşti traduse prin *a medita* în felul următor: "...a se îngriji de", "a participa la, a practica," a fi sârguincios în", "a practica în adevăratul sens al cuvântului", "a cântări, a-şi imagina", "a premedita...".[4] Altă sursă adaugă la definiţie "a murmura".[5]

Nu pot să accentuez suficient cât de important este acest principiu. Eu îl numesc un principiu de viaţă deoarece meditarea la Cuvântul lui Dumnezeu îţi va da viaţă ţie, şi apoi celor din jurul tău.

Mulţi creştini au prins frică de cuvântul "a medita" datorită practicilor de meditaţie din religiile păgâne şi oculte. Dar eu vă îndemn să vă aduceţi aminte că Satan n-a avut niciodată cu adevărat o idee originală. El ia ceea ce aparţine Împărăţiei Luminii şi transformă acel lucru pentru împărăţia întunericului. Noi trebuie să fim suficient de înţelepţi să ne dăm seama că dacă meditarea generează o asemenea putere pentru tabăra răului, atunci va genera de asemenea putere pentru cauza binelui. Principiul meditaţiei reiese chiar din Cuvântul lui Dumnezeu; haideţi să vedem ce are Biblia de spus despre el.

---

[4] W.E.Vine, *Vine's Expository Dictionary of Old and New testament Words* (Old Tappan: Fleming H. Revell, 1981), Vol.3: Lo-Ser, p.55.

[5] James Strong, *Strong's New Exhaustive Concordance of the Bible* (Nashville: Thomas Nelson Publishers, 1984), "Hebrew and Chaldee Dictionary" (Dicţionar evreiesc şi caldean), p.32.

Meditează şi prosperă

Cartea aceasta a legii să nu se îndepărteze de gura ta; cugetă asupra ei zi şi noapte, căutând să faci tot ce este scris în ea; căci atunci vei izbândi în toate lucrările tale, şi atunci vei lucra cu înţelepciune.

Iosua 1:8

În acest verset, Domnul ne spune simplu că nu vom putea pune niciodată Cuvântul în practică, dacă nu l-am practicat mai întîi mental.

Psalmul 1:2,3 vorbeşte despre omul evlavios şi spune: **Ci îşi găseşte plăcerea în Legea Domnului, şi zi şi noapte cugetă (meditează şi studiază) la Legea Lui (preceptele, poruncile, învăţăturile lui Dumnezeu)! El este ca un pom sădit (îngrijit) lângă un izvor de apă, care îşi dă rodul la vremea lui, şi ale cărui frunze nu se veştejesc: tot ce începe, duce la bun sfârşit.**

Meditează şi te vei vindeca

Fiule, ia aminte la cuvintele mele, pleacă-ţi urechea la vorbele mele!

Să nu se depărteze cuvintele acestea de ochii tăi, păstrează-le în fundul inimii tale!

Căci ele sunt viaţă pentru cei ce le găsesc, şi sănătate pentru tot trupul lor.

Proverbe 4:20-22

Amintindu-vă că unul dintre sensurile cuvântului "a medita" este a participa, haideţi să studiem acest pasaj din Scriptură în care se spune despre cuvintele Domnului că sunt o sursă de sănătate şi vindecare pentru trup.

Meditarea (cântărirea, reflectarea) la Cuvântul lui Dumnezeu în mintea voastră va afecta chiar trupul vostru fizic. Aspectul meu exterior s-a schimbat în decursul ultimilor optsprezece ani. Oamenii îmi spun că eu arăt acum cu cel puţin cincisprezece ani mai tânără decât arătam când am început să studiez Cuvântul cu sârguinţă şi să-l fac să devină centrul întregii mele vieţii.

Ascultă şi culege

El le-a mai zis: "Luaţi seama la ce auziţi. Cu ce măsură (a gândului şi studiului) veţi măsura (adevărul pe care îl auziţi), vi se va măsura (virtutea şi cunoaşterea ce se va întoarce la voi): şi vi se va da şi mai mult.

Marcu 4:24

Acesta este ca şi principiul semănatului şi culesului. Cu cât semeni mai mult, cu atât mai mult vei culege în perioada recoltării. În Marcu 4:24, Domnul spune că cu cât studiem şi ne gândim mai mult la Cuvântul pe care îl auzim, cu atât mai multe vom obţine de pe urma lui.

Citeşte şi culege

(Lucrurile sunt ascunse temporar doar ca mijloace pentru revelaţie). Căci nu este nimic ascuns, care nu va fi descoperit, şi nimic tăinuit (temporar), care nu va ieşi la lumină.

Marcu 4:22

Aceste două versete luate împreună ne spun, cu certitudine, că în Cuvânt sunt ascunse comori extraordinare, secrete puternice dătătoare de viaţă pe care Dumnezeu vrea să ni le arate. Iar ele se vor arăta celor care meditează, cântăresc, studiază, gândesc şi practică în minţile lor Cuvântul lui Dumnezeu.

Eu personal, fiind un învăţător al Cuvântului lui Dumnezeu, cunosc adevărul acestui principiu. Se pare că întotdeauna există ceva nou în ceea ce Dumnezeu îmi arată prin fiecare verset din Scriptură. Când studiez un verset o dată înţeleg un lucru, iar când îl studiez iarăşi descopăr ceva nou, ceva ce n-am observat niciodată până atunci.

Domnul continuă să dezvăluie tainele Sale acelora care studiază Cuvântul cu sârguinţă. Nu fiţi tipul de persoană care doreşte întotdeauna să trăiască din revelaţia altcuiva. Studiaţi voi înşivă Cuvântul şi lăsaţi Duhul Sfânt să vă binecuvânteze viaţa cu adevăr.

Aş putea să mai continui despre subiectul meditării asupra Cuvântului lui Dumnezeu. Aşa cum am spus, este unul dintre cele mai importante lucruri pe care putem învăţa să le facem. De-a lungul întregii zile, în timp ce vă vedeţi de treburile voastre obişnuite, cereţi-I Duhului Sfânt să vă reamintească de anumite versete, pentru ca voi să puteţi medita la ele. Veţi fi uimiţi de câtă putere va elibera în viaţa

voastră această practică. Cu cât meditaţi mai mult la Cuvântul lui Dumnezeu, cu atât mai mult veţi putea să găsiţi în El puterea de care aveţi nevoie în momentele grele. Ţineţi minte: *puterea de a face ce spune Cuvântul vine din practica meditării la el.*

Primiţi şi întâmpinaţi Cuvântul cu bucurie

De aceea lepădaţi orice necurăţie şi revărsare de răutate şi primiţi cu blândeţe (gentil, modest) Cuvântul sădit în voi (în inimile voastre), care vă poate mântui sufletele.

Iacov 1:21

Din acest verset vedem că Cuvântul are putere să ne salveze de la o viaţă de păcat, dar numai după ce Îl primim, Îl întâmpinăm cu bucurie, Îl sădim şi Îl înrădăcinăm în inimile (minţile) noastre. Această sădire şi înrădăcinare se înfăptuieşte prin participarea la Cuvântul lui Dumnezeu – avându-L în minţile noastre mai mult decât a orice altceva.

Dacă noi medităm tot timpul la problemele noastre, vom deveni din ce în ce mai adânc înrădăcinaţi în ele. Dacă medităm la ceea ce este în neregulă cu noi înşine sau cu alţii, vom deveni din ce în ce mai convinşi de existenţa problemei şi nu vom putea niciodată să vedem soluţia. Este ca şi cum am avea la dispoziţie un ocean plin de viaţă, iar instrumentul care ne este dat pentru a ajunge la el este studiul sârguincios şi meditarea asupra Cuvântului lui Dumnezeu.

Slujirea noastră se numeşte Viaţa în Cuvânt, şi pot să vă spun din experienţă că *este* cu adevărat viaţă în Cuvântul lui Dumnezeu.

Alege viaţa!

Şi umblarea după lucrurile firii pământeşti (care înseamnă să simţi şi să raţionezi fără Duhul Sfânt), este moarte (moartea care cuprinde toate nenorocirile ce decurg din păcat, atât aici cât şi în viaţa de apoi), pe când umblarea după lucrurile Duhului (Sfânt) este viaţă şi pace (a sufletului atât acum cât şi în vecii vecilor).

Romani 8:6

Faptul de a vă atrage atenţia din nou asupra versetului din Filipeni 4:8 pare să fie un mod bun de a încheia această secţiune a cărţii: **...tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este**

drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună, şi orice laudă, aceea să vă însufleţească (îndreptaţi-vă mintea către ele).

În acest verset este descrisă condiţia în care ar trebui să se găsească mintea voastră. Tu ai mintea lui Cristos, deci începe să o foloseşti. Dacă El nu ar fi gândit un lucru, nici tu nu ar trebui să-l gândeşti.

Tocmai prin această "veghe" continuă asupra gândurilor tale vei începe să-ţi aduci fiecare gând rob ascultării de Isus Cristos. (2 Cor. 10:5 KJV).

Duhul Sfânt te va atenţiona rapid dacă mintea ta începe să te poarte într-o direcţie greşită; după aceea, deciziile sunt ale tale. Vei urma tu mintea firii sau mintea Duhului? Una te duce către moarte, cealaltă către viaţă. Alegerea este a ta.

Alege viaţa!

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Partea a III-a

Mentalităţi deşarte

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Introducere

De la Horeb până la Cades-Barnea (graniţa Canaanului), pe drumul care duce la muntele Seir, este o depărtare (doar) de unsprezece zile (şi totuşi lui Israel i-au trebuit patruzeci de ani să ajungă acolo).

Deuteronomul 1:2

Oamenii din naţiunea lui Israel au rătăcit în pustie timp de patruzeci de ani, într-o călătorie care de fapt trebuia să dureze unsprezece zile. De ce? Au fost ei împiedicaţi să ajungă la destinaţie de către duşmanii lor, de circumstanţe, de încercările cărora au trebuit să le facă faţă de-a lungul drumului sau a fost ceva total diferit?

Pe când reflectam la această situaţie, Dumnezeu mi-a dat o revelaţie puternică, ce m-a ajutat pe mine personal ca şi pe mii de alţi oameni. Domnul mi-a spus: "Copiii lui Israel au petrecut patruzeci de ani în pustietate încercând să facă o călătorie de unsprezece zile pentru că ei au avut o 'mentalitate deşartă'."

Aţi stat destul acolo

Domnul, Dumnezeul nostru, ne-a vorbit la Horeb, zicând: "Aţi locuit destulă vreme în muntele acesta."

Deuteronom 1:6

N-ar trebui să vă miraţi atât de israeliţi deoarece majoritatea dintre noi facem acelaşi lucru pe care l-au făcut şi ei. În loc să facem progrese, noi continuăm să ne învârtim în jurul aceloraşi munţi. Rezultatul este că durează ani de zile până când obţinem o victorie asupra unui lucru pe care ar fi trebuit să-l rezolvăm imediat.

Eu cred că Domnul ne spune astăzi, mie şi vouă, acelaşi lucru pe care El l-a spus copiilor lui Israel din acele timpuri: *"Aţi stat destul de mult pe acelaşi munte, e timpul să mergeţi înainte."*

Hotărâţi-vă şi rămâneţi astfel

Gândiţi-vă la lucrurile de sus (lucrurile superioare), nu la cele de pe pământ.

Coloseni 3:2

Dumnezeu mi-a arătat cele zece "mentalităţi deşarte" pe care le aveau israeliţii şi care i-au ţinut în pustietate. O mentalitate deşartă este o gândire greşită.

Noi putem avea o gândire corectă sau una greşită. Gândirea corectă ne aduce lucruri bune, iar cea greşită ne răneşte şi ne împiedică progresul. Coloseni 2:3 ne învaţă să ne hotărâm şi să rămânem astfel. Noi avem nevoie ca minţile noastre să fie îndreptate în direcţia cea bună. Gândirea greşită nu afectează doar întâmplările din vieţile noastre, ci şi propria noastră viaţă interioară.

Unii oameni *trăiesc* într-o pustietate, în timp ce alţii *sunt* o pustietate.

A fost o vreme când situaţiile din viaţa mea nu erau rele, dar nu mă puteam bucura de nimic din viaţa mea pentru că eram o "pustietate" în interior. Dave şi cu mine aveam o casă frumoasă, trei copii minunaţi, slujbe bune şi suficienţi bani pentru a trăi comfortabil. Dar eu nu puteam să mă bucur de aceste binecuvântări, deoarece aveam câteva mentalităţi deşarte. Viaţa mea mi se părea a fi o pustietate pentru că acesta era modul în care vedeam totul.

Unii oameni văd lucrurile într-un mod negativ pentru că au trăit întâmplări nefericite toată viaţa lor şi nu-şi mai pot imagina că lucrurile se pot îndrepta. Mai există şi alţi oameni, care văd totul ca fiind rău şi negativ deoarece acesta este felul în care sunt ei în interior. Oricare ar fi cauza, o perspectivă negativă va face o persoană să se simtă nefericită şi probabil incapabilă să facă vreun progres în drumul ei către Ţara Promisă.

Dumnezeu i-a eliberat din lanţuri pe Copiii lui Israel, care erau în robie în Egipt, şi le-a spus să meargă în ţara pe care El a promis să le-o dea ca moştenire veşnică - o ţară unde curgea lapte şi miere şi unde erau toate lucrurile bune pe care puteau ei să şi le imagineze – o ţară în care n-ar fi dus lipsă de nimic din ce aveau nevoie – o ţară a prosperităţii, în toate aspectele existenţei lor.

Cei mai mulţi din generaţia pe care a scos-o Domnul din Egipt n-au intrat niciodată în Ţara Promisă, ci în schimb, au murit în deşert. Pentru mine, acesta este unul dintre cele mai triste lucruri care i se poate întâmpla unui copil al lui Dumnezeu - să ai atât de mult la dispoziţie şi totuşi să nu poţi niciodată să te bucuri de acestea.

Şi eu am fost timp de mulţi ani din viaţa mea de creştin, unul dintre acei oameni. Mă aflam pe drumul meu către Ţara Promisă (rai), dar nu mă bucuram de călătorie. Dar, mulţumesc lui Dumnezeu pentru mila Lui, o lumină a strălucit în întunericul meu şi El mi-a arătat calea.

Mă rog ca această parte a cărţii să fie o lumină pentru voi şi să vă ajute să ieşiţi afară din pustietatea voastră, în lumina glorioasă a minunatei Împărăţia lui Dumnezeu.

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

16
"Viitorul meu este determinat de trecutul meu cât şi de prezentul meu."

Mentalităţi deşarte #1

Când nu este o descoperire dumnezeiască, poporul piere (este fără frâu)...

Proverbe 29:18 KJV

Israeliţii nu aveau o viziune pozitivă pentru vieţile lor - nu aveau aspiraţii. Ei ştiau de unde veneau, dar nu ştiau încotro se îndreptau. Totul se baza pe ceea ce văzuseră şi ceea ce puteau vedea. Ei nu ştiau să vadă cu "ochii credinţei".

Uns pentru a aduce eliberare

"Duhul Domnului este peste Mine, pentru că m-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, şi orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsaţi,

şi să vestesc anul de îndurare al Domnului."

Luca 4:18, 19 KJV

Eu provin dintr-un mediu abuziv; am fost crescută într-o familie disfuncţională. Copilăria mea a fost plină de teamă şi chinuri. Experţii spun că personalitatea unui copil se formează în primii lui cinci ani de viaţă. Personalitatea mea era un dezastru! Am trăit în minciună în spatele unor pereţi protectori, pe care i-am construit imaginar pentru a-i împiedica pe oameni să mă rănească. Îi încuiasem pe ceilalţi afară, dar în acelaşi timp mă încuiasem pe mine înlăuntrul lor. Eram o persoană care controla, atât de plină de teamă încât singurul mod de a face faţă vieţii era să simt că totul este sub controlul meu, şi că nimeni nu mă putea răni.

În tinereţea mea, încercând să trăiesc pentru Cristos şi în stilul de viaţă creştinesc, ştiam de unde veneam, dar nu ştiam încotro mă îndrept. Simţeam că viitorul meu va fi întotdeauna marcat de trecutul meu. Mă gândeam: "Cum ar putea cineva cu un trecut ca al

meu să fie într-adevăr în regulă? Este imposibil!" Oricum, Isus a spus că El a venit să-i vindece pe cei bolnavi, nefericiţi, răniţi şi vătămaţi, pe cei doborâţi de nenorociri.

Isus a venit să deschidă uşile închisorii şi să elibereze captivii. Eu nu am făcut nici un progres până când nu am început să cred că pot fi eliberată. Era necesar să am o viziune pozitivă asupra vieţii mele; trebuia să cred că viitorul meu nu era determinat de trecutul meu şi nici măcar de prezentul meu.

Poate şi tu ai avut un trecut nefericit, iar circumstanţele din prezent sunt foarte negative şi deprimante. Poate că înfrunţi situaţii atât de dificile încât se pare că n-ai avea nici un motiv real să speri. Dar eu îţi spun cu curaj, *viitorul tău nu este determinat de trecutul şi nici de prezentul tău!*

Schimbă-ţi gândirea. Ai încredere că, alături de Dumnezeu, toate lucrurile sunt posibile (Luca 18:27); pentru om unele lucruri pot fi imposibile, dar noi slujim un Dumnezeu care a creat din nimic tot ceea ce vedem. (Evr. 11:3). Dă-i Lui nimicnicia ta şi priveşte-L lucrând. Tot ce are El nevoie este credinţa ta în El. El are nevoie ca tu să crezi, iar El va face restul.

Ochi pentru a vedea, urechi pentru a auzi

Apoi o Odraslă va ieşi din tulpina lui Isai, şi un Vlăstar va da din rădăcinile lui.

Duhul Domnului Se va odihni peste El, duh de înţelepciune şi de pricepere, duh de sfat şi de tărie, duh de cunoştinţă şi de frică de Domnul.

Plăcerea lui va fi frica de Domnul; nu va judeca după înfăţişare, nici nu va hotărî după cele auzite.
Isaia 11:1-3 KJV

Noi nu putem judeca lucrurile cu acurateţe bazându-ne numai pe ceea ce vedem cu ochii noştri. Trebuie să avem "ochi pentru a vedea" şi "urechi pentru a auzi" la modul spiritual. Trebuie să auzim ceea ce spune Duhul, nu ceea ce spune lumea. Lasă-L pe Dumnezeu - şi pe nimeni altcineva - să-ţi vorbească despre viitorul tău.

Israeliţii au privit şi au vorbit continuu despre cum stăteau lucrurile. Dumnezeu i-a scos din Egipt cu ajutorul lui Moise, vorbindu-le prin acesta despre Ţara promisă. El a dorit ca ei să se

concentreze asupra scopului lor, asupra locului către care se îndreptau, şi să nu se mai gândească la locul de unde veneau. Să studiem câteva versete care arată în mod clar atitudinea lor greşită.

Care era problema?

Toţi copiii lui Israel au cârtit împotriva lui Moise şi Aaron, şi toată adunarea le-a zis: "De ce n-om fi murit noi în ţara Egiptului, sau de ce n-om fi murit în pustia aceasta?

Pentru ce ne duce Domnul în ţara aceasta, în care vom cădea ucişi de sabie, iar nevestele noastre şi copilaşii noştri vor fi de jaf? Nu este oare mai bine să ne întoarcem în Egipt?"

Numeri 14:2,3

Eu vă îndemn să citiţi aceste versete cu atenţie. Observaţi cât de negativ gândeau aceşti oameni - se plângeau, erau gata să renunţe cu uşurinţă, preferând să se întoarcă în sclavie decât să străbată pustietatea pentru a ajunge în Ţara Promisă.

De fapt, ei nu aveau o problemă, ci ei înşişi erau problema!

Gândurile greşite produc atitudini greşite

Adunarea n-avea apă. Şi s-au răsculat împotriva lui Moise şi împotriva lui Aaron.

Poporul a căutat ceartă cu Moise. Ei au zis: "Ce bine ar fi fost să fi murit noi, când au murit fraţii noştri (în urgie) înaintea Domnului! (Numeri 16:49.)

Pentru ce aţi adus adunarea Domnului în pustia aceasta, ca să murim în ea, noi şi vitele noastre?

Numeri 20:2-4

Este foarte uşor de observat, din propriile lor cuvinte, că israeliţii nu credeau deloc în Dumnezeu. Ei aveau o atitudine negativă, de eşec. Ei au decis că vor eşua înainte chiar să înceapă cu adevărat, pur şi simplu pentru că împrejurarile nu erau favorabile. Atitudinea lor venea dintr-un mod greşit de gândire.

Atitudinile greşite sunt roadele gândurilor greşite.

Lipsa unei atitudini de mulţumire

Au plecat de la Hor pe drumul care duce spre Marea Roşie, ca să ocolească ţara Edomului.

Poporul şi-a pierdut răbdarea (deprimaţi şi descurajaţi din cauza călătoriei) pe drum şi a vorbit împotriva lui Dumnezeu şi împotriva lui Moise: "Pentru ce ne-aţi scos din Egipt, ca să murim în pustie? Căci nu este nici pâine, nici apă, şi ni s-a scârbit sufletul de această hrană proastă (vrednică de dispreţ, inconsistentă)."

Numeri 21:4,5

Alături de toate celelalte atitudini negative pe care le-am văzut deja în versetele anterioare, în acest pasaj se poate observa o enormă lipsă de gratitudine din partea evreilor.

Copiii lui Israel pur şi simplu nu se puteau abţine să nu se gândească la locul de unde veneau, precum şi la locul în care se aflau; în felul aceasta nu mai aveau când să se gândească la locul spre care se îndreptau.

Le-ar fi fost de folos dacă s-ar fi gândit la strămoşul lor Avraam. Şi el a avut unele experienţe dezamăgitoare în viaţa lui, dar nu le-a permis acestora să-i afecteze în mod negativ viitorul.

Nu trăiţi în vrajbă

S-a iscat o ceartă între păzitorii vitelor lui Avram şi păzitorii vitelor lui Lot. Cananiţii şi Feresiţii locuiau atunci în ţară (făcând mâncarea greu de găsit).

Avram a zis lui Lot: "Te rog, să nu fie ceartă între mine şi tine, şi între păzitorii mei şi păzitorii tăi, căci suntem fraţi.

Nu-i oare toată ţara înaintea ta? Mai bine desparte-te de mine: dacă apuci tu la stânga, eu voi apuca la dreapta; dacă apuci tu la dreapta, eu voi apuca la stânga."

Lot şi-a ridicat ochii, şi a văzut că toată Câmpia Iordanului era bine udată în întregime. Înainte de a nimici Domnul Sodoma şi Gomora, până la Ţoar, era ca o grădină a Domnului, ca ţara Egiptului.

Lot şi-a ales toată Câmpia Iordanului şi a mers spre răsărit. Astfel s-au despărţit ei unul de altul.

Geneza 13:7-11

Avraam cunoştea primejdiile unui trai în vrajbă; de aceea el i-a spus lui Lot că ei trebuie să se separe. Pentru a trăi în iubire şi pentru a fi sigur că nu va exista vrajbă între ei în viitor, Avraam l-a lăsat mai întîi pe nepotul său să aleagă valea pe care o dorea. Lot a ales-o pe cea mai bună - Valea Iordanului - şi ei s-au separat.

Trebuie să ne amintim că Lot nu avea nimic până când Avraam nu l-a binecuvântat. Gândiţi-vă la atitudinea pe care Avraam ar fi putu s-o aibă, dar pe care el nu a ales-o! El ştia că dacă se va purta frumos, Dumnezeu va avea grijă de el.

Ridică-ţi ochii şi priveşte

Domnul a zis lui Avram, după ce s-a despărţit Lot de el: "Ridică-ţi ochii, şi, din locul în care eşti, priveşte spre miază noapte şi spre miază zi, spre răsărit şi spre apus;

căci toată ţara pe care o vezi, ţi-o voi da ţie şi seminţei tale în veac.

Geneza 13: 14, 15

Aceste versete ne arată în mod clar că deşi Avraam se afla în circumstanţe mai puţin favorabile după separarea de nepotul său, Dumnezeu a vrut ca el "să-şi ridice ochii" din locul în care se afla către locul în care Dumnezeu dorea să-l ducă.

Avraam a avut o atitudine bună în această situaţie şi ca urmare diavolul nu a putu să-l împiedice să primească binecuvântările lui Dumnezeu. Dumnezeu i-a dat mai multe averi decât avusese înainte de separare, binecuvântându-l în toate modurile.

Vă îndemn să priviţi într-un mod pozitiv la posibilităţile viitorului şi să începeţi să "chemaţi lucrurile care nu sunt, ca şi cum ar fi." (Rom. 4:17 KJV). Gândiţi-vă şi vorbiţi despre viitorul vostru într-un mod pozitiv, luînd în considerare ceea ce Dumnezeu a lăsat în inimile voastre şi nu ceea ce aţi văzut în trecut sau vedeţi chiar acum în prezent.

17

"Cineva să facă asta în locul meu; eu nu vreau să-mi asum responsabilitatea."

Mentalităţi deşarte #2

Terah a luat pe fiul său Avram, şi pe Lot fiul lui Haran, fiul fiului său (nepotul său), şi pe Sarai nora sa, nevasta fiului său Avram. Au ieşit împreună din Ur din Haldea, ca să meargă în ţara Canaan. Au venit până la Haran, şi s-au aşezat acolo.

Geneza 11:31

Responsabilitatea este deseori definită ca răspunsul nostru la abilitatea lui Dumnezeu. A fi responsabil înseamnă să răspunzi la ocaziile pe care Dumnezeu le aşează în faţa ta.

Dumnezeu i-a dat tatălui lui Avram o responsabilitate, o şansă de a răspunde la puterea Lui. El i-a oferit ocazia de a merge în Canaan. Dar în loc să meargă cu Domnul până la capătul drumului, el a ales să se oprească şi să se stabilească în Haran.

Este uşor să fim entuziasmaţi atunci când Dumnezeu ne vorbeşte nouă mai întîi şi ne dă ocazia de a face ceva. Dar, ca şi Terah, noi nu terminăm niciodată ceea ce am început pentru că, după ce începem să facem lucrul respectiv, ne dăm seama că trebuie mai mult decât entuziasm.

Majoritatea lucrurilor noi sunt interesante tocmai pentru că sunt noi. Entuziasmul va face o persoană să meargă pe un drum o perioadă de timp, dar nu o va duce dincolo de linia de sosire.

Mulţi credincioşi fac ceea ce Biblia spune că a făcut Terah. Pornesc pentru a ajunge într-un loc, dar se opresc pe drum şi se stabilesc în altă parte. Obosesc sau se plictisesc; ei ar dori să termine ce au început, dar nu-şi doresc cu adevărat să-şi asume întreaga responsabilitate pentru aceasta. Dacă altcineva ar face-o în locul lor, ei s-ar bucura să culeagă laurii victoriei, dar lucrurile nu merg aşa.

Responsabilitatea personală nu poate fi delegată

A doua zi, Moise a zis poporului: "Aţi făcut un păcat foarte mare. Am să mă sui acum la Domnul: poate că voi căpăta iertare pentru păcatul vostru."

Moise s-a întors la Domnul, şi a zis: "Ah! Poporul acesta a făcut un păcat foarte mare! Şi-au făcut un dumnezeu de aur.

Iartă-le acum păcatul! Dacă nu, atunci, şterge-mă din cartea ta, pe care ai scris-o!"

Exodul 32:30-32

În lecturile şi studiul meu, am observat că israeliţii nu doreau responsabilite pentru nimic. Moise s-a rugat în locul lor; el l-a căutat pe Dumnezeu pentru ei, el chiar s-a căit în locul lor când aceştia au avut probleme. (Ex. 32:1-14).

Un copil nu are nici o responsabilitate, dar pe măsură ce el creşte, ceilalţi se aşteaptă ca el să aibă din ce în ce mai multă responsabilitate. Unul dintre principalele roluri ale unui părinte este să-şi înveţe copiii să accepte responsabilitatea. Dumnezeu doreşte să-i înveţe pe copiii Săi acelaşi lucru.

Dumnezeu mi-a dat ocazia să fiu în slujire deplină - să dau învăţătură din Cuvântul Său pe posturile naţionale de radio şi televiziune - să predic Evanghelia pe tot cuprinsul Statelor Unite precum şi în alte ţări. Dar eu vă pot asigura că această chemare, despre care mulţi nu ştiu nimic, implică şi o responsabilitate. Mulţi oameni spun că doresc să-L slujească pe Domnul pentru că ei cred că acesta este un eveniment spiritual continuu.

De multe ori oamenii vin să ceară o slujbă în organizaţia noastră gândindu-se că cel mai minunat lucru care li s-ar putea întâmpla vreodată este să devină o parte componentă a unei organizaţii creştineşti. Ulterior, ei descoperă că acolo trebuie să muncească la fel ca în oricare alt loc; trebuie să se trezească şi să ajungă la timp la lucru, să aibă şefi, să urmeze o rutină zilnică, etc. Când oamenii spun că doresc să vină şi să lucreze pentru noi, eu le răspund că noi nu plutim pe un nor toată ziua cântând refrenul "Aleluia" - noi muncim, şi muncim din greu. Noi avem integritate şi ceea ce facem, facem cu excelenţă.

Bineînţeles, este un privilegiu să munceşti într-o organizaţie creştină, dar eu încerc să le explic noii-veniţilor că atunci când entuziasmul le va scădea, vor descoperi că noi aşteptăm de la ei responsabilitate la nivel înalt.

Mergi la furnică!

Du-te la furnică, leneşule; uită-te cu băgare de seamă la căile ei, şi înţelepţeşte-te!

Ea n-are nici căpetenie, nici priveghetor, nici stăpân;

totuşi îşi pregăteşte hrana vara, şi strânge de ale mâncării în timpul secerişului.

Până când vei sta culcat, leneşule? Când te vei scula din somnul tău?

Să mai dormi puţin, să mai aţipeşti puţin, să mai încrucişezi puţin mâinile ca să dormi!

Şi sărăcia vine peste tine, ca un hoţ (cu paşi înceţi dar siguri), şi lipsa, ca un om înarmat (lăsându-te fără de ajutor).

Proverbe 6:6-11

Acest comportament leneş pe care l-au avut israeliţii este unul dintre lucrurile care i-a ţinut în pustietate, făcând ca o călătorie de unsprezece zile să dureze patruzeci de ani.

Îmi place să citesc aceste versete din Proverbe în care atenţia ne este atrasă către furnică; ea se îngrijeşte de cele necesare pentru sine şi pentru familia ei, fără a avea vreun supraveghetor sau vreun şef.

Oamenii care au întotdeauna nevoie să fie împinşi de altcineva, nu vor face niciodată nimic cu adevărat măreţ. Cei care fac ce trebuie, doar atunci când îi priveşte cineva, nu vor ajunge nici ei prea departe. Noi trebuie să fim motivaţi din interiorul nostru, nu din exterior. Noi trebuie să ne trăim vieţile înaintea lui Dumnezeu, ştiind că El vede totul şi că recompensa noastră va veni de la El, dacă vom continua să facem ceea ce El ne-a cerut să facem.

Mulţi chemaţi, puţini aleşi

... pentru că mulţi sunt chemaţi, dar puţini sunt aleşi.

Matei 20:16

Am auzit odată un predicator spunând că acest verset vrea să spună că mulţi sunt chemaţi sau li se oferă o ocazie să facă ceva pentru Dumnezeu, dar foarte puţini sunt dispuşi să-şi asume responsabilitatea de a răspunde acestei chemări.

După cum am menţionat într-un capitol anterior, foarte mulţi oameni au dorinţă, dar nu au voinţă. Oamenii cu o "mentalitate deşartă" doresc să aibă totul, dar să nu facă nimic.

Ridică-te şi umblă!

După moartea lui Moise, robul Domnului, Domnul a zis lui Iosua, fiul lui Nun, slujitorul lui Moise:

"Robul Meu Moise a murit: acum, scoală-te (i-ai locul), treci Iordanul acesta, tu şi tot poporul acesta, şi intraţi în ţara pe care o dau copiilor lui Israel.

Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru, vi-l dau, cum am spus lui Moise.

Iosua 1:1-3

Când Dumnezeu i-a spus lui Iosua că Moise era mort şi el urma să-i ia locul, să-i conducă pe oameni peste Iordan în Ţara Promisă, aceasta a însemnat asumarea unei foarte mari responsabilităţi de către Iosua.

Acest lucru este adevărat şi pentru noi, atunci când noi ne pretindem dreptul la moştenirea noastră spirituală. Noi nu vom avea niciodată privilegiul de a-L sluji pe Dumnezeu, ca unşii Lui, dacă nu vom fi dispuşi să luăm în serios această responsabilitate.

Iată, acum este timpul potrivit!

Cine se uită după vânt (şi aşteaptă ca toate condiţiile să-i fie favorabile), nu va semăna, şi cine se uită după nori, nu va secera.

Eclesiastul 11:4

În anul 1993, când Dumnezeu ne-a arătat nouă, lui David şi mie, că El vroia ca noi să apărem la TV, El ne-a spus: "Eu vă ofer

şansa să apăreţi pe ecrane; dar dacă voi nu folosiţi această ocazie acum, ea nu va mai trece încă o dată pe lânga voi." Poate că, dacă Dumnezeu nu ne-ar fi spus că acea ocazie ni se oferea o singură dată, în momentul acela, noi am fi amânat-o. La urma urmei, ne aflam în sfârşit într-o situaţie destul de comfortabilă.

Timp de nouă ani de zile, ne-am aflat în procesul "naşterii" organizaţiei Viaţa în Cuvânt. Şi acum, dintr-o dată, Dumnezeu ne dădea ocazia să ne facem cunoscuţi de către mult mai mulţi oameni, ceea ce noi ne doream din tot sufletul. Oricum, pentru a realiza acest lucru, a fost nevoie să ne părăsim poziţia noastră comfortabilă şi să ne asumăm noi responsabilităţi.

Atunci când Domnul le cere oamenilor Săi să facă ceva, există tentaţia aşteptării unui "moment convenabil". (Faptele Apostolilor 24:25 KJV). Întotdeauna va exista tendinţa de a amâna ceva până când acest lucru nu te va costa nimic sau nu va mai fi atât de dificil.

Vă îndemn să nu vă temeţi de responsabilitate. Din greutăţile pe care le veţi întâmpina vă veţi construi puterea. Dacă veţi face numai ceea ce este uşor, veţi rămâne întotdeauna slabi.

Dumnezeu se aşteaptă ca noi să fim responsabili şi să avem grijă de tot ceea ce ne dă - să realizăm ceva care va produce roade bune. Dacă noi nu folosim darurile şi talentele pe care El ni le-a dat, atunci înseamnă că nu suntem responsabili faţă de ceea ce El ne-a încredinţat.

Fii pregătit!

Vegheaţi (fiţi foarte atenţi, precauţi şi activi) dar, căci nu ştiţi ziua, nici ceasul în care va veni Fiul omului.
Matei 25:13

Matei 25 este un capitol din Biblie care ne învaţă ce trebuie să facem în timpul în care aşteptăm întoarcerea Stăpânului.

Primele douăsprezece versete ne spun despre zece fecioare, cinci nesăbuite şi cinci înţelepte. Cele cinci nesăbuite n-au avut nimic în plus ca să se asigure că vor fi pregătite să-L întâlnească atunci, când El se va întoarce. Ele au luat doar strictul necesar; ele nu au vrut să depună un efort mai mare, aşa că au luat doar cantitatea de ulei de care aveau nevoie pentru lămpile lor. Dar fecioarele înţelepte au mers mai departe decât ceea ce trebuiau să facă şi au luat ulei în plus, ca să fie sigure că sunt pregătite pentru o aşteptare îndelungată.

Când mirele a venit, fecioarele nesăbuite au descoperit că lămpile lor nu mai aveau ulei şi bineînţeles că au vrut ca fecioarele înţelepte să le dea din uleiul lor. Aşa se întâmplă de obicei. Oamenii, care sunt leneşi şi amână lucrurile, doresc întotdeauna ca cei ce muncesc din greu şi îşi asumă responsabilităţi să facă în locul lor, ceea ce ar fi trebuit să facă ei.

Foloseşte ceea ce ţi s-a dat

...Rob viclean şi leneş!...

Matei 25:26

Matei 25 povesteşte apoi o pildă pe care a spus-o Isus despre trei slujitori, care au primit nişte talanţi ce aparţineau stăpânului lor. După aceea, stăpânul lor a plecat într-o ţară îndepărtată, aşteptându-se ca servitorii lui să aibă grijă de bunurile sale în timp ce el era plecat.

Omul care primise cinci talanţi i-a folosit. El i-a investit şi a câştigat încă cinci pe lângă aceştia. Omul care primise doi talanţi a făcut acelaşi lucru. Dar omul care primise un singur talant l-a îngropat în pământ deoarece era plin de teamă. Era speriat şi nu îndrăznea să facă nimic. El se temea de responsabilitate.

Când s-a întors stăpânul, el i-a lăudat pe cei doi servitori care realizaseră ceva cu ceea ce el le dăduse. Dar omului care-şi îngropase talantul şi nu făcuse nimic cu el, i-a spus: "Rob viclean şi leneş!" Apoi a poruncit ca acel talant să-i fie luat înapoi şi dat omului cu zece talanţi, iar servitorul leneş şi viclean să fie aspru pedepsit.

Eu vă încurajez să răspundeţi abilităţii pe care Dumnezeu a pus-o în voi făcând tot ceea ce puteţi cu ea, astfel încât atunci când Stăpânul se va întoarce să puteţi să-i daţi lui nu numai ceea ce El v-a dat, ci mult mai mult.

Biblia ne arată limpede că este voia lui Dumnezeu ca noi să aducem roade bune. (Ioan 15:6)

Alungă grijile, nu responsabilitatea

Smeriţi-vă dar sub mâna tare a lui Dumnezeu,
pentru ca la vremea Lui, El să vă înalţe.

Şi aruncaţi asupra Lui toate îngrijorările voastre,
căci El însuşi îngrijeşte de voi.

1 Petru 5:6,7 KJV

Nu vă fie teamă de repsonsabilitate. Învăţaţi să vă alungaţi grijile, dar nu responsabilitatea. Unii oameni învaţă să nu se îngrijoreze pentru nimic; devenind experţi în "alungarea grijilor lor",

ei se simt atât de comfortabil încât îşi alungă chiar şi responsabilităţile.

Hotărâţi-vă să faceţi ceea ce este în faţa voastră şi nu să fugiţi de orice numai pentru că vi se pare greu.

Aduceţi-vă aminte întotdeauna că, dacă Dumnezeu vă dă orice Îi cereţi, atunci există o responsabilitate care trebuie asumată atunci când primiţi binecuvântări. Dacă aveţi o casă sau o maşină, Dumnezeu se aşteaptă ca voi să aveţi grijă de ele. Demonii lenei vă pot ataca mintea şi sentimentele, dar voi aveţi mintea lui Cristos. Cu siguranţă veţi putea recunoaşte înşelăciunile diavolului şi vă veţi depăşi sentimentele şi veţi face ceea ce este drept. Să ceri ceva este uşor...să fii responsabil pentru aceasta este ceea ce dezvoltă caracterul.

Mi-aduc aminte de vremea când încercam să-l conving pe soţul meu să cumpărăm o casă pe malul lacului - un loc unde ne-am fi putut duce să ne odihnim, să ne rugăm şi să studiem. Un loc unde "să scăpăm de toate". I-am spus cât de minunat ar fi, cum s-ar bucura copiii şi nepoţii noştri şi chiar cum am putea să avem acolo întâlniri de afaceri şi momente minunate de rugăciune.

Totul suna bine şi îmi crea o stare emoţională bună, dar Dave îmi tot spunea cât de multe trebuie să facem pentru a îngriji acel loc. El mi-a adus aminte cât de ocupaţi eram noi deja şi că nu am fi avut timp să ne asumăm şi responsabilitatea altei case. Mi-a spus despre pajiştea pe care ar fi trebuit să o îngrijim, despre întreţinerea casei, despre notele de plată, etc. Mi-a mai spus că ar fi mai bine să închiriem o casă, atunci când dorim să plecăm undeva, şi nu să ne asumăm responsabilitatea unei case a noastre.

Eu priveam partea emoţională a problemei, iar el privea partea practică. De fiecare dată când luăm o decizie, ar trebui să luăm în considerare ambele aspecte - nu doar ceea ce va fi plăcut, dar şi responsabilitatea pe care o presupune. O casă pe malul lacului este perfectă pentru cei care au timp să se ocupe de ea, dar noi nu aveam timp. Înlăuntrul meu eu ştiam acest lucru, dar timp de un an de zile am încercat să-l conving pe Dave să cumpăram una.

Acum sunt bucuroasă că el a rămas ferm pe poziţie. Dacă nu ar fi făcut asta, sunt sigură că am fi cumpărat casa, am fi păstrat-o o vreme şi probabil că într-un final am fi vândut-o pentru că ar fi presupus prea multă muncă. Până la urmă însă, nişte prieteni ai noştri au cumpărat o casă pe malul lacului şi ne-au lăsat s-o folosim, când programele noastre şi al lor permiteau.

Dacă eşti înţelept, vei descoperi că Dumnezeu vine în întâmpinarea nevoilor tale. Toţi cei care gândesc cu mintea lui Cristos vor păşi în înţelepciune - nu în sentimente.

Fii responsabil!

18
"Te rog, fă ca totul să fie uşor; nu suport dacă lucrurile sunt prea dificile!"

Mentalităţi deşarte #3

Porunca aceasta pe care ţi-o dau eu azi, nu este mai presus de puterile tale, nici departe de tine.
Deuteronom 30:11

Această gândire greşită este similară cu cea pe care tocmai am discutat-o, dar este o problemă destul de mare pentru oamenii lui Dumnezeu astfel, încât eu cred că merită un capitol în această carte.

Este una dintre scuzele pe care le aud cel mai frecvent de la oamenii care vin în linia de rugăciune. Se întâmplă atât de des ca cineva să vină la mine să-mi ceară sfatul şi când eu îi spun ce zice Cuvântul lui Dumnezeu sau ce cred eu că spune Duhul Sfânt, răspunsul lui este: "Ştiu că aşa trebuie; Dumnezeu mi-a arătat şi mie acelaşi lucru. Dar, Joyce, *este prea dificil.*"

Dumnezeu mi-a arătat că duşmanul încearcă să inoculeze această frază în minţile oamenilor pentru a-i face să renunţe. Cu câţiva ani în urmă când Dumnezeu mi-a arătat acest adevăr, El mi-a poruncit să nu mai spun cât de dificil mi se părea totul, asigurându-mă că dacă fac aceasta, lucrurile vor deveni mai uşoare.

Chiar şi când suntem hotărâţi să mergem înainte şi să facem ceva, noi petrecem atât de mult timp gândind şi vorbind despre "cât este de greu" încât proiectul respectiv devine mult mai dificil decât ar fi fost, dacă noi am fi gândit pozitiv şi nu negativ.

Când datorită Cuvântului lui Dumnezeu, am început să văd cum trebuia să trăiesc şi să mă comport, şi am făcut comparaţie cu ceea ce făceam, am spus: "Vreau să fac lucrurile după voia Ta, Doamne, dar este aşa de dificil." Dar Domnul m-a condus către versetul din Deuteronom 30:11 în care El spune că poruncile Lui nu sunt prea dificile şi nici prea îndepărtate.

Motivul pentru care poruncile Domnului nu sunt prea dificile pentru noi este că El ne dă Duhul Său pentru a lucra în noi cu putere şi pentru a ne ajuta să facem tot ceea ce El ne cere.

Cel ce ne ajută

Şi eu voi ruga pe Tatăl, şi El vă va da un alt Mântuitor (Consilier, Ajutor, Mijlocitor, Avocat, Fortificator şi Susţinător), care să rămână cu voi în veac...

Ioan 14:16

Lucrurile devin dificile atunci când încercăm să le facem singuri, fără să ne bazăm şi să ne încredem în harul lui Dumnezeu. Dacă totul în viaţă ar fi uşor, nici măcar nu am avea nevoie să fim ajutaţi de puterea Duhului Sfânt. Biblia se referă la El ca fiind "Ajutorul". El este în noi şi cu noi tot timpul pentru *a ne ajuta*, pentru a ne da putere să facem ceea ce noi nu putem face - şi, aş putea să adaug, să facem cu uşurinţă ceea ce ar fi dificil fără El.

Calea uşoară şi calea dificilă

După ce a lăsat Faraon pe popor să plece, Dumnezeu nu l-a dus pe drumul care dă în ţara Filistenilor, măcar că era mai aproape; căci a zis Dumnezeu: "S-ar putea să-i pară rău poporului văzând războiul, şi să se întoarcă în Egipt.

Exodul 13:17

Puteţi fii siguri că oriunde v-ar duce Dumnezeu El poate să aibă grijă de voi. El nu permite niciodată să vină asupra noastră mai mult decât putem duce. (1 Cor. 10:13). Orice porunceşte, El şi plăteşte. Dacă învăţăm să ne bazăm pe El tot timpul, atunci nu va trebui să trăim într-o luptă continuă pentru puterea de care avem nevoie.

Dacă ştii că Dumnezeu ţi-a cerut să faci ceva, nu da înapoi numai pentru că lucrurile au devenit dificile. Când lucrurile devin dificile, petrece mai mult timp cu El, bazează-te mai mult pe El şi primeşte mai mult har de la El. (Evr. 4:16)

Harul este puterea lui Dumnezeu care vine la tine fără să ţi se ceară nimic în schimb, pentru a face prin tine ceea ce tu nu poţi să faci de unul singur. Păzeşte-te de gândurile care spun: "Nu pot să fac asta; pur şi simplu este prea dificil."

Câteodată Dumnezeu ne conduce pe calea cea dificilă şi nu pe cea uşoară, pentru că El are de făcut în noi o lucrare. Cum am putea să învăţăm vreodată să ne bazăm pe El, dacă în vieţile noastre toate ar fi atât de simple, încât am putea face totul singuri?

Dumnezeu i-a condus pe Copiii lui Israel pe calea cea lungă şi dificilă pentru că ei încă erau laşi şi El a trebuit să-şi facă lucrarea în ei pentru a-i pregăti pentru bătăliile, care-i aşteptau în Ţara Promisă.

Majoritatea oamenilor cred că, dacă intră în Ţara Promisă, aceasta înseamnă că nu vor mai exista bătălii, ceea ce este incorect. Dacă citiţi cronicile care povestesc ce s-a întâmplat după ce israeliţii au traversat rîul Iordan şi au intrat în posesia ţării promise, veţi vedea că ei au luptat bătălie după bătălie. Dar ei au câştigat toate acele bătălii doar pentru că au luptat cu puterea lui Dumnezeu şi sub îndrumarea Lui.

Dumnezeu i-a condus pe calea cea lungă şi dificilă, deşi exista una mai scurtă şi mai uşoară, pentru că El ştia că ei nu erau pregătiţi pentru bătăliile care-i aşteptau în ţara pe care urmau s-o stăpânească. El se temea că, atunci când ei vor vedea duşmanul, ar putea să fugă înapoi în Egipt, aşa că i-a condus pe calea cea dificilă pentru a le arăta cine era El şi că ei nu se puteau bizui doar pe puterile lor.

Când o persoană trece prin momente dificile, mintea ei doreşte să renunţe. Satan ştie că dacă ne poate înfrânge în minţile noastre, atunci el ne poate înfrânge şi în faptele noastre. De aceea este atât de important ca noi să nu ne pierdem curajul, să nu devenim slabi şi neputincioşi.

Ţine-te bine!

Să nu obosim în facerea binelui; căci la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală.
Galateni 6:9

A-ţi pierde curajul înseamnă a renunţa în mintea ta. Duhul Sfânt ne spune să nu renunţăm în minţile noastre, căci dacă rezistăm, în cele din urmă vom culege.

Gândiţi-vă la Isus. Imediat după ce a fost botezat şi umplut cu Duhul Sfânt, El a fost condus în pustie de Duhul, pentru a fi ispitit şi încercat de diavol. El nu s-a plâns, nu a fost descurajat şi nici întristat. El nu a gândit şi nici nu a vorbit negativ. El nu a devenit confuz încercând să afle de ce trebuia să se întâmple aşa! Şi a ieşit victorios din toate încercările.

În mijlocul încercărilor şi ispitelor Sale, Domnul nostru nu a rătăcit în pustietate patruzeci de zile şi nopţi, comentând despre cât de dificil era. El şi-a luat puterea de la Tatăl Lui ceresc şi a ieşit victorios. (Luca 4:1-13)

Vi-L puteţi imagina pe Isus călătorind prin ţară cu ucenicii Săi şi vorbind despre cât de dificil era totul? Vi-L puteţi imagina discutând despre cât de dificil va fi să meargă la cruce... sau cât de mult se temea pentru lucrurile care urmau să vină... sau cât era de frustrant să trăieşti în acele condiţii, ale vieţii lor de zi cu zi: să rătăceşti prin ţară, fără să ai un loc pe care să-l numeşti casă, fără să ai un acoperiş deasupra capului sau un pat în care să dormi noaptea.

În situaţia mea, călătorind dintr-un loc în altul, prin toată ţara, şi predicând Evanghelia, a trebuit să învăţ să nu vorbesc despre greutăţile inevitabile pe care le implică slujirea mea. A trebuit să învăţ să nu mă plâng despre cât era de dificil să stai de fiecare dată într-un hotel străin, să mănânci tot timpul în oraş, să dormi în alt pat în fiecare weekend, să fii departe de casă, să întâlneşti noi oameni şi să începi să te simţi bine cu ei exact atunci când trebuie să porneşti din nou la drum.

Noi avem mintea lui Cristos şi putem face faţă lucrurilor la fel cum a făcut şi El: fiind pregătiţi mental printr-o "gândire victorioasă" - nu cu o "gândire de renunţare".

După suferinţă vine succesul

Astfel dar, fiindcă Cristos a pătimit în trup, înarmaţi-vă şi voi cu acelaş fel de gândire (să suferiţi cu răbdare mai degrabă decât să nu-L mulţumiţi pe Dumnezeu). Căci Cel ce a pătimit în trup (având mintea lui Cristos), a sfârşit-o (intenţionat) cu păcatul (nu îşi mai face pe plac sieşi şi nici lumii, ci lui Dumnezeu);

pentru ca, în vremea care-i mai rămâne de trăit în trup, să nu mai trăiască după poftele oamenilor, ci (el trăieşte) după voia lui Dumnezeu.

1 Petru 4:1,2

Aceste versete ne dezvăluie un secret despre cum să facem faţă lucrurilor şi timpurilor dificile. Iată interpretarea mea pentru aceste două versete:

"Gândiţi-vă la toate prin câte a trecut Isus şi cum a îndurat El suferinţa trupului Său, şi aceasta vă va ajuta să faceţi faţă dificultăţilor voastre. Înarmaţi-vă pentru bătălie; pregătiţi-vă să câştigaţi gândind după cum a gândit Isus...'Voi suferi cu răbdare mai degrabă decât să nu-L mulţumesc pe Dumnezeu...' Căci dacă eu sufăr, având mintea lui Cristos, nu voi mai trăi doar să-mi fac plăcere mie, făcând numai ceea ce este uşor şi fugind de tot ceea ce este dificil. Ci voi putea să trăiesc pentru ceea ce Dumnezeu doreşte şi nu după sentimentele şi gândurile mele carnale."

Există o suferință "a firii" pe care va trebui să o îndurăm pentru a face voia Domnului.

Firea mea nu se simte întotdeauna bine cu stilul acesta de viață pe care-l presupune slujba mea, cu călătoriile acestea permanente, dar eu știu că aceasta este voia lui Dumnezeu pe care eu trebuie să o urmez. Ca urmare, eu trebuie să mă înarmez cu gândirea corectă referitoare la lucrul acesta; altfel, voi fi învinsă chiar înainte de a începe.

Poate că în viața voastră există o persoană lângă care vă este dificil să stați și totuși voi știți că Dumnezeu vrea să păstrați această relație și să nu fugiți de lângă omul acela. Firea voastră suferă, pentru că nu-i este ușor să fie lângă omul acela, dar voi vă puteți pregăti gândindu-vă adecvat la acea situație.

Auto-suficiența în suficiența lui Cristos

Știu să trăiesc smerit, și știu să trăiesc în belșug. În totul și pretunindeni m-am deprins să fiu sătul și flămând, să fiu în belșug și să fiu în lipsă.

Pot totul în Cristos, care mă întărește (sunt pregătit pentru orice și gata pentru orice, prin El Cel care-mi dă tărie interioară; eu îmi sunt suficient mie în suficiența lui Cristos).

Filipeni 4:12,13

Gândirea corectă "ne înarmează" pentru bătălie. A intra într-o bătălie cu gândirea greșită este ca și cum te-ai duce în prima linie a frontului, într-un război, fără a avea o armă. Dacă faci asta, nu vei rezista mult.

Israeliții au fost "văicăreți" și acesta a fost unul dintre motivele pentru care ei au rătăcit timp de patruzeci de ani în loc să facă o călătorie de unsprezece zile. Ei s-au plâns despre fiecare dificultate și s-au văicărit despre fiecare nouă încercare - întotdeauna vorbind despre cât de dificil era totul. Mentalitatea lor era: "Te rog, fă ca totul să fie ușor; nu suport dacă lucrurile sunt prea dificile!"

Recent mi-am dat seama că mulți credincioși sunt războinici de duminică și văicăreți de luni. Ei vorbesc despre lucruri bune duminica - în biserică, cu toți prietenii lor - dar luni, când vine vremea să "faci ceea ce ai spus" și împrejur nu se află nimeni pentru a-l impresiona, ei dau înapoi la cea mai mică încercare.

Dacă tu ești un văicăreț și un plângăcios, începe să gândești așa: **Pot face toate lucrurile, prin Cristos, care mă întărește.** (Fil. 4:13 NKJV).

19

"Nu mă pot abţine; sunt dependent de bombăneală, cârcoteală şi văicăreală."

Mentalităţi deşarte #4

Căci este un lucru plăcut (este aprobat, acceptat şi lăudat), dacă cineva, pentru cugetul lui faţă de Dumnezeu, suferă întristare, şi suferă pe nedrept.

În adevăr (la urma urmei), ce fală este (în acest lucru) să suferiţi cu răbdare să fiţi pălmuiţi, când aţi făcut rău? Dar dacă suferiţi cu răbdare, când aţi făcut ce este bine, lucrul acesta este plăcut lui Dumnezeu.

1 Petru 2:19,20

Noi nu vom fi eliberaţi până când nu vom învăţa să-L glorificăm pe Dumnezeu prin atitudinea pe care o avem în momentele dificile. Nu suferinţa este cea care îi aduce slavă lui Dumnezeu, ci o atitudine evlavioasă în suferinţă este cea care Îl mulţumeşte şi-i aduce glorie.

Pentru ca tu şi cu mine să primim din aceste versete ceea ce Dumnezeu vrea să avem, noi trebuie să le citim încet şi să digerăm în totalitate fiecare frază şi fiecare propoziţie. Recunosc că eu le-am studiat ani de zile încercând să înţeleg de ce îi place atât de mult lui Dumnezeu să mă vadă suferind, când Biblia spune clar că Isus a luat asupra Lui suferinţa şi durerile pedepsei mele. (Is. 53:3-6).

A durat mulţi ani până când am realizat că punctul principal al acestor versete din 1 Petru nu era suferinţa, ci atitudinea pe care cineva ar trebui să o aibă în suferinţă.

Observaţi că în acest pasaj este folosit cuvântul "răbdare", arătându-se că dacă cineva ne tratează rău şi noi răspundem cu răbdare, aceast lucru îl mulţumeşte pe Dumnezeu. Lucrul care-L mulţumeşte pe El este atitudinea noastră răbdătoare - nu suferinţa noastră. Pentru a ne încuraja în suferinţa noastră, noi suntem îndemnaţi să luăm aminte cum s-a purtat Isus în faţa atacurilor nedrepte la care a fost supus.

Isus ca exemplu pentru noi

Şi la aceasta aţi fost chemaţi (este inseparabil de vocaţia voastră); fiindcă şi Cristos a suferit pentru voi, şi v-a lăsat o pildă (Sa personală), ca să călcaţi pe urmele Lui.

"El n-a făcut păcat, şi în gura Lui nu s-a găsit vicleşug (minciună)."

Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri; şi, când era chinuit, nu ameninţa (cu răzbunare), ci Se supunea (pe Sine şi totul) dreptului Judecător.

1 Petru 2:21-23

Isus a suferit în mod glorios! În tăcere, fără să se plângă, crezând în Dumnezeu indiferent de cum păreau lucrurile; El a rămas acelaşi în toate situaţiile. El nu a răspuns cu răbdare atunci când lucrurile au fost uşoare şi nerăbdător când ele au fost dificile sau nedrepte.

Versetele de mai sus ne arată că Isus este exemplul nostru şi El a venit pentru a ne arăta cum să trăim. Modul în care ne comportăm în faţa altor oameni le arată acestora cum ar trebui să trăiască şi ei. Noi ne învăţăm copiii mai mult prin propriul exemplu, decât prin cuvinte. Noi trebuie să fim epistole vii, citite de către toţi oamenii (2 Cor. 3:2,3 KJV) - lumini strălucind puternic într-o lume întunecată. (Fil. 2:15).

Chemat la smerenie, blândeţe şi răbdare

Vă sfătuiesc dar eu, cel întemniţat pentru Domnul, să vă purtaţi (să duceţi o viaţă) într-un chip vrednic de chemarea (divină), pe care aţi primit-o (cu un comportament demn de slujirea lui Dumnezeu, trăind la înălţimea chemării voastre)

Cu toată smerenia şi blândeţea (lipsa de egoism, gentileţe, altruism), cu îndelungă răbdare; îngăduiţi-vă unii pe alţii în dragoste.

Efeseni 4:1,2

În urmă cu ceva timp, a existat în familia noastră o situaţie care poate servi ca un exemplu excelent pentru ceea ce vreau eu să vă spun despre a suferi cu smerenie, blândeţe şi răbdare.

Fiul nostru, Daniel, tocmai se întorsese dintr-o călătorie misionară din Republica Dominicană. El s-a întors cu o erupţie

puternică pe braţe şi cu câteva răni deschise. I se spusese că acestea se datorau unui tip de iederă otrăvitoare ce creştea în Republica Dominicană. Rănile arătau însă atât de rău că noi ne-am gândit că trebuia să mai consultăm un doctor pentru a fi siguri de diagnostic. Nu l-am putut găsi pe medicul nostru de familie în ziua aceea, aşa că ne-am programat la medicul care îi ţinea locul.

Fiica noastră, Sandra, a dat telefon şi a stabilit o programare, le-a spus ce vârsta avea Daniel, că ea era sora lui şi că-l va duce la cabinet. Toţi eram foarte ocupaţi în ziua aceea, inclusiv Sandra. După un drum cu maşina de patruzeci şi cinci de minute, ea a ajuns la cabinetul doctorului unde i s-a spus: "Oh, ne pare rău dar politica noastră este să nu tratăm minori, dacă nu sunt însoţiţi de către un părinte."

Sandra a explicat că, atunci când sunase, spusese în mod explicit că ea va fi cea care îl va duce pe fratele ei la cabinet - şi că îl mai duse de multe ori la doctor în locul părinţilor, întrucât noi eram deseori plecaţi în călătorii. Asistenta însă a rămas fermă pe poziţie şi a insistat ca Daniel să aibă un părinte cu el.

Aceasta a fost o ocazie în care Sandra se putea supăra. Ea se străduise să adauge această vizită în programul ei, deja prea încărcat, doar ca să afle că străduinţele şi eforturile ei fuseseră în zadar. Avea în faţă un alt drum de patruzeci şi cinci de minute cu maşina şi toată situaţia părea o completă pierdere de timp.

Dumnezeu a ajutat-o să rămână calmă şi iubitoare. Ea i-a telefonat tatălui său, care îşi vizita mama, şi el a spus că va veni să rezolve situaţia. Dave simţise în dimineaţa aceea dorinţa de a merge pe la birourile noastre să ia unele dintre cărţile şi casetele mele, neştiind cu exactitate ce avea să facă cu ele. Doar simţise pur şi simplu că trebuie să meargă şi să le ia.

Când a ajuns la cabinetul doctorului, femeia care înregistra pacienţii l-a întrebat pe Dave dacă era slujitor şi dacă era căsătorit cu Joyce Meyer. El i-a răspuns "da" la ambele întrebări şi ea a zis că mă văzuse la televizor şi că auzise despre numele nostru de familie, ceea ce o făcuse să se întrebe dacă era vorba despre aceeaşi persoană. Dave a mai vorbit puţin cu ea şi i-a dat una dintre cărţile mele despre vindecarea emoţională.

Ceea ce vreau să vă spun cu această întâmplare este aceasta: Ce ar fi fost dacă Sandra şi-ar fi pierdut firea şi ar fi fost nerăbdătoare? Ea n-ar mai fi putut fi un exemplu pentru ceilalţi, ba chiar dimpotrivă. De fapt ar fi putut s-o afecteze spiritual pe femeia care mă văzuse la televizor, dacă ea ar fi observat că cei din familia mea se poartă rău.

În lume sunt mulţi oameni care încearcă să-L găsească pe Dumnezeu şi ceea ce noi le arătăm este mult mai inportant decât ceea ce le spunem. Bineînţeles că este important să şi vorbim despre Evanghelie, dar să facem acest lucru pentru ca apoi să-l negăm prin comportamentul nostru este mai rău decât dacă nu am fi spus nimic.

Sandra a suferit răbdătoare în această situaţie, iar Cuvântul lui Dumnezeu spune că noi suntem chemaţi spre acest tip de comportament şi atitudine.

Suferinţa răbdătoare a lui Iosif

Le-a trimis înainte pe un om; Iosif a fost vândut ca rob.

I-au strâns picioarele în lanţuri, l-au pus în fiare,

Până în vremea când s-a întâmplat ce vestise el (către cruzii săi fraţi), şi până când l-a încercat Cuvântul Domnului.

Psalmul 105:17-19

Ca un exemplu din Vechiul Testament, gândiţi-vă la Iosif care a fost maltratat pe nedrept de către fraţii săi. Ei l-au vândut ca sclav şi i-au spus tatălui său că a fost ucis de către un animal salbatic. Între timp, el fusese cumpărat de către un om bogat numit Potifar, care l-a dus acasă la el ca sclav. Oriunde s-a dus Iosif, Dumnezeu i-a dat favoare, aşa încât curând Iosif a intrat în graţiile noului său stăpân.

Iosif era tot timpul promovat, dar i s-a întâmplat alt lucru nedrept. Soţia lui Potifar a încercat să-l seducă, dar deoarece el era un om integru, nici nu a vrut să audă despre aşa ceva. Minţindu-l pe soţul ei, ea a spus că Iosif a atacat-o, aşa că Iosif a fost închis pentru un lucru pe care nu-l făcuse!

În timpul în care a stat închis, Iosif a încercat să-i ajute pe ceilalţi oameni. El nu s-a plâns niciodată şi deoarece a avut o atitudine cuviincioasă în timpul suferinţei sale, în final Domnul l-a eliberat şi l-a promovat. În cele din urmă, el a avut atât de multă autoritate în Egipt că nimeni altul în întregul ţinut nu era mai presus decât el, cu excepţia faraonului.

Dumnezeu de asemenea l-a răzbunat pe Iosif pentru ceea ce-i făcuseră fraţii săi, aducându-i pe aceştia la Iosif pentru a-i cere de mâncare atunci când foamea bântuia în întregul ţinut. Şi încă o dată, Iosif a avut o atitudine evlavioasă, tratându-i bine, deşi ei nu o meritau. El le-a spus care era partea lor în ceea ce suferise el şi cum Dumnezeu le rezolvase pe toate spre binele lui - şi le-a mai spus că ei se aflau în mîinile lui Dumnezeu şi nu în mîinile lui, iar el nu avea nici

un alt drept decât acela de a-i binecuvânta. (Vezi Geneza capitolele 39-50).

Pericolele văicărelii

Să nu ispitim pe Domnul (să-I încercăm răbdarea, să fim o mâhnire pentru El şi să-I exploatăm bunătatea), cum l-au ispitit unii din ei, care au pierit prin şerpi (Numeri 21:5, 6).

Să nu cârtiţi, cum au cârtit unii din ei, care au fost nimiciţi de Nimicitorul (moartea).(Numeri 16:41,49).

Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde (ca exemplu şi avertizare pentru noi), şi au fost scrise pentru învăţătura noastră, peste care au venit sfârşiturile veacurilor (perioada finală).

1 Corinteni 10:9-11

Din aceste pasaje putem vedea imediat diferenţa dintre Iosif şi israeliţi. El nu s-a plâns deloc, pe când tot ceea ce au făcut ei a fost să se plângă despre fiecare lucru mărunt, care nu era cum ar fi vrut ei. Biblia vorbeşte foarte clar despre pericolele bombănelii, cârcotelii şi văicărelii.

Mesajul este foarte clar. Faptul că israeliţii s-au plâns a deschis o uşă pentru duşmanul care a intrat şi i-a distrus. Ei ar fi trebuit să aprecieze bunătatea lui Dumnezeu - dar nu au făcut-o - aşa că au plătit pentru aceasta.

Ni se spune că întreaga poveste a suferinţei şi morţii lor a fost scrisă pentru a ne arăta ce ni se va întâmpla dacă ne purtăm aşa cum s-au purtat ei.

Noi nu ne vom plânge cu gurile noastre decât dacă mai întîi ne-am plâns în gândurile noastre. Văicăreala este cu siguranţă o mentalitate deşartă care ne va impiedica să păşim în Ţara Promisă.

Isus este exemplul nostru şi noi ar trebui să facem ceea ce a făcut El.

Israeliţii *s-au plâns şi au rămas* în pustie.

Isus *s-a rugat şi a fost înviat* din morţi.

Din acest contrast putem vedea puterea rugăciunilor, dar şi puterea văicărelii. Da, plângerea, văicăreala, bombăneala şi cârcoteala au putere - dar o putere negativă. De fiecare dată când ne lăsăm

minţile şi gurile pradă oricăreia dintre ele, noi îi dăm lui Satan putere asupra noastră, o putere pe care Dumnezeu nu l-a autorizat să o aibă.

Nu bombăni, nu cârcoti şi nu te văicări

Faceţi toate lucrurile fără cârtiri (împotriva lui Dumnezeu) şi fără şovăieli (printre voi),

Ca să fiţi fără prihană şi curaţi, copii ai lui Dumnezeu, fără vină, în mijlocul unui neam ticălos şi stricat (pervertit şi pervers din punct de vedere spiritual), în care străluciţi ca nişte lumini (stele sau faruri strălucind puternic) în (întunecata) lume.

Filipeni 2:14,15

Câteodată mi se pare că întreaga lume se plânge. E atât de multă bombăneală şi cârtire şi atât de puţină recunoştinţă şi apreciere. Oamenii se plâng de slujbele lor şi de şefii lor, când ar trebui să fie recunoscători că au un loc de muncă stabil şi să aprecieze faptul că nu trăiesc într-un adăpost pentru săraci sau că nu stau la coadă pentru a primi o supă.

Mulţi dintre aceşti oameni săraci ar fi încântaţi să aibe acea slujbă, cu toate neajunsurile ei. Ei ar fi mai mult decât dispuşi să aibe un şef nu-tocmai-perfect, dar să primească în mod regulat un salariu, să trăiască în propria lor casă şi să-şi pregătească propria lor hrană.

Poate că ai nevoie de o slujbă mai bine plătită sau poate că ai un şef care te tratează nedrept. Din păcate aceasta poate fi situaţia, dar acestea nu se vor rezolva dacă te plângi.

Nu te nelinişti şi nu te îngrijora - Roagă-te şi adu mulţumiri!

Nu vă îngrijoraţi de nimic; ci în orice lucru, aduceţi cererile voastre la cunoştinţa lui Dumnezeu, prin rugăciuni şi cereri (specifice), cu mulţumiri.

Filipeni 4:6

În acest verset, apostolul Pavel ne învaţă cum să ne rezolvăm problemele. El ne spune să ne rugăm *aducând mulţumiri* în *orice* împrejurare.

Domnul m-a învăţat şi pe mine acelaşi principiu, spunându-mi: "Joyce, de ce ţi-aş mai da altceva dacă tu nu eşti recunoscătoare

pentru ceea ce ai deja? De ce ţi-aş mai da altceva de care să te plângi?"

Dacă nu ne putem oferi cererile din rugăciunile noastre, pornind de la ideea că viaţa noastră este plină de recunoştinţă, atunci nu vom primi un răspuns favorabil. Cuvântul nu spune să ne rugăm plângându-ne, ci spune să ne rugăm aducând mulţumirile noastre.

Bombăneala, cârtirea, plângerea şi văicăreala apar de obicei atunci când ceva sau cineva nu a făcut ce am vrut noi sau atunci când suntem nevoiţi să aşteptăm mai mult decât am crezut pentru a obţine ceva. Cuvântul lui Dumnezeu ne învaţă să fim răbdători în aceste momente.

Eu am descoperit că răbdarea nu este capacitatea de a aştepta, ci capacitatea de a avea o atitudine bună în timp ce aştepţi.

Este foarte important să luaţi în serios această problemă a văicărelii şi a tuturor celorlalte tipuri înrudite de gândiri şi rostiri negative. Eu cred cu sinceritate că Dumnezeu mi-a dat o revelaţie despre cât este de periculos să ne lăsăm minţile şi gurile în voia lor.

În Deuteronom 1:6, Dumnezeu le-a spus israeliţilor: **...Aţi locuit destul pe acest munte.** Poate că şi tu ai fost împrejurul aceluiaşi munte de multe ori şi acum eşti gata să mergi mai departe. Dacă aşa stau lucrurile, va fi bine ca tu să-ţi aduci aminte că nu vei putea merge înainte, într-un mod pozitiv, atâta vreme cât gândurile şi vorbele tale vor fi pline de văicăreală.

N-am spus că va fi uşor să nu te plângi, dar tu ai într-adevăr mintea lui Cristos. De ce să nu te foloseşti din plin de ea?

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

20

"Nu mă face să aştept pentru nimic; eu merit totul imediat."

Mentalităţi deşarte #5

Fiţi dar îndelung răbdători, fraţilor, (în timp ce aşteptaţi) până la venirea Domnului. Iată (vedeţi cum) că plugarul aşteaptă roada scumpă a pământului, şi o aşteaptă cu răbdare (stând de veghe), până primeşte ploaie timpurie şi târzie.

Iacov 5:7

Nerăbdarea este roada mândriei. Un om mândru pare că nu poate aştepta nimic cu răbdare şi având în acelaşi timp o atitudine adecvată. După cum am discutat în capitolul anterior, răbdarea nu este capacitatea de a aştepta, ci este capacitatea de a avea o atitudine bună în timp ce aştepţi.

Scriptura nu spune "fii răbdător *dacă* aştepţi", ci spune "fii răbdător *când* aştepţi". Să aştepţi face parte din viaţă. Mulţi oameni nu "aşteaptă bine", şi cu toate acestea, noi petrecem în vieţile noastre mai mult timp aşteptând decât primind.

Ceea ce vreau să spun este aceasta: noi îi cerem în rugăciunile noastre ceva lui Dumnezeu, credem şi apoi aşteptăm, şi iar aşteptăm să ni se dea. Şi când soseşte, ne bucurăm pentru că într-un final am primit lucrul pe care l-am aşteptat.

Oricum, deoarece noi suntem fiinţe care au un scop, care întotdeauna trebuie să aibă ceva către care să se ţintească - ceva ce să dorească - noi ne întoarcem exact înapoi şi-i cerem lui Dumnezeu altceva şi ne rugăm şi aşteptăm, şi iar mai aşteptăm până când vom primi şi acel lucru.

Gândindu-mă la această situaţie am realizat că eu petrec mult mai mult timp din viaţa mea aşteptând decât primind. Aşa că m-am hotărât să învăţ să mă bucur de perioada de aşteptare şi nu doar de momentul în care primesc.

Noi trebuie să învăţăm să ne bucurăm de locul în care ne aflăm, în timp ce ne aflăm pe drumul nostru, care ne duce acolo unde vrem să fim!

Mândria împiedică aşteptarea cu răbdare

Prin harul (favorul nemeritat de la Dumnezeu), care mi-a fost dat, eu spun fiecăruia dintre voi, să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decât se cuvine (să nu aveţi o opinie exagerată despre propria voastră importanţă); ci să aibă simţiri cumpătate despre sine, potrivit cu măsura de credinţă, pe care a împărţit-o Dumnezeu fiecăruia.

Romani12:3

Este imposibil să te bucuri de aşteptare dacă nu ştii cum să aştepţi cu răbdare. Mândria împiedică aşteptarea cu răbdare deoarece un om mândru are o părere atât de bună despre sine încât va crede că el nu trebuie niciodată să facă nici un fel de sacrificiu.

Deşi noi nu trebuie să gândim rău despre noi înşine, nu trebuie nici să avem o părere exagerată despre persoana noastră. Este periculos să ne ridicăm pe un piedestal de unde să ne uităm de sus la alţii. Dacă aceştia nu vor face lucrurile aşa cum dorim noi sau atât de repede cum credem noi că ar trebui să fie făcute, vom fi nerăbdători.

Un om umil nu va avea o atitudine nerăbdătoare.

Fii realist!

...În lume veţi avea necazuri; dar îndrăzniţi (fiţi curajoşi, încrezători, siguri şi fără dubii), Eu am biruit lumea (I-am luat puterea de a te răni şi am cucerit-o pentru tine.).

Ioan 16:33

Alt mod în care Satan foloseşte mintea noastră pentru a ne face să fim nerăbdători este printr-o gândire idealistă şi nu realistă.

Dacă noi trăim cu ideea că tot ceea ce ne priveşte, situaţiile în care ne aflăm şi relaţiile pe care le avem, trebuie să fie întotdeauna perfecte - fără inconvenienţe, fără piedici, fără oameni nesuferiţi cu care să avem de-a face - atunci suntem gata pregătiţi să eşuăm. Sau, de fapt, ar trebui să spun că Satan ne pregăteşte să cădem datorită unei gândiri greşite.

Nu sugerez să gândim negativ; eu cred cu tărie în gândurile şi atitudinile pozitive. Dar sugerez că, trebuie să fim suficient de realişti pentru a ne da seama din timp că, foarte puţine lucruri din viaţa reală sunt vreodată perfecte.

Soţul meu şi cu mine călătorim aproape în fiecare weekend, în diferite oraşe, pentru a ţine seminarii. De multe ori închiriem săli de hotel şi centre civice. La început eram nerăbdătoare şi frustrată de fiecare dată când ceva nu mergea bine în locurile acestea - cum ar fi de exemplu aerul condiţionat, care nu funcţiona bine (sau poate nu funcţiona deloc), lumina insuficientă în sala de conferinţe, scaune pătate sau dezmembrate sau resturi de prăjituri pe podea de la nunta ce avusese loc acolo cu o seară înainte.

Ştiam că plătisem mulţi bani pentru a folosi acele săli şi că le închiriasem în bună credinţă, aşteptându-ne să le găsim în ordine, aşa că eram iritată când le găseam în neregulă. Făceam tot posibilul pentru a fi siguri că locurile pe care le închiriam erau curate şi comfortabile şi totuşi, cam în aproximativ 75 la sută din cazuri, ceva nu era la înălţimea aşteptărilor noastre.

Au fost momente când ni s-a promis că, noi şi echipa noastră, ne vom putea caza mai devreme la hotel; şi totuşi, odată ajunşi acolo ni s-a spus că nu sunt camere disponibile în următoarele câteva ore. Angajaţii hotelului deseori ne-au dat informaţii greşite despre orele la care urmau să aibă loc întrunirile noastre, deşi noi le spusesem în mod repetat şi chiar le trimiteam materiale printate, indicându-le orele şi zilele exacte. Frecvent angajaţii hotelurilor şi cei ai sălilor erau necioplţi şi leneşi. De multe ori, mâncarea pe care o comandasem pentru bufetul de după seminar nu era ceea ce ar fi trebuit să fie.

Îmi aduc aminte în special de o întrunire la care desertul servit doamnelor noastre creştine (aproximativ opt sute) a fost glazurat în rom. Cei de la bucătărie amestecaseră platourile cu cele care ar fi trebuit servite la o nuntă. Nu mai este nevoie să vă spun că am fost puţin jenaţi când femeile au început să spună că desertul parcă ar fi avut alcool în el.

Aş putea să mai continui, dar concluzia este pur şi simplu aceasta: ocazional, dar foarte rar, am avut parte de un loc perfect, de oameni perfecţi şi de un seminar perfect.

Am realizat într-un final că unul dintre motivele pentru care aceste situaţii mă făceau să fiu nerăbdatoare şi să mă comport rău era că eu gândeam în mod idealist şi nu realist.

Eu nu-mi planific să eşuez, dar îmi aduc aminte că Isus a spus că în lumea aceasta vom întâmpina necazuri, încercări, supărări şi frustrări. Aceste lucruri fac parte din viaţa pe acest pământ - atât a credinciosului cât şi a necredinciosului. Dar nici una din nenorocirile din lume nu ne poate afecta dacă noi vom continua să-L iubim pe Dumnezeu, manifestând roada Duhului.

Răbdarea: puterea de a îndura

Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu (reprezentanții Săi aleși chiar de El), (care sunt) sfinți și prea iubiți (chiar de către Dumnezeu), îmbrăcați-vă cu o inimă (comportament caracterizat de) plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare (adică fiți neobosiți în îndelunga răbdare, și aveți puterea să îndurați orice fără să vă pierdeți firea).

Coloseni 3:12

Deseori mă întorc la acest verset pentru a-mi reaminti ce fel de comportament ar trebui să am în toate situațiile. Îmi reamintesc că răbdarea nu este capacitatea mea de a aștepta, ci capacitatea mea de a avea o atitudine bună în timp ce aștept.

Răbdarea se construiește prin încercări

Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări,

ca unii care știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare.

Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea, pentru ca să fiți (oameni) desăvârșiți, întregi (fără defecte), și să nu duceți lipsă de nimic.

Iacov 1:2-4

Răbdarea este o roadă a Duhului (Gal. 5:22) și ea se află în duhul fiecărui om născut din nou. Demonstrarea sau manifestarea răbdării de către oamenii Lui este foarte importantă pentru Domnul. El dorește ca ceilalți oameni să vadă caracterul Lui prin copiii Săi.

Capitolul 1 din cartea lui Iacov ne arată că noi am devenit desăvârșiți, că nu ne lipsește nimic. Diavolul nu poate controla un om răbdător.

Iacov 1 ne mai învață de asemenea că ar trebui să ne bucurăm când ne aflăm în situații dificile, știind că metoda pe care o folosește Dumnezeu pentru a aduce răbdarea înlăuntrul nostru este ceea ce *Noua Versiune a Regelui James* numește "diferite încercări".

Am descoperit în propria mea viață că "diferitele încercări" au adus în ultimă instanță răbdarea înlăuntrul meu, dar mai întâi ele mi-au adus o mulțime de alte lucruri care nu erau trăsături evlavioase:

lucruri ca mândria, furia, răzvrătirea, mila de sine, văicăreala şi multe altele. Se pare că înainte de a apărea răbdarea toate aceste alte stări trebuie înfruntate şi rezolvate.

Încercare sau inconvenienţă?

Au plecat de la muntele Hor pe drumul care duce spre Marea Roşie, ca să ocolească ţara Edomului. Poporul şi-a pierdut răbdarea (au devenit trişti, foarte descurajaţi) pe drum (datorită încercărilor).

Numeri 21:4

Dacă vă amintiţi, o atitudine nerăbdătoare a fost una dintre mentalităţile deşarte care i-a făcut pe israeliţi să rătăcească timp de patruzeci de ani în deşert.

Cum ar fi fost posibil ca aceşti oameni să fie pregătiţi să intre în Ţara Promisă şi să-i alunge de acolo pe ocupanţii curenţi pentru ca ei să intre în posesia ţării, dacă ei nu puteau nici măcar să rămână răbdători şi fermi în timpul unui mic inconvenient?

Eu vă îndemn să lucraţi împreună cu Duhul Sfânt pe măsură ce El dezvoltă în voi roada răbdării. Cu cât vă opuneţi Lui mai mult, cu atât mai mult va dura acest proces. Învăţaţi să răspundeţi cu răbdare în toate felurile de încercări şi veţi descoperi că trăiţi o viaţă de calitate, una care nu este numai îndurată, ci de care vă bucuraţi din plin.

Importanţa răbdării şi rezistenţei

Căci aveţi nevoie de răbdare, ca după ce aţi împlinit voia lui Dumnezeu, să puteţi căpăta (şi a te bucura din plin) ce v-a fost făgăduit.

Evrei 10:36

Acest verset ne spune că fără răbdare şi rezistenţă nu vom primi ceea ce ne-a promis Dumnezeu. Şi Evrei 6:12 (KJV) ne arată că doar prin credinţă şi răbdare noi vom moşteni promisiunile.

Omul mândru se bazează pe puterea propriului său trup şi încearcă să facă lucrurile când doreşte el. Mândria spune: "Eu sunt gata acum!"

Smerenia spune: "Dumnezeu ştie mai bine, şi El nu va întârzia!"

Un om smerit aşteaptă răbdător; el are chiar o "frică reverenţială" pentru faptele făcute cu puterea propriului său trup. Dar un om mândru va încerca să facă un lucru după altul, şi totul fără nici un folos.

O linie dreaptă nu reprezintă întotdeauna cea mai scurtă distanţă în atingerea unui ţel

Multe căi i se par bune omului, dar la urmă duc la moarte.

Proverbe 16:25

Noi trebuie să învăţăm că pe tărâmul spiritual, uneori o linie dreaptă nu este cea mai scurtă distanţă dintre noi şi locul unde dorim să fim. Este posibil ca ea să fie chiar cea mai scurtă cale către distrugere!

Trebuie să învăţăm să fim răbdători şi să-L aşteptăm pe Domnul, chiar dacă ni se pare că El ne duce pe un drum ocolit până la destinaţia dorită de noi.

Există o mulţime de creştini nefericiţi şi neîmpliniţi în lume pentru că pur şi simplu sunt prea ocupaţi încercând să facă ceva în loc să-L aştepte răbdători pe Dumnezeu să facă lucrurile să se întâmple aşa cum vrea El şi când vrea El.

Când încerci să-L aştepţi pe Dumnezeu, diavolul va lovi în continuu mintea ta cerându-ţi să "faci ceva". El vrea ca tu să te mişti cu un zel firesc deoarece el ştie că firea nu profită de nimic. (Ioan 6:63; Romani 13:14).

După cum am văzut, nerăbdarea este un semn al mândriei şi singurul răspuns faţă de mândrie este smerenia.

Smereşte-te şi aşteaptă-L pe Domnul

Smeriţi-vă (nu mai aveţi păreri atât de bune despre voi) dar sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalţe.

1 Petru 5:6

Această perafrază "nu mai aveţi păreri atât de bune despre voi" nu înseamnă că trebuie să gândiţi rău despre voi înşivă. Pur şi simplu înseamnă: "Nu vă gândiţi că veţi putea rezolva toate problemele voastre, de unii singuri."

În loc să luăm situaţia în mîinile noastre, cu mândrie, noi trebuie să învăţăm să ne smerim sub mâna atotputernică a lui Dumnezeu. Când El ştie că este timpul potrivit, El ne va ridica.

Când noi îl aşteptăm pe Dumnezeu şi refuzăm să ne mişcăm cu zel firesc, are loc o "moarte a sinelui". Noi începem să murim în ceea ce priveşte căile şi timpul ales de noi şi începem să trăim pentru voia lui Dumnezeu şi căile Lui pentru noi.

Noi trebuie să fim supuşi întotdeauna şi să facem imediat ceea ce Dumnezeu ne spune să facem, dar în acelaşi timp trebuie să avem o frică evlavioasă faţă de mândria firească. Ţineţi minte: mândria este ceea ce stă la rădăcina nerăbdării. Omul mândru spune: "Te rog, să nu mă faci să aştept pentru nimic; eu merit totul imediat."

Când sunteţi tentaţi să deveniţi frustraţi şi nerăbdători, vă recomand să începeţi să spuneţi: "Doamne, vreau voia Ta atunci când crezi Tu de cuviinţă. Nu vreau să fiu înaintea Ta, şi nici nu vreau să fiu în urma Ta. Ajută-mă, Tată, să te aştept pe Tine răbdător!"

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

21

"Comportamentul meu s-ar putea să fie greşit, dar nu este vina mea."

Mentalităţi deşarte #6

Şi omul a răspuns: "Femeia pe care mi-ai dat-o să fie lângă mine, ea mi-a dat (fruct) din pom şi am mâncat."

...Şi femeia a răspuns: "Şarpele m-a amăgit (păcălit, minţit, înşelat), şi am mâncat din pom.

Geneza 3:12,13

O cauză majoră pentru un trai în deşertăciune este lipsa de asumare a responsabilităţii pentru propriile fapte şi învinuirea altor oameni pentru ceea ce este greşit sau nu merge bine.

Vedem că această problemă s-a manifestat din cele mai vechi timpuri. Când au fost confruntaţi cu păcatul lor, în grădina Edenului, Adam şi Eva au dat vina unul pe celălalt, pe Dumnezeu şi pe diavol, evitând astfel să-şi asume responsabilitatea pentru propriile lor fapte.

Este numai vina ta!

Sarai, nevasta lui Avram, nu-i născuse deloc copii. Ea avea o roabă egipteancă, numită Agar.

Şi Sarai a zis lui Avram: "Vezi tu, Domnul m-a făcut stearpă (nu mă lasă să am copii); intră, te rog, la roaba mea; poate că voi avea copii de la ea." Şi Avram a ascultat cele spuse de Sara.

Atunci Sarai, nevasta lui Avram, a luat-o pe egipteanca Agar, roaba ei, egipteana, şi a dat-o de nevastă bărbatului său Avram, după ce Avram locuise ca străin zece ani în ţinutul Canaanului.

El a intrat la Agar, şi ea a rămas însărcinată. Când s-a văzut ea însărcinată, a privit cu dispreţ pe stăpână-sa.

Şi Sarai a zis lui Avram: "Asupra ta să cadă batjocura aceasta, care mi se face! Eu însumi ţi-am dat în braţe pe roaba mea; şi ea, când a văzut că a rămas

însărcinată, m-a privit cu dispreț. Să judece Domnul între mine și tine!"

Avram a răspuns Saraiei: "Iată, roaba ta este în mâna ta; fă-i ce-ți place!" Atunci Sarai s-a purtat rău cu ea; și Agar a fugit de ea.

Geneza 16:1-6 NKJV

Același scenariu care a avut loc între Adam și Eva s-a desfășurat aici, în disputa dintre Avram și Sarai. Ei obosiseră să aștepte ca Dumnezeu să-și îndeplinească promisiunea de a le da un copil, așa că ei au gândit în fire și "au făcut ce au știu ei". Când situația nu a ieșit cum au dorit ei, au început să dea vina unul pe celălalt.

În trecut am observat de nenumărate ori în casa mea același tip de scene între mine și Dave. Se părea că evitam în continuu problemele reale ale vieții, nedorind niciodată să înfruntam realitatea.

Mi-aduc aminte foarte bine cum mă rugam ca Dave să se schimbe. Citisem Biblia și observam din ce în ce mai mult defectele lui și cât de mult trebuia să se schimbe! Și pe când mă rugam, Domnul mi-a vorbit și mi-a spus: "Joyce, nu Dave este problema... tu ești."

Am fost devastată. Am plâns și iar am plâns. Am plâns timp de trei zile pentru că Domnul îmi arătase cum era să trăiești în aceeași casă cu mine. El mi-a arătat cum eu încercam să controlez totul, cum îi cicăleam pe toți și mă plângeam. Cât era de dificil să mă mulțumească cineva, cât eram de negativistă - și așa mai departe, lista continuă. A fost o lovitură șocantă pentru mândria mea, dar de asemenea a fost începutul recuperării mele în Domnul.

La fel ca majoritatea oamenilor, eu dădeam vina pentru orice pe ceilalți oameni sau pe împrejurările pe care nu le puteam controla. Am crezut că mă comportam rău pentru că fusesem maltratată, dar Dumnezeu mi-a spus: "S-ar putea ca abuzul să fie motivul pentru care tu te porți așa, dar nu-l lăsa să devină o scuză ca să rămîi așa!"

Satan lucrează din greu asupra minților noastre - clădind întărituri care ne vor împiedica să vedem adevărul. Adevărul ne va elibera, și el știe acest lucru!

Nu cred că există ceva mai dureros emoțional decât înfruntarea adevărului despre noi înșine și comportamentul nostru. Și deoarece este dureros, mulți oameni fug de el. Este foarte ușor să auzi

adevărul despre altcineva - dar când vine vorba să ne privim pe noi înşine, descoperim că acest lucru este mult mai dificil.

Dacă...

Şi poporul a vorbit împotriva lui Dumnezeu şi împotriva lui Moise: "Pentru ce ne-aţi scos din Egipt, ca să murim în pustie? Căci nu este nici pâine, nici apă, şi ni s-a scârbit sufletul de această hrană proastă (inconsistentă, puţină)."

Numeri 21:5

După cum vă aduceţi aminte, israeliţii s-au plâns că toate problemele lor erau din vina lui Dumnezeu şi a lui Moise. Ei au evitat cu succes să-şi asume orice responsabilitate pentru faptul că se aflau de atâta timp în pustietate. Dumnezeu mi-a arătat că aceasta a fost una dintre mentalităţile deşarte majore care i-a ţinut acolo timp de patruzeci de ani.

A mai fost de asemenea unul dintre motivele principale pentru care eu am petrecut atâţia ani învârtindu-mă mereu şi mereu în jurul aceloraşi munţi din viaţa mea. Aveam o listă nesfârşită de scuze pentru comportamentul meu necorespunzător.

"Dacă n-aş fi fost maltratată în copilarie, n-aş fi avut un caracter rău."

"Dacă copiii mei m-ar ajuta mai mult, m-aş purta mai bine."

"Dacă Dave n-ar juca golf în fiecare sâmbătă, nu m-aş supăra atât de tare pe el."

"Dacă Dave ar vorbi mai mult cu mine, nu m-aş simţi atât de singură."

"Dacă Dave mi-ar cumpăra mai multe cadouri, n-aş mai fi atât de negativă."

"Dacă n-ar trebui să muncesc, n-aş mai fi atât de obosită şi morocănoasă." (Aşa că n-am mai muncit şi atunci a fost atunci...)

"Dacă aş putea să ies mai mult din casă, n-aş mai fi atât de plictisită!"

"Dacă am avea mai mulţi bani..."

"Dacă am fi avut propria noastră casă..." (Aşa că am cumpărat una şi atunci a fost atunci...)

"Dacă n-am avea atât de multe note de plată..."

"Dacă am fi avut vecini mai buni sau diferiţi prieteni..."
Dacă! Dacă! Dacă! Dacă! Dacă! Dacă! Dacă! Dacă! Dacă! Dacă!

Dar...

Domnul a vorbit lui Moise, şi a zis:

"Trimite nişte oameni să iscodească (pentru voi) ţara Canaanului, pe care o dau copiiilor lui Israel. Să trimeţi câte un om pentru fiecare din seminţiile părinţilor lor, toţi să fie dintre fruntaţii lor."

Moise i-a trimis din pustia Paran, după porunca Domnului, toţi oamenii aceştia erau căpetenii ale copiiilor lui Israel.

S-au întors de la iscodirea ţării timp după patruzeci de zile împlinite,

Au plecat şi au ajuns la Moise şi la Aaron, şi la toată adunarea copiiilor lui Israel, la Cades, în pustia Paran. Le-au adus ştiri, lor şi întregei adunări, şi le-au arătat roadele ţării.

Iată ce au istorisit lui Moise: "Ne-am dus în ţara în care ne-ai trimis. Cu adevărat, este o ţară în care curge lapte şi miere, şi iată-i roadele.

Dar poporul care locuieşte în ţara aceasta este puternic, cetăţile sunt întărite şi foarte mari. Ba încă am văzut acolo şi pe fiii lui Anac (care erau uriaşi şi curajoşi).

Numeri 13:1-3, 25-28

"Dacă" şi "dar" sunt două dintre cele mai înşelătoare cuvinte pe care Satan le-a plantat vreodată în minţile noastre. Cei doisprezece spioni care au fost trimişi să cerceteze Ţara Promisă s-au întors cu un ciorchine de struguri atât de mare încât a trebuit să fie cărat de câte doi oameni la fiecare capăt, dar raportul pe care l-au dat lui Moise şi oamenilor nu a fost plăcut.

A fost cuvântul "dar" cel care i-a învins! Ei ar fi trebuit să continue să privească la Dumnezeu şi nu la potenţiala problemă.

Unul dintre motivele pentru care suntem învinşi de problemele noastre este faptul că noi credem că suntem mai mari decât Dumnezeu. Poate că acesta este şi motivul pentru care ne vine atât de greu să înfruntăm adevărul. Noi nu suntem siguri că Dumnezeu ne poate schimba, aşa că ne ascundem de noi înşine în loc să vedem cine suntem cu adevărat.

Pentru mine acum nu mai este atât de dificil să înfrunt adevărul despre mine atunci când Dumnezeu îmi vorbeşte, deoarece ştiu că El mă poate schimba. Am văzut deja ce poate El să facă, şi cred în El. Oricum, la începutul umblării mele cu El, a fost dificil. Am petrecut cea mai mare parte a vieţii mele ascunzându-mă ba de un lucru, ba de altul. Am trăit atât de mult timp în întuneric încât ieşirea la lumină nu a fost uşoară.

Adevăr în interiorul fiinţei tale

Ai milă de mine, Dumnezeule, în bunătatea Ta! După îndurarea Ta cea mare, şterge fărădelegile mele!

Spală-mă cu desăvârşire (şi repetat) de nelegiuirea mea, şi curăţeşte-mă de păcatul meu!

Căci îmi cunosc bine fărădelegile, şi păcatul meu stă necurmat înaintea mea.

Împotriva Ta, numai împotriva Ta, am păcatuit şi am făcut ce este rău înaintea Ta; aşa că vei fi drept în hotărârea Ta şi fără vină în judecata Ta.

Iată, că sunt născut în (într-o stare de) nelegiuire; şi în păcat m-a zămislit mama mea (şi eu la rândul meu sunt păcătos).

Dar Tu ceri ca adevărul să fie în adâncul inimii: fă dar ca să pătrundă înţelepciunea înăuntrul meu!

Psalmul 51:1-6

În Psalmul 51, regele David striga către Domnul pentru a primi milă şi iertare deoarece Domnul se ocupa de el legat de păcatul lui cu Batşeba şi de uciderea soţului ei.

Credeţi sau nu, păcatul lui David avusese loc cu un an înainte de scrierea acestui psalm, dar el nu-l înfruntase niciodată şi nu dorea să ştie de el. El nu înfrunta adevărul şi atâta timp cât refuza să înfrunte

adevărul nu se putea pocăi cu adevărat. Şi atâta vreme cât el nu se putea pocăi cu adevărat, Dumnezeu nu putea să-l ierte.

Versetul 6 al acestui pasaj este un verset puternic. El spune că Dumnezeu doreşte adevărul "în interiorul fiinţei". Aceasta înseamnă că dacă noi vrem să primim binecuvântările lui Dumnezeu, trebuie să fim sinceri cu El, cu privire la noi şi la păcatele noastre.

Mărturisirea precede iertarea

Dacă zicem că n-avem păcat (refuzând să admitem că suntem păcătoşi), ne înşelăm singuri, şi adevărul (pe care-l arată Evanghelia) nu este în noi (nu locuieşte în inimile noastre).

Dacă ne mărturisim păcatele (de bună voie), El este credincios şi drept (după felul Lui şi promisiunile Lui) ca să ne ierte păcatele (nu va mai ţine cont de fărădelegile noastre) şi să ne va curăţească (continuu) de orice nelegiuire (tot ce nu este după voia Lui, ca scop, gând şi faptă).

Dacă zicem (pretindem) că n-am păcătuit, Îl facem mincinos, şi Cuvântul Lui nu este în noi (mesajul divin al Evangheliei nu se află în inimile noastre).

1 Ioan 1:8-10

Dumnezeu ne iartă imediat dacă noi ne pocăim cu adevărat, dar noi nu ne putem pocăi cu adevărat dacă nu vrem să ştim şi să înfruntăm adevărul despre ceea ce am făcut.

Să admitem că am făcut ceva greşit pentru ca apoi să ne găsim o scuză, nu este felul în care Dumnezeu vrea ca noi să înfruntăm adevărul. Bineînţeles că noi dorim să ne justificăm pe noi şi faptele noastre, dar Biblia spune că justificarea noastră se află numai în Isus Cristos. (Rom. 3:20-24). Tu şi cu mine suntem în bună relaţie cu Dumnezeu după ce am păcătuit, doar prin sângele lui Isus - şi nu datorită scuzelor noastre.

Îmi aduc aminte când m-a sunat o vecină într-o zi şi m-a rugat s-o duc imediat la bancă, înainte să închidă, pentru că nu-i pornea maşina. Eu eram ocupată cu "treburile mele" şi nu voiam să mă opresc, aşa că am fost nepoliticoasă şi nerăbdătoare cu ea. Imediat după ce am închis telefonul mi-am dat seama cât de urât mă purtasem şi am ştiut că trebuie să o sun imediat, să-mi cer scuze şi să o duc la

bancă. Mintea mea era plină de toate scuzele prin care i-aş fi putut explica de ce am reacţionat atât de urât: "Nu mă simt bine..." "Eram ocupată..." "Şi eu am avut o zi dificilă..."

Dar adânc în duhul meu îl simţeam pe Duhul Sfânt, care-mi spunea să nu mai caut nici o scuză!

"Doar sun-o şi spune-i că ai greşit, punct! Nu spune mai mult decât: 'Am greşit şi nu există nici o scuză pentru modul în care m-am purtat. Te rog iartă-mă şi dă-mi voie să te duc la bancă."

Vă pot spune că mi-a fost greu să fac acest lucru. Firea mea suferea o criză! Puteam simţi lucrul acesta mic învârtindu-se în sufletul meu şi încercând disperat să găsească un loc în care să se ascundă. Dar nu există nici un loc în care să te poţi ascunde de adevăr, căci adevărul este lumină.

Adevărul este lumină

La început (înaintea tuturor timpurilor) era Cuvântul (Cristos), şi Cuvântul era cu Dumnezeu, şi Cuvântul era Dumnezeu.

El era la început cu Dumnezeu.

Toate lucrurile au fost făcute (şi au început să existe) prin El; şi nimic din ceea ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El.

În El era viaţa, şi viaţa era lumina oamenilor.

Lumina luminează în întuneric, şi întunericul n-a biruit-o (n-a stins-o şi n-a absorbit-o niciodată)

Ioan 1:1-5

Adevărul este una dintre cele mai puternice arme împotriva regatului întunericului. Adevărul este lumină, şi Biblia spune că întunericul n-a învins niciodată lumina şi nici n-o va face.

Satan doreşte să păstreze lucrurile ascunse în întuneric, dar Duhul Sfânt vrea să le scoată la lumină şi să le facă cunoscute, astfel încât tu şi cu mine să putem fi cu adevărat liberi.

Isus a spus că adevărul va fi cel care ne va elibera. (Ioan 8:32). Acel adevăr este revelat de către Duhul Adevărului.

Duhul Adevărului

Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteţi purta.

Când va veni Mângâietorul, Duhul Adevărului (Duhul care dăruieşte Adevărul) are să vă călăuzească în tot adevărul (întreg, complet); ...

Ioan 16:12,13

Isus putea să le arate ucenicilor Săi tot adevărul, dar El a ştiut că ei nu erau gata să-l primească. El le-a spus că trebuie să aştepte până când Duhul Sfânt va veni din ceruri pentru a coborî peste ei şI pentru a locui în ei.

După ce Isus s-a ridicat la ceruri, El a trimis Duhul Sfânt să lucreze cu noi, pregătindu-ne continuu pentru ca slava lui Dumnezeu să se manifeste prin noi în feluri diferite.

Cum îl putem lăsa pe Duhul Sfânt să ne influenţeze vieţile, dacă noi nu vom înfrunta adevărul? El este numit "Duhul Adevărului". Un aspect major al lucrării Lui în mine şi în tine este să ne ajute să înfruntăm adevărul - să ne aducă într-un loc al adevărului, deoarece numai adevărul ne va elibera.

Poate că ceva din trecutul tău - o persoană, un eveniment sau o împrejurare care te-a rănit - este sursa atitudinii şi comportamentului tău greşit, dar nu lăsa ca aceasta să devină o scuză pentru a rămâne neschimbat.

Cu siguranţă că multe dintre problemele mele de comportament erau cauzate de faptul că am fost abuzată sexual, emoţional şi verbal timp de mai mulţi ani - dar am fost prinsă în capcana unui comportament greşit atâta timp cât am folosit acest abuz ca scuză. Asta este ca şi cum ţi-ai apăra duşmanul spunând: "Urăsc lucrul acesta, dar tocmai de aceea îl păstrez."

Tu te poţi elibera cu siguranţă de toate lanţurile, bucurându-te de o libertate glorioasă. Nu trebuie să petreci patruzeci de ani rătăcind prin deşert. Sau dacă deja ai petrecut patruzeci de ani sau mai mult acolo, pentru că n-ai ştiut că "mentalităţile deşarte" sunt cele care te ţin acolo, astăzi poate fi ziua în care tu să iei hotărârea.

Roagă-L pe Dumnezeu să înceapă să-ţi arate adevărul despre tine. Şi când El va face lucrul acesta, ţine-te bine! Nu va fi uşor, dar ţine minte, El a promis: "Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi." (Evr. 13:5)

Te afli pe drumul care te scoate din pustietate; bucură-te de Ţara Promisă!

22

"Viaţa mea este atât de nefericită; îmi plâng de milă pentru că viaţa mea este atât de nenorocită!"

Mentalităţi deşarte #7

Toată adunarea a ridicat glasul şi a început să ţipe. Şi poporul a plâns în noapte aceea.

Toţi copiii lui Israel s-au văicărit şi şi-au deplâns situaţia...

Numeri 14:1,2

Israeliţii şi-au plâns foarte mult de milă. Fiecare inconvenient devenea o nouă scuză pentru a se autocompătimi.

Mi-amintesc când Domnul mi-a vorbit o dată, în timpul uneia dintre "petrecerile mele de autocompătimire". El mi-a spus: "Joyce, poţi să-ţi plângi de milă sau poţi fi puternică, dar nu poţi să le faci pe amândouă".

Acesta este un capitol peste care nu vreau să trec prea uşor. Este de o importanţă vitală să înţelegeţi că *noi nu putem să lăsăm demonii autocompătimirii să-şi facă de cap şi în acelaşi timp să păşim în puterea lui Dumnezeu!*

Încurajaţi-vă şi susţineţi-vă unul pe altul

De aceea, mângâiaţi-vă (sfătuiţi-vă, îndemnaţi-vă) şi întăriţi-vă (susţineţi-vă) unul pe altul cum şi faceţi în adevăr.

1 Tesaloniceni 5:11

A fost greu să renunţ la compătimire; o folosisem ani de zile, pentru a mă alina când sufeream.

În momentul când cineva ne răneşte, când suntem dezamăgiţi, Diavolul trimite un demon să ne şoptească minciuni despre cât de crud şi nedrept am fost trataţi.

Tot ce trebuie să faci tu este să asculţi gândurile ce aleargă prin mintea ta în acele momente şi-ţi vei da seama imediat cum foloseşte duşmanul autocompătimirea pentru a ne lega.

Oricum, Biblia nu ne dă liberatea să ne pară rău pentru noi înşine. În loc de aceasta, noi trebuie să ne încurajăm şi să ne susţinem unul pe altul în Domnul.

Există un dar adevărat al compasiunii, care constă într-o milă evlavioasă faţă de alţii, care suferă, şi în faptele pe care le facem pentru a le alina suferinţa. Dar autocompătimirea este pervertită, deoarece ea înseamnă să iei ceva ce Dumnezeu a vrut să fie dat altora şi să-l foloseşti pentru tine.

Dragostea este la fel. În Romani 5:5 (KJV) se spune că iubirea lui Dumnezeu a fost revărsată în inimile noastre de către Duhul Sfânt. El a făcut acest lucru pentru ca noi să putem şti cât de mult ne iubeşte Dumnezeu şi că noi putem fi capabili să-i iubim pe alţii.

Atunci când noi luăm iubirea lui Dumnezeu, pe care ar trebui să le-o oferim altora, şi o îndreptăm către noi înşine, ea devine egoism, un egoism care de fapt ne va distruge. Autocompătimirea înseamnă idolatrie - întoarcerea atenţiei noastre către noi înşine, concentrarea asupra noastră şi asupra sentimentelor noastre. Ea doar ne face să fim conştienţi de noi înşine, de nevoile şi problemele noastre - şi acesta este cu siguranţă un mod îngust de a trăi.

Gândeşte-te la alţii

Fiecare din voi să se uite nu (doar) la foloasele lui, ci şi la foloasele altora.

Filipeni 2:4

Recent, una dintre conferinţele noastre a fost anulată pe neaşteptate. Era o conferinţă pe care abia o aşteptam şi iniţial, am fost puţin dezamăgită. A fost o vreme când un incident ca acesta m-ar fi aruncat într-o criză de autocompătimire, critici, judecarea altora şi toate felurile de gânduri şi fapte negative. De atunci, am învăţat că în astfel de situaţii trebuie doar să tac; este mai bine să nu spui nimic decât să spui ce nu trebuie.

Şi pe când tăceam, Dumnezeu a început să-mi arate situaţia din punctul de vedere al altor oameni implicaţi. Ei nu putuseră să găsească o clădire în care să ţinem întrunirea şi Dumnezeu mi-a arătat cât de dezamăgiţi erau şi ei. Ei se bazaseră pe această întâlnire şi o aşteptaseră, iar acum ea nu se mai putea ţine.

Este uimitor cât este de uşor să te abţi de la autocompătimire dacă priveşti din punctul de vedere al celuilalt, şi nu doar dintr-al tău. Autocompătimirea este susţinută de gândul îndreptat doar către noi înşine şi spre nimeni altcineva.

Câteodată efectiv obosim încercând să câştigăm simpatie. Da, autocompătimirea este o capcană majoră şi unul dintre instrumentele favorite prin care Satan ne ţine în pustietate. Dacă nu avem grijă, putem deveni chiar dependenţi de ea.

O dependenţă este ceva ce faci ca un răspuns automat la un stimul - un comportament învăţat care a devenit un obicei.

Cât de mult timp petreci tu autocompătimindu-te? Cum răspunzi tu la dezamăgiri?

Un creştin are un privilegiu rar, atunci când suferă dezamăgiri - el poate fi reabilitat. Alături de Dumnezeu există întotdeauna un nou început la dispoziţia voastră. Oricum, autocompătimirea ne ţine prinşi în trecut.

Lasă să treacă şi lasă-L pe Dumnezeu!

Nu vă mai gândiţi (cu toată convingerea) la ce a fost mai înainte, şi nu vă mai uitaţi la cele vechi!

Iată, voi face ceva nou, şi-i gata să se întâmple: să nu-l cunoaşteţi voi oare? Voi face un drum prin pustie, şi râuri în locuri secetoase.

Isaia 43:18,19

Am pierdut atât de mulţi ani din viaţa mea fiindu-mi milă de mine însămi. Eu am fost unul dintre acele cazuri de dependenţă. Răspunsul meu faţă de orice fel de dezamăgire era autocompătimirea. Satan îmi umplea imediat mintea cu gânduri greşite, şi neştiind cum să "mă gândesc la ceea ce mă gândeam", pur şi simplu credeam orice îmi venea în cap. Şi pe măsură ce mă gândeam mai mult, cu atât mai mult îmi era milă de mine.

Deseori eu povestesc despre primii ani ai căsniciei noastre. În fiecare după-amiază de duminică, în timpul sezonului de fotbal, Dave vroia să privească meciurile la televizor. Dacă nu era sezon de fotbal, era vreun alt "sezon de minge". Lui Dave îi plăceau toate aceste sporturi, iar mie nu-mi plăcea nici unul. Lui îi plăcea orice implica o minge în mişcare şi era atât de prins în unele evenimente sportive încât uita chiar şi că exist.

Odată am stat în picioare chiar în faţa lui şi i-am spus foarte clar: "Dave, nu mă simt bine deloc; mă simt ca şi cum o să mor."

Fără să-şi ridice privirea de pe ecranul televizorului, el a zis: "Îhî, asta-i frumos, dragă."

Am petrecut multe după-amieze de duminică supărată şi plângându-mi de milă. Întotdeauna când eram furioasă pe Dave făceam curat în casă. Acum ştiu că încercam să-l fac să se simtă vinovat pentru că el se simţea bine în timp ce eu eram atât de nefericită. Ore întregi eram ca o furtună prin casă, trântind uşile şi sertarele, mărşăluind încolo şi încoace prin camera în care stătea el, cu aspiratorul în mână, şi făcând un mare caz despre cât de greu munceam eu.

Încercam bineînţeles să-i captez atenţia, dar el abia mă vedea. Şi atunci renunţam, mă duceam în baie, mă aşezam pe podea şi plângeam. Şi cu cât plângeam mai mult, cu atât mai mult îmi era mai milă de mine. În ultimii ani Dumnezeu mi-a dat o revelaţie despre motivul pentru care o femeie se duce în baie să plângă. El a spus că femeia face acest lucru pentru că acolo se află o oglindă mare şi după ce ea a plâns destul, poate să se ridice şi să se uite lung la ea şi să vadă cât de jalnic arată cu adevărat.

Eu arătam atât de rău uneori încât, după ce mă vedeam în oglindă, începeam să plâng din nou. Într-un final mai făceam o tură jalnică prin camera în care stătea Dave, mergând încet şi cu un aer nenorocit. Ocazional el îşi ridica privirea, dar numai ca să-mi ceară să-i aduc nişte ceai cu gheaţă, dacă mă duceam spre bucătărie.

Concluzia este că n-a mers! Mă oboseam emoţional - şi deseori în final mă simţeam şi rău fizic datorită tuturor emoţiilor greşite pe care le avusesem toată ziua.

Dumnezeu nu te va elibera prin puterile tale, ci prin ale Lui. Numai Dumnezeu poate schimba oamenii! Nimeni în afară de Atotputernicul n-ar fi putut să-l facă pe Dave să nu mai dorească atât de mult să privească la atâtea sporturi. Pe măsură ce am învăţat să cred în Domnul şi să mă opresc din bălăceala în autocompătimire de fiecare dată când ceva nu mergea cum vroiam eu, Dave a devenit mai echilibrat în urmărirea la TV a tuturor evenimentelor sportive.

Încă îi place să facă acest lucru şi acum nu mă mai deranjează. Pur şi simplu folosesc acest timp pentru a face lucruri ce-mi plac. Dacă vreau cu adevărat sau trebuie să fac altceva, îl rog frumos pe Dave (nu cu furie) şi în majoritatea cazurilor el este dispus să-şi schimbe planurile. Există şi momente totuşi - şi vor exista întotdeauna - când lucrurile nu ies după cum vreau eu. Imediat ce simt că încep să mă înfurii, mă rog, "O, Doamne, ajută-mă să trec testul acesta. Nu mai vreau să înconjur muntele acesta nici măcar o dată!"

23

"Eu nu merit binecuvântările lui Dumnezeu pentru că nu sunt vrednic de ele."

Mentalităţi deşarte #8

Şi Domnul a zis lui Iosua: "Astăzi, am ridicat ocara Egiptului de deasupra voastră." Şi locului aceluia i-au pus numele Gilgal (Prăvălire) până în ziua de azi.

Iosua 5:9

După ce Iosua i-a condus pe israeliţi peste rîul Iordan în Ţara Promisă, mai era ceva ce Dumnezeu trebuia să facă înainte ca ei să fie gata să cucerească şi să ocupe primul lor oraş, care urma să fie Ierihonul.

Domnul a poruncit ca toţi băieţii şi bărbaţii israeliţi să fie circumcişi, întrucât acest lucru nu se făcuse în toată această perioadă de patruzeci de ani, cât rătăciseră ei în Pustietate. După ce s-a făcut lucrul acesta, Domnul i-a spus lui Iosua că El a prăvălit ocara Egiptului de deasupra oamenilor Lui.

Câteva versete mai departe, în capitolul 6, ni se relatează cum Dumnezeu i-a condus pe Copiii lui Israel să învingă şi să captureze Ierihonul. De ce a trebuit mai întîi să fie ridicată ocara de peste ei? Ce este o ocară?

Definirea resproşului

Cuvântul *ocară* înseamnă "vină...dizgraţie: rusine."[1] Când Dumnezeu a spus că El va "prăvăli" ocara Egiptului de deasupra israeliţilor, El vroia să spună ceva. Egiptul reprezenta lumea. După câţiva ani de stat în lume şi după ce am devenit lumeşti, noi toţi avem nevoie ca ocara ei să fie îndepărtată.

Datorită lucrurilor pe care eu le-am făcut precum şi celor care mi s-au făcut mie, cunoşteam sentimentul de ruşine. Mă învinovăţeam pe mine pentru ceea ce mi se întâmplase (deşi majoritatea lucrurilor se întâmplaseră în copilăria mea, când eu nu aveam nici o putere pentru a le opri).

---

[1] *Webster's II New Riverside Dictionary*, s.v. "reproach."

Am spus că harul este puterea lui Dumnezeu revărsată asupra noastră, ca un dar de la El, pentru a ne ajuta să facem cu uşurinţă ceva ce noi nu putem face prin puterile noastre. Dumnezeu doreşte să ne dea har, iar Satan vrea să ne dea ruşinea, care este un sinonim pentru ocară.

Ruşinea mi-a spus că eu nu eram bună - nu eram vrednică de iubirea sau ajutorul lui Dumnezeu. Ruşinea mi-a otrăvit fiinţa interioară. Nu numai că mi-era ruşine de ceea ce mi se făcuse, dar îmi era ruşine de mine. Înlăuntrul meu, eu nu mă plăceam.

Dumnezeu îndepărtează ocara de la noi, iar aceasta înseamnă că fiecare dintre noi trebuie să primim iertarea pe care El ne-o oferă pentru toate păcatele noastre din trecut.

Trebuie să vă daţi seama că nu puteţi merita niciodată binecuvântările lui Dumnezeu - nu puteţi fi niciodată vrednici de ele. Voi puteţi doar să le acceptaţi cu smerenie, să le apreciaţi şi să fiţi conştienţi de cât de bun este El şi cât de mult vă iubeşte.

Ura de sine, respingerea de sine, refuzul de a accepta iertarea lui Dumnezeu (iertându-vă voi înşivă), neînţelegerea neprihănirii prin sângele lui Isus şi toate problemele legate de acestea vă vor ţine cu siguranţă în continuare să rătăciţi prin pustie. Minţile voastre trebuie să fie reînnoite în ceea ce priveşte poziţia voastră înaintea lui Dumnezeu prin Isus - şi nu prin propriile voastre fapte.

După mulţi ani de slujire, eu sunt convinsă că aproximativ 85 la sută din problemele noastre apar din modul în care noi ne percepem pe noi înşine. Orice om pe care-l cunoaşteţi şi care păşeşte în victorie, păşeşte de asemenea şi în neprihănire.

Eu ştiu că nu merit binecuvântările lui Dumnezeu, dar le primesc oricum pentru că sunt împreună moştenitor cu Cristos. (Rom. 8:17 KJV). El le-a câştigat, şi eu le primesc punându-mi credinţa în El.

Moştenitor sau rob?

Aşa că nu mai eşti rob (servitor), ci fiu; şi dacă eşti fiu, eşti (înseamnă că tu eşti) şi moştenitor, prin Dumnezeu.
Galateni 4:7

Eşti tu un fiu sau un rob - un moştenitor sau un sclav? Un moştenitor este cineva care primeşte ceva, însă nu datorită meritelor sale, aşa ca atunci când proprietatea este lăsată de o persoană alteia prin testament. Un servitor sau un rob în sensul biblic, este cineva care

este epuizat de străduința de a urma Legea. Termenul denotă trudă, greutăți și necazuri.

Eu am rătăcit ca sclav în pustietate timp de ani de zile, încercând să fiu destul de bună pentru a merita ceea ce Dumnezeu vroia să-mi dăruiască, prin harul Lui. Eu aveam o gândire greșită.

La început am crezut că totul trebuia să fie câștigat și meritat: "Nimeni nu face nimic pentru tine pe degeaba." Timp de ani de zile am fost învățată acest principiu. Pe tot parcursul perioadei de creștere mi s-a tot repetat această afirmație. Mi s-a spus că orice om care părea că vrea să facă ceva pentru mine mințea și în final doar va profita de mine.

Experiența pe care o căpătăm în lume ne învață că noi trebuie să merităm orice obținem. Ni se spune de exemplu că dacă dorim prieteni trebuie să avem grijă să-i facem fericiți tot timpul, altfel ne vor respinge. Toți spun că dacă dorim o promovare la locul de muncă trebuie să cunoaștem oamenii potriviți, să-i tratăm într-un anume mod și poate că într-o zi vom avea șansa de a fi avansați. Și pe când terminăm cu lumea, ocara ei apasă greu asupra noastră și cu siguranță trebuie să fie îndepărtată.

Cum te vezi tu pe tine?

Apoi am mai văzut pe uriași (Nefilimi), și pe copiii lui Anac, care se trag din neamul uriașilor: înaintea noastră și față de ei parcă eram niște lăcustele.

Numeri 13:33

Israeliții aveau ocara asupra lor. În acest verset se observă că ei aveau o opinie negativă despre ei înșiși. Zece dintre cei douăsprezece spioni trimiși să iscodească Țara Promisă înainte ca întreaga națiie să traverseze Iordanul, s-au întors spunând că pământul acela era locuit de uriași, care-i priveau ca pe lăcuste – căci așa erau ei în proprii lor ochi.

Din aceasta noi vedem ce gândeau acești oameni despre ei înșiși.

Vă rog să fiți conștienți că Satan vă va umple mințile (dacă i se permite) cu tot felul de gânduri negative despre voi. El a început devreme construind întărituri în mintea voastră, multe dintre ele fiind lucruri negative despre voi și despre ce cred alți oameni despre voi. El aranjează întotdeauna să se întâmple câteva situații în care voi să vă simțiți respinși, astfel încât el să poată să vă aducă înapoi durerea acestor amintiri în momentele, în care voi încercați să faceți unele progrese.

Teama de eşec şi de respingere îi ţine pe mulţi oameni în pustietate. Traiul în Egipt ca sclavi timp de atâţi ani şi abuzurile severe au lăsat o ocară asupra israeliţilor. Este interesant de observat că aproape nici unul din generaţia care a venit iniţial cu Moise, nu a intrat în Ţara Promisă. Cei care au intrat au fost copiii lor. Şi totuşi Dumnezeu le-a spus că El trebuie să îndepărteze ocara de deasupra lor.

Mulţi dintre ei s-au născut în pustie, după ce părinţii lor au părăsit Egiptul. Cum era posibil ca ei să aibă asupra lor ocara Egiptului când ei nici măcar nu au trăit acolo?

Lucrurile care au fost asupra părinţilor tăi pot fi trecute asupra ta. Atitudini, gânduri şi tipuri de comportament, toate pot fi moştenite. O gândire greşită pe care au avut-o părinţii tăi poate deveni gândirea ta. Modul în care te gândeşti la un anumit subiect poate fi moştenit, şi este posibil ca tu nici măcar să nu ştii de ce gândeşti în felul acela.

Un părinte care nu are o imagine bună despre sine, o atitudine de nevrednicie şi o gândire de genul "eu-nu-merit-binecuvântările-lui-Dumnezeu", poate cu siguranţă să transmită acest tip de gândire şi copiiilor săi.

Deşi am mai vorbit în primele pagini ale cărţii despre acest subiect, consider că este un domeniu foarte important şi vă rog să-mi daţi voie să menţionez din nou că trebuie să fiţi conştienţi de ceea ce se petrece în mintea voastră cu privire la voi înşivă. Dumnezeu vrea să vă dea mila Sa pentru eşecurile voastre, dacă sunteţi dispuşi s-o primiţi. El nu-l recompensează pe cel perfect, care nu are nici un defect şi niciodată nu face greşeli, ci pe cei care-şi pun credinţa şi încrederea în El.

Credinţa voastră în El Îl mulţumeşte pe Dumnezeu

Şi fără credinţă este cu neputinţă să fim plăcuţi Lui. Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie (în mod necesar) să creadă că Dumnezeu este, şi că El răsplăteşte pe cei ce-L caută.

Evrei 11:6

Vă rog să observaţi că fără credinţă nu-i puteţi fi plăcuţi lui Dumnezeu; de aceea, indiferent de câte "fapte bune" îi oferiţi, nu-I vor face plăcere, dacă nu au fost făcute pentru a "câştiga" favoarea Sa.

Orice am face pentru Dumnezeu trebuie să facem pentru că Îl iubim, nu pentru că încercăm să obţinem ceva de la El.

Acest verset puternic spune că Dumnezeu îi va răsplăti pe cei care-L caută cu sârguință. M-am bucurat când am văzut, în sfârșit, acest lucru! Știu că am făcut multe greșeli în trecut, dar mai știu și că l-am căutat pe Domnul cu sârguință, cu toată inima mea. Aceasta înseamnă că voi fi printre cei ce vor fi răsplătiți. Cu mult timp în urmă m-am hotărât că voi primi orice binecuvântare pe care Domnul dorește să mi-o dea.

Domnul a vrut să-i ducă pe israeliți în Țara Promisă și să-i binecuvânteze mai mult decât și-ar fi putut ei imagina vreodată, dar mai întîi El a trebuit să îndepărteze ocara de deasupra lor. Ei nu ar fi putut primi cum se cuvine darurile Lui atâta vreme cât erau încovoiați de rușine, vină și ocară.

Deasupra ocării

În El (în iubirea Lui), Dumnezeu ne-a ales (dintre mai mulți, pentru El și ca ai Lui) înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți (sfințiți și deosebiți și puși deoparte pentru El) și fără prihană (deasupra ocării) înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui ...

Efeseni 1:4

Acesta este un verset minunat! În el Domnul ne spune că suntem puși deoparte pentru ceea ce El vrea pentru noi - că ar trebui să știm că suntem iubiți, speciali, valoroși și că ar trebui să fim sfinți, fără prihană și deasupra ocării.

Evident, ar trebui să facem ceea ce putem pentru a trăi vieți sfinte. Dar, mulțumesc lui Dumnezeu, atunci când facem greșeli putem fi iertați și restaurați la starea de sfințenie, făcuți încă o dată fără prihană și deasupra ocărilor - toate "în El".

Fără reproșuri sau cârteli

Dacă vreunuia dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu (Cel darnic), care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea și va fi dată.

Iacov 1:5

Acesta este un alt verset extraordinar care ne învață să primim de la Dumnezeu fără reproș.

Iacov le vorbise mai înainte oamenilor care aveau necazuri, iar acum le spune că dacă ei au nevoie de înțelepciune în situatia lor,

ar trebui să-o ceară la Dumnezeu. El îi asigură că Dumnezeu nu le va reproșa nimic și nici nu le va găsi vreo vină - El doar îi va ajuta.

Tu nu vei reuși niciodată să ieși din pustie fără un mare ajutor de la Dumnezeu. Dar dacă ai o atitudine negativă în ceea ce te privește, chiar și când El va încerca să te ajute, nu-i vei primi ajutorul.

Dacă dorești să ai o viață victorioasă, puternică și pozitivă, nu poți să gândești negativ despre tine însuți. Nu te gândi numai la cât de departe trebuie să ajungi, privește și la cât de departe ai ajuns. Gândește-te la progresul tău și adu-ți aminte de Filipeni 1:6: **... Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi (acel lucru bun) până în ziua lui Isus Cristos (chiar până în momentul întoarcerii Lui).**

Gândește și vorbește pozitiv despre tine!

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY

24

"De ce n-aş fi gelos şi invidios când toţi ceilalţi sunt mai bine decât mine?"

Mentalităţi deşarte #9

Petru s-a uitat la el (Ioan), şi a zis lui Isus: "Doamne, dar cu acesta ce va fi?

Isus i-a răspuns: "Dacă vreau ca el să rămână (supravieţuiască, trăiască) până voi veni Eu, ce-ţi pasă ţie? (Care este treaba ta?) Tu vino după Mine!

Ioan 21:21,22

În Ioan 21, Isus vorbea cu Petru despre greutăţile pe care acesta le va îndura pentru a-L sluji şi a-I aduce Lui glorie. Imediat după ce Isus i-a spus aceste lucruri, Petru s-a întors, l-a văzut pe Ioan şi imediat l-a întrebat pe Isus care era voia lui pentru el. Petru dorea să fie sigur că dacă el urma să treacă prin momente grele, la fel se va întâmpla şi cu Ioan.

Ca răspuns, Isus i-a spus politicos lui Petru să-şi vadă de treburile lui.

Interesându-ne (gândindu-ne la) de problemele altor oameni este alt lucru care ne va ţine în pustie. Gelozia, invidia şi faptul de a ne compara pe noi şi situaţiile noastre, cu alţii, este o mentalitate deşartă.

Păzeşte-te de gelozie şi invidie

O inimă liniştită este viaţa trupului, dar pizma (invidia, gelozia) este putrezirea oaselor.

Proverbe 14:30

Invidia va face o persoană să se comporte într-un mod dur şi crud - uneori chiar animalic. Invidia i-a făcut pe fraţii lui Iosif să-l vândă ca sclav. Ei l-au urât pentru că tatăl lor îl iubea foarte mult.

Dacă în familia voastră este cineva care se pare că are parte de mai multe favoruri decât voi, nu-l urâţi pe acel om. Încredeţi-vă în Dumnezeu! Faceţi ceea ce vă cere El - credeţi că El vă va da favoare - şi veţi ajunge ca Iosif - foarte binecuvântaţi.

Dicţionarul Explicativ al Cuvintelor din Vechiul şi Noul Testament, al lui *Vine*, (*Vine's Expository Dictionary of Old and New Testament Words*) defineşte cuvântul grecesc tradus prin *invidie* ca "sentimentul de neplăcere încercat la vederea prosperităţii altora."[1] *Gelozia* este definită în dicţionarul Webster ca "sentimente de invidie, teamă sau amărăciune."[2] Puteţi interpreta această definiţie şi ca teama de a pierde ceea ce aveţi în favoarea altuia, resentiment faţă de succesul altei persoane, fapt apărut datorită sentimentelor de invidie.

Nu compara şi nu concura

Între apostoli s-a iscat şi o ceartă, ca să ştie care din ei avea să fie socotit ca cel mai mare?

Isus le-a zis: "Împăraţii Neamurilor domnesc peste ele; şi celor ce le stăpânesc, li se dă numele de binefăcători.

Voi să nu fiţi aşa. Ci cel mai mare dintre voi, să fie ca cel mai mic; şi cel ce cârmuieşte, ca cel ce slujeşte.

Luca 22:24-26

La începutul vieţii mele, eu m-am luptat deseori cu jelozia, invidia şi comparaţiile. Aceasta este o trăsătură comună a celor ce nu sunt siguri pe ei. Dacă noi nu suntem siguri cu privire la propria noastră valoare ca indivizi unici, este normal să intrăm în competiţie cu oricine ni se pare că are succes şi prosperă.

Faptul că am învăţat că eu eram o persoană individuală (şi că Dumnezeu are un plan unic şi personal pentru viaţa mea) a fost într-adevăr una dintre cele mai preţioase şi valoroase libertăţi pe care Domnul mi le-a dat. Sunt asigurată că nu trebuie să mă compar pe mine (şi nici biserica mea) cu nimeni.

Atunci când mă uit la ucenicii lui Isus şi-mi dau seama că ei s-au luptat cu multe dintre lucrurile cu care mă lupt şi eu, sunt întotdeauna încurajată şi cred că există şi pentru mine speranţă. În Luca 22 descoperim că ucenicii se certau pentru că nu căzeau de acord care dintre ei era cel mai important (mai mare). Isus le-a răspuns spunându-le că cel mai important era de fapt cel care era dispus să fie considerat ultimul sau cel care era dispus să fie un slujitor. Domnul nostru a petrecut mult din timpul Său încercând să-şi înveţe ucenicii

---

[1] W.E. Vine, *Vine's Expository Dictionary of old and New testament Words* (old Tappan: Fleming H. Revell, 1981), Vol.2:E-Li, p.37.

[2] *Webster's II new Riverside University Dictionary*, a se vedea cuvântul "jealousy" (gelozie)

că viaţa în Împărăţia lui Dumnezeu este, de obicei, direct opusul căilor lumeşti sau fireşti.

Isus i-a învăţat pe ei lucruri cum ar fi: "Mulţi dintre cei dintâi vor fi ultimii, iar ultimii vor fi cei dintâi," (Marcu 10:31), "Bucuraţi-vă cu cei care sunt binecuvântaţi," (Luca 15:6,9 KJV), "Rugaţi-vă pentru duşmanii voştri şi binecuvântaţi-i pe cei care vă vor răul." (Matei 5:44). Lumea ar putea spune că aşa ceva este o nebunie - dar Isus spune că aceasta este adevărata putere.

Evitaţi competiţiile lumeşti

Să nu umblăm după o slavă deşartă, întărâtându-ne (provocându-ne şi iritându-ne) unii pe alţii, şi pizmuindu-ne (datorită geloziei) unii pe alţii.

Galateni 5:26

Conform sistemului lumesc, cel mai bun loc în care te poţi afla este înaintea tuturor celorlalţi. Gândirea populară ar spune că noi trebuie să încercăm să ajungem în vârf indiferent pe cine ar trebui să rănim ca să ajungem acolo. Dar Biblia ne învaţă că nu există pace adevărată până când noi nu vom fi eliberaţi de nevoia noastră de a intra în competiţie cu alţii.

Chiar şi în ceea ce se presupune a fi doar "jocuri distractive" vedem deseori cum competiţia devine atât de aprigă încât oamenii se iau la ceartă şi sfârşesc prin a se urî unul pe altul în loc să se relaxeze, pur şi simplu, şi să petreacă un timp bun împreună. Bineînţeles că oamenii nu intră într-un joc cu intenţia de a pierde; toţi vor încerca să fie cât mai buni, dar atunci când o persoană nu se poate bucura de un joc decât dacă câştigă, în mod clar are o problemă - probabil că una cu rădăcini foarte adânci, care-i cauzează şi alte probleme în multe domenii ale vieţii sale.

Bineînţeles că trebuie să fim cât putem de buni la locurile noastre de muncă; nu este nimic greşit să vrei să fii bun şi să avansezi în profesia aleasă de tine. Dar vă încurajez să vă aduce aminte că pentru un credincios, promovarea vine de la Dumnezeu şi nu de la oameni. Noi nu avem nevoie să jucăm jocuri lumeşti pentru a fi înaintea celorlalţi. Dumnezeu ne va arăta bunăvoinţă, şi ne va da favoare şi înaintea altora, dacă vom face lucrurile în felul Său. (Prov. 3:3, 4 KJV)

Gelozia şi invidia sunt chinuri din iad. Eu am petrecut mulţi ani fiind geloasă şi invidioasă pe oricine arata mai bine decât mine sau

avea talente pe care eu nu le aveam. În secret am trăit în competiție cu alți slujitori. Era foarte important pentru mine ca biserica "mea" să fie mai mare, mai prosperă și să aibă mai mulți oameni, etc. decât oricare altă biserică. Dacă slujirea altei persoane o depășea pe a mea, prin orice, eu îmi doream să fiu bucuroasă pentru acea persoană pentru că știam că aceasta este calea și voia lui Dumnezeu, dar ceva în sufletul meu pur și simplu nu îmi dădea voie.

Pe măsură ce realizam mai mult cine eram eu în Cristos, și nu datorită faptelor mele, am descoperit că am câștigat libertate, în sensul că nu mai trebuia să mă compar pe mine sau faptele mele, cu alți oameni și faptele lor. Cu cât învățam mai mult să mă încred în Dumnezeu, cu atât mai liberă mă simțeam în aceste domenii. Am învățat că Tatăl meu ceresc mă iubește și va face pentru mine tot ceea ce este mai bine - pentru mine.

Ceea ce Dumnezeu face pentru tine sau pentru mine poate că nu este la fel cu ceea ce El face pentru altcineva, dar noi trebuie să ne aducem aminte că Isus i-a spus lui Petru: "Nu fi preocupat cu privire la ceea ce fac eu cu altcineva – doar urmează-Mă!"

O prietenă a primit odată ca dar de la Domnul ceva pentru care eu credeam și îmi dorisem de mult timp. Ei bine, eu credeam că această prietenă nu se poate compara cu mine în ceea ce privește "spiritualitatea" așa că am fost foarte geloasă și invidioasă când ea a venit entuziasmată la mine să-mi spună ce-i dăduse Dumnezeu. Bineînțeles că în prezența ei m-am prefăcut că mă bucur pentru ea, dar în inima mea nu mă bucuram.

După ce ea a plecat, au ieșit la iveală dinlăuntrul meu niște atitudini pe care nu m-aș fi gândit vreodată că le am în mine! De fapt chiar am respins faptul că Dumnezeu a binecuvântat-o pe ea pentru că eu nu credeam că merita. La urma urmei, eu stăteam acasă, țineam post și mă rugam în timp ce ea ieșea peste tot cu prietenii ei și se distra. Vedeți voi, eram un "fariseu", un snob religios, și nici măcar nu știam lucrul acesta.

Destul de des, Dumnezeu aranjează ca lucrurile să se petreacă într-un mod la care noi nu ne-am fi gândit, pentru că El știe de ce avem noi nevoie cu adevărat. Eu aveam nevoie să scap de atitudinile mele rele, mult mai mult decât aveam nevoie de acel lucru pentru care mă rugasem. Este important pentru Dumnezeu să ne aranjeze situațiile în așa fel, încât noi să trebuiască în final să ne înfruntăm pe noi înșine. Altfel, nu vom fi liberi niciodată.

Atâta vreme cât dușmanul se poate ascunde în sufletele noastre, el va avea întotdeauna un anumit grad de control asupra

noastră. Dar când Dumnezeu îl demască, noi pornim pe calea spre libertate *dacă* ne vom lăsa în mîinile lui Dumnezeu şi-L vom lăsa pe El să facă imediat ceea ce El doreşte să facă.

De fapt, Dumnezeu deja aranjase pentru viaţa mea ca slujirea peste care El avea să mă pună supraveghetor să fie mare şi să atingă milioane de oameni prin radio şi televiziune, seminarii, cărţi şi casete. Dar El nu avea să mă aducă în plinătatea acestui fapt, decât în măsura în care eu "creşteam" în El.

B.C.U. „M. EMINESCU" IAŞI

Schimbaţi-vă gândirea!

Prea iubitule, doresc ca toate lucrurile tale să-ţi meargă bine, şi sănătatea ta să sporească tot aşa cum sporeşte sufletul tău.

3 Ioan 2 KJV

Gândiţi-vă la acest verset. *Dumnezeu doreşte să ne binecuvânteze chiar mai mult decât dorim noi să fim binecuvântaţi.* Dar de asemenea El ne iubeşte suficient pentru a nu ne da mai multe binecuvântări decât putem noi să primim cum se cuvine şi să continuăm să-I dăm Lui slavă.

Gelozia, invidia şi compararea noastră cu alţii, sunt lucruri copilăreşti. Ele aparţin în întregime firii şi nu au nimic de-a face cu lucrurile spirituale. Dar ele reprezintă una dintre cauzele majore ale traiului în deşertăciune.

Daţi-vă seama care sunt gândurile voastre privitoare la aceste lucruri. Când vedeţi că modele greşite de gândire au început să pătrundă în mintea voastră, staţi puţin de vorbă cu voi înşivă. Întrebaţi-vă: "Cu ce m-ajută pe mine să fiu gelos pe alţii? Nu-mi va aduce nici o binecuvântare. Dumnezeu are un plan separat pentru fiecare dintre noi, şi eu voi crede că El va face ceea ce este mai bine pentru mine. Nu este treaba mea ce face El pentru alţi oameni." Şi după aceea, deliberat şi intenţionat, rugaţi-vă ca ei să fie binecuvântaţi mai mult.

Nu vă temeţi să fiţi sinceri cu Dumnezeu când îi spuneţi ce sentimente aveţi. El oricum ştie ce simţiţi, aşa că puteţi vorbi cu El despre aceasta.

Eu i-am spus Domnului lucruri ca acesta: "Doamne, mă rog ca ..... să fie binecuvântat mai mult. Dă-i prosperitate, binecuvânteaz-o în toate felurile. Doamne, eu îţi aduc această

rugăciune prin credinţă. În duhul meu, eu sunt geloasă pe ea şi mă simt inferioară ei, dar aleg să fac aceasta în felul Tău, indiferent dacă vreau sau nu."

Recent am auzit pe cineva spunând că indiferent de cât de bine am putea face ceva, întotdeauna va apărea cineva care va putea să facă acel lucru mai bine. Această afirmaţie a avut un impact asupra mea pentru că ştiam că era adevărată. Şi dacă acest lucru este adevărat, atunci ce rost are să te lupţi toată viaţa pentru a fi în fruntea celorlalţi? În momentul în care devenim numărul unu, cineva va intra în competiţie cu noi şi, mai devreme sau mai târziu, va apărea acel om care poate face acelaşi lucru ca şi noi numai că puţin mai bine decât noi.

Gândiţi-vă la sporturi; se pare că indiferent de ce record stabilesc unii atleţi, în final apare alt atlet care-l doboară. Ce spuneţi despre domeniul spectacolelor? Starul actual va fi în frunte pentru o anumită perioadă de timp, şi apoi apare cineva nou care-i va lua locul. Ce decepţie teribilă este să te gândeşti că trebuie întotdeauna să te lupţi pentru a ajunge în fruntea celorlalţi - şi apoi să te lupţi ca să rămîi acolo.

Cu mult timp în urmă Dumnezeu mi-a spus să-mi aduc aminte că "stelele căzătoare" apar repede, au parte de foarte multă atenţie, dar de obicei au o existenţă de scurtă durată. În majoritatea cazurilor, ele cad la fel de rapid cum au apărut. El mi-a spus că este mult mai bine să mă aflu prin preajmă pentru câştigul final - rezistând pe poziţia mea - şi să fac ce mi-a cerut El, obţinând rezultatele cele mai bune prin abilităţile mele. El m-a asigurat că va avea grijă de reputaţia mea. Cât despre mine, m-am hotărât să cred că orice vrea El ca eu să fac şi să fiu, este bine pentru mine. De ce? Pentru că El ştie mai bine decât mine la ce pot face eu faţă.

Poate că tu ai avut în acest domeniu o întăritură mentală pentru mult timp. De fiecare dată când întâlneşti pe cineva care pare să fie puţin mai înaintea ta, simţi gelozie, invidie sau o dorinţă de a intra în competiţie cu acea persoană. Dacă-i aşa, eu te îndemn să-ţi schimbi gândirea.

Hotărăşte-te să te bucuri pentru alţii şi să te încredinţezi pe tine lui Dumnezeu. Va dura ceva timp şi va trebui să insişti, dar când acea veche întăritură mentală va fi dărâmată şi înlocuită de Cuvântul lui Dumnezeu, te vei afla pe drumul tău, afară din deşert, către Ţara Promisă.

25
"Voi face aceasta în felul meu, sau n-o voi face deloc."

Mentalităţi deşarte #10

Pentru ca aceştia să-şi pună încrederea în Dumnezeu, să nu uite lucrările lui Dumnezeu, şi să păzească poruncile Lui.

Să nu fie ca părinţii lor, un neam neascultător şi răzvrătit, un neam, care n-avea o inimă tare, şi al cărui duh nu era credincios lui Dumnezeu.

Psalmul 78:7,8

În timpul anilor petrecuţi în pustietate, israeliţii s-au dovedit foarte încăpăţânaţi şi rebeli. Acesta este chiar motivul pentru care ei au murit acolo. Pur şi simplu, n-au făcut ceea ce Dumnezeu le spusese să facă! Ei au strigat la Dumnezeu să-i scoată din necaz de fiecare dată când aveau probleme. Şi chiar răspundeau cu supuşenie la poruncile Lui - până când împrejurările se schimbau şi deveneau mai bune. Şi apoi, în mod repetat, ei deveneau la fel de răzvrătiţi.

Acelaşi ciclu se repeta, şi este povestit de atâtea ori în Vechiul Testament încât este aproape incredibil. Şi totuşi, dacă noi nu vom păşi în înţelepciune, ne vom petrece vieţile făcând acelaşi lucru.

Presupun că unii dintre noi sunt născuţi să fie puţin mai încăpăţânaţi şi răzvrătiţi decât alţii. Şi apoi, bineînţeles, trebuie să luăm în considerare şi de unde ne tragem, precum şi începuturile vieţilor noastre, pentru că şi acestea ne afectează.

Eu m-am născut cu o personalitate puternică şi probabil că aş fi petrecut mulţi ani încercând să "fac cum voiam eu", indiferent ce s-ar fi întâmplat. Dar anii în care am fost abuzată şi controlată - aceasta adăugându-se la o personalitate deja puternică - au lucrat împreună pentru a mă face să ajung la hotărârea că nimeni nu îmi va mai spune vreodată ce să fac.

Evident, înainte de a mă folosi, Dumnezeu a trebuit să se ocupe de această atitudine greşită.

Domnul ne cere să învăţăm să renunţăm la căile noastre, să fim flexibili şi maleabili în mîinile Lui. Atâta vreme cât noi suntem încăpăţânaţi şi răzvrătiţi, El nu ne poate folosi.

Eu descriu "încăpăţânatul" ca pe cineva cu care este dificil să ai de-a face, cu care nu poţi lucra, iar "răzvrătitul" ca pe cineva care nu poate fi controlat, nu poate fi corectat, care refuză să respecte regulile elementare. Aceste definiţii mă descriu pe mine, căci aşa şi eram!

Abuzul pe care l-am suferit în primii ani ai vieţii mele a fost cauza multor atitudini nepotrivite faţă de autoritate. Dar după cum am spus în paginile anterioare ale cărţii, nu mi-am putut lăsa trecutul să devină o scuză pentru a rămâne în capcana răzvrătirii sau a altor lucruri. O viaţă victorioasă necesită supunerea imediată şi precisă faţă de Domnul. Noi creştem în abilitatea şi dorinţa de a lăsa deoparte voia noastră şi s-o facem pe a Lui. Este vital ca noi să continuăm să progresăm în acest domeniu.

Nu este suficient să atingi un anumit platou şi să te gândeşti: "Am ajuns unde vroiam să ajung." Noi trebuie să fim supuşi în toate - să nu păstrăm nimic ascuns şi să nu ţinem nici o uşă din viaţa noastră închisă pentru Domnul. Cu toţii avem aceste "anumite" domenii de care ne agăţăm cât de mult se poate, dar eu vă îndemn să vă aduceţi aminte că puţin aluat dospeşte toată plămădeala. (1 Cor. 5:6 KJV)

Dumnezeu doreşte ascultare, nu jertfe

Samuel a zis (regelui Saul): **"Îi plac Domnului mai mult arderile de tot şi jertfele decât ascultarea de glasul Domnului? Ascultarea face mai mult decât jertfele, şi păzirea cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor.**

Căci neascultarea este tot atât de vinovată ca ghicirea, şi împotrivirea nu este mai puţin vinovată decât închinarea la idoli şi terafimi (zei ai căminului). Fiindcă ai lepădat cuvântul Domnului, te leapădă şi El ca împărat.

1 Samuel 15: 22,23

O examinare a vieţii lui Saul ne arată în mod clar că lui i se oferise ocazia să fie rege. El nu şi-a păstrat această poziţie prea mult timp datorită încăpăţânării şi răzvrătirii. El avea propriile sale idei.

Odată, când profetul Samuel l-a corectat pe Saul pentru că nu făcuse ceea ce i se indicase, răspunsul lui Saul a fost: "M-am gândit." Şi apoi a început să-şi expună ideea şi să explice cum se gândise el că ar trebui făcute lucrurile. (1 Samuel 10; 6-8; 13:8-14.) Răspunsul lui Samuel către regele Saul a fost că Dumnezeu doreşte ascultare, nu jertfe.

De multe ori, noi nu dorim să facem ceea ce ne cere Dumnezeu şi apoi încercăm să facem ceva pentru a compensa lipsa noastră de ascultare.

Câţi dintre copiii lui Dumnezeu ajung " să nu domnească în viaţă precum regii" (Rom. 5:17, Apoc. 1:6 KJV) din cauza încăpăţânării şi răzvrătirii lor?

Introducerea la cartea Eclesiastul din *Biblia Amplificată* spune acestea: "Scopul acestei cărţi este să cerceteze viaţa ca un întreg şi să vă înveţe că în ultimă instanţă viaţa nu are nici un sens fără respectul cuvenit şi veneraţia pentru Dumnezeu."

Noi trebuie să înţelegem că fără supunere nu există respectul şi reverenţa cuvenită. Răzvrătirea pe care azi o arată mulţi copii se datorează unei lipse de respect faţă de părinţii lor. Aceasta de obicei este vina părinţilor pentru că ei nu au trăit în faţa copiilor o viaţă care să le arate ce este respectul şi reverenţa.

Mulţi cărturari sunt de părere că Eclesiastul a fost scris de către împăratul Solomon, căruia Dumnezeu i-a dat mai multă înţelepciune decât oricărui alt om. Dacă Solomon a avut atât de multă înţelepciune, atunci cum a putut el să facă atât de multe triste greşeli în viaţa sa? Răspunsul este simplu: este posibil să ai ceva, dar să nu-l foloseşti. Noi avem mintea lui Cristos, dar oare o folosim noi întotdeauna? Prin Isus, Dumnezeu ne-a dat înţelepciune, dar folosim noi oare întotdeauna înţelepciunea?

Solomon a vrut să facă lucrurile în felul său. El şi-a petrecut viaţa încercând să facă un lucru, apoi altul. Avea orice şi avea totul, tot ce se putea cumpăra cu bani, cele mai bune din toate plăcerile lumeşti, şi cu toate acestea, iată ce spune el în încheierea cărţii:

Să ascultăm dar încheierea tuturor învăţăturilor: teme-te de Dumnezeu (respectă-L şi închină-te Lui, ştiind că El este) şi păzeşte poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om (întregul scop iniţial al creării lui, obiectul proniei lui Dumnezeu, rădăcina caracterului, baza tuturor

bucuriilor, adaptarea la toate împrejurările şi condiţiile nefavorabile de sub soare).

Eclesiastul 12:13

Daţi-mi voie să vă spun cu cuvintele mele ce am primit eu din acest verset:

> Întregul scop al creării omului este ca el să-L respecte şi să se închine lui Dumnezeu, ascultându-L. Întregul caracter evlavios trebuie să izvorască din ascultare - ea este baza tuturor bucuriilor. Nimeni nu poate fi vreodată cu adevărat fericit dacă nu este ascultător de Dumnezeu. Tot ce este în neregulă în vieţile voastre se va îndrepta prin ascultare. Ascultarea este întreaga datorie a omului.

În ceea ce mă priveşte, acesta este un verset nemaipomenit, iar eu vă îndemn să continuaţi să-l studiaţi singuri.

Ascultarea şi neascultarea: amândouă au consecinţe

Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulţi au fost făcuţi păcătoşi, tot aşa, prin ascultarea unui singur om, cei mulţi vor fi făcuţi neprihăniţi.

Romani 5:19 KJV

Alegerea noastră de a ne supune sau de a nu ne supune nu ne afectează numai pe noi, ci şi pe mulţi alţii. Gândiţi-vă doar la acest lucru: dacă israeliţii l-ar fi ascultat pe Dumnezeu fără zăbavă, cât de minunate ar fi fost vieţile lor! Mulţi dintre ei şi copiii lor au murit în pustietate pentru că ei nu au urmat căile lui Dumnezeu. Copiii lor au fost afectaţi de deciziilor lor, şi acelaşi lucru se întâmplă şi cu copiii noştri.

Recent, fiul meu cel mai mare mi-a spus: "Mamă, trebuie să-ţi spun ceva şi s-ar putea să plâng, dar totuşi ascultă-mă." Şi apoi a continuat: "M-am gândit la tine şi la tata şi la toţi anii pe care i-aţi petrecut slujindu-L pe Dumnezeu, şi la toate momentele în care voi aţi ales să-L ascultaţi pe Dumnezeu şi cât de greu v-a fost uneori. Mi-am dat seama, mamă, că tu şi cu tata aţi trecut prin nişte situaţii despre care nu ştie nimeni, şi vreau ca tu să ştii că în dimineaţa asta Dumnezeu mi-a arătat cât de mult beneficiez eu de pe urma ascultării voastre, şi îţi mulţumesc."

Decizia ta de a-L asculta pe Dumnezeu afectează alţi oameni, iar atunci când tu te hotărăşti să nu-L asculţi pe Dumnezeu, acest lucru îi afectează şi pe alţii. Tu poţi să nu-L asculţi pe Dumnezeu şi să alegi să stai în pustietate, dar te rog să ţii minte că dacă acum ai copii sau vei avea vreodată, decizia ta îi va ţine şi pe ei în pustietate cu tine. S-ar putea ca ei să reuşească să iasă de acolo după ce vor creşte, dar te pot asigura că pentru neascultarea ta, ei vor plăti un preţ.

Poate că viaţa ta ar fi fost mai bună acum dacă cineva în trecutul tău l-ar fi ascultat pe Dumnezeu.

Ascultarea este un lucru bogat în consecinţe; ea închide porţile iadului şi deschide ferestrele raiului.

Aş putea să scriu o întreagă carte despre ascultare, dar pentru moment vreau doar să vă spun că o viaţă fără ascultare este roada unei gândiri greşite.

Faceţi fiecare gând rob ascultării de Cristos

Căci armele cu care ne luptăm noi, nu sunt supuse firii pământeşti (arme împotriva cărnii şi oaselor), ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile.

(Întrucât) Noi răsturnăm izvodirile minţii şi orice înălţime, care se ridică împotriva cunoştinţei (adevărate) lui Dumnezeu; şi orice gând îl facem rob ascultării de Cristos (Mesia, Cel Uns).

2 Corinteni 10:4,5

De multe ori gândurile noastre sunt cele care ne bagă în necazuri.

În Isaia 55:8 Domnul spune: **Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, şi căile voastre nu sunt căile Mele...** Indiferent de ce cred eu sau de ce crezi tu, Dumnezeu şi-a scris gândurile Sale pentru noi, în cartea Lui, care se numeşte Biblia. Noi trebuie să alegem să ne examinăm gândurile în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, întotdeauna fiind dispuşi să ne supunem gândurile noastre gândurilor Lui, ştiind că ale Lui sunt cele mai bune.

Aceasta este exact ceea ce vrea să ne spună 2 Corinteni 10:4,5. Examinaţi ce este în mintea voastră. Dacă gândurile voastre nu sunt la fel cu gândurile lui Dumnezeu (Biblia), atunci aruncaţi-le şi gândiţi gândurile Lui.

Oamenii care trăiesc în vanitatea propriei lor minţi nu numai că se distrug pe ei, dar de cele mai multe ori, ei aduc distrugerea celor din jurul lor.

Mintea este câmpul de luptă!

Chiar acest teren al minţii este locul în care tu fie vei câştiga, fie vei pierde războiul, pe care l-a început Satan. Este rugăciunea mea cea mai fierbinte ca această carte să vă ajute să răsturnaţi izvodirile minţii şi orice înălţime, care se ridică împotriva cunoaşterii adevărate de Dumnezeu, şi orice gând să-l faceţi rob ascultării de Cristos.

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Bibliografie

Strong, James. *New Strong's Exhaustive Concordance of the Bible (Noua Concordanţă exhaustivă a Bibliei, scrisă de Strong)*. Nashville; Thomas Nelson Publishers, 1984.

Vine, W. E. *Vine's Expository Dictionary of Old and New Testament Words (Dicţionarul explicativ al cuvintelor din Vechiul şi Noul Testament, scris de Vine)*. Old Tappan; Fleming H. Revell Company, 1981

Vine, W. E.; Unger, Merrill; White, William, Jr., eds. *Vine's Expository Dictionary of Biblical Words (Dicţionarul explicativ al cuvintelor biblice, scris de Vine)*. Nashville; Thomas Nelson, Inc., Publishers, 1985

Webster's II New Riverside University Dictionary (Dicţionarul Webster II al Universităţii New Riverside), Boston; Houghton Mifflin Company, 1984.

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Cuvânt despre autor

Joyce Meyer propovăduieşte Cuvântul lui Dumnezeu din anul 1976, şi începând din 1980 se află în slujire deplină. Ca pastor asociat la Centrul Vieţii Creştine din Saint Louis, Missouri, ea a creat, a coordonat şi a condus întruniri săptămânale cunoscute sub denumirea de "Viaţa în Cuvânt". După mai mult de cinci ani, Domnul a condus-o la o concluzie, îndrumând-o să-şi înfiinţeze propria sa slujire şi s-o numească "Viaţa în Cuvânt, Inc."

Programele lui Joyce, "Viaţa în Cuvânt", la radio şi televiziune sunt auzite sau văzute pe întreg cuprinsul Statelor Unite şi în întreaga lume. Casetele ei cu învăţături se bucură de un succes internaţional. Ea călătoreşte foarte mult, ţinând conferinţe cu tema "Viaţa în Cuvânt".

Joyce şi soţul ei, David, administratorul organizaţiei "Viaţa în Cuvânt", sunt căsătoriţi de peste 33 de ani şi au patru copii. Toţi cei patru copii sunt căsătoriţi, şi împreună cu partenerii lor de viaţă, lucrează cu Dave şi Joyce. Joyce şi David locuiesc în Fenton, Missouri, o suburbie a oraşului Saint Louis.

Chemarea vieţii ei, crede Joyce, este să transforme oamenii în credincioşi ai Cuvântului lui Dumnezeu. Ea spune: "Isus a murit ca să-i elibereze pe cei captivi şi mult prea mulţi creştini nu au nici o victorie sau au doar mici victorii în viaţa lor de zi cu zi". Găsindu-se şi ea în aceeaşi situaţie cu mulţi ani în urmă şi descoperind libertatea de a trăi în victorie aplicând Cuvântul Domnului, Joyce este echipată pentru a elibera captivii şi pentru a schimba *cenuşa în frumuseţe*. Joyce crede că fiecare persoană care păşeşte în victorie îi va conduce pe acelaşi drum pe mulţi alţii.

În întrunirile pe care le-a avut în toată ţara, Joyce a dat învăţătură despre vindecarea emoţională şi alte subiecte legate de aceasta, ajutând mii de oameni. Ea a înregistrat mai mult de 200 casete audio cu diferite teme şi este autoarea a 34 de cărţi cu diferite subiecte pentru a ajuta Trupul lui Cristos.

Albumul numit "Pachetul vindecării Emoţionale" conţine peste 23 de ore de prelegeri pe această temă. Albumele incluse în acest pachet sunt: "Încredere", "Frumuseţe pentru cenuşă" (cuprinde şi o programă analitică), "Cum să vă controlaţi emoţiile", "Amărăciune, resentiment şi neiertare", "Rădăcina respingerii", precum şi o casetă audio de 90 de minute cu muzică inspirată din Scriptură, denumită "Vindecarea inimilor zdrobite".

"Pachetul minţii" conţine cinci serii diferite de casete audio, care tratează acelaşi subiect: mintea. Pachetul cuprinde: "Refugii mentale şi prejudecăţi", "Mentalitate deşartă", "O minte călăuzită de fire", "O minte rătăcită şi nedumerită" şi "Raţiune, vorbă, dispoziţie şi atitudini". Pachetul mai conţine, de asemenea, puternica şi impresionanta carte a lui Joyce, intitulată *Câmpul de luptă al minţii*. Pe tema iubirii, autoarea are două serii de casete intitulate "Dragostea este..." şi "Dragostea: puterea supremă".

Adresaţi-vă biroului lui Joyce Meyer, dacă doriţi un catalog cu lucrările sale şi informaţii suplimentare despre modalitatea de obţinere a casetelor de care aveţi nevoie pentru a putea aduce vindecarea totală în viaţa voastră.

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY

Pentru a contacta autorul, scrieți-ne pe adresa:

Joyce Meyer
Life In The Word, Inc.
P.O. Box 655
Fenton, Missouri 63026

sau telefonați la numărul:
(636) 349-0303

Adresa de internet:
www.jmministries.org

În scrisorile voastre către noi, vă rugăm să ne scrieți
propriile voastre mărturii
sau cum v-a ajutat această carte.
Cererile voastre de rugăciuni sunt binevenite.

În Canada, vă rugăm să ne scrieți pe adresa:
Joyce Meyer Ministries Canada, Inc.
Lambeth Box 1300
London, Ontario, Canada ON N6P 1T5

În Australia, vă rugăm să ne scrieți pe adresa:
Joyce Meyer Ministries - Australia
Locked Bag 77
Mansfield Delivery Centre
Queensland, Australia 4122
sau să telefonați la numărul:
(07) 3349 1200

În Romania, vă rugăm să ne scrieți pe adresa:
Fundația Ajutorul Familiei
OP 6 CP 613
400810 Cluj-Napoca,
Județ Cluj, România
Tel. 0264 406030

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Alte cărţi scrise de Joyce Meyer

Cum să reuşeşti să fii tu însuţi

Mănâncă şi păstrează-ţi silueta

Războinici epuizaţi, sfinţi neputincioşi

Jurnalul Vieţii în Cuvânt

Viaţa în Cuvânt – Timp devoţional

Nu te teme de nimic –
Arta îndepărtării grijilor tale şi odihna în Dumnezeu

Seriile "Ajută-mă!":
Sunt singur!
Sunt stresat! Sunt nesigur!*
Sunt descurajat! Sunt deprimat!*
Sunt îngrijorat! Mă tem!*

Nu-ţi fie frică -
Învingerea duhului de frică cu ajutorul puterii supranaturale a lui Dumnezeu

Controlează-ţi emoţiile şi nu lăsa ca ele să te controleze pe tine

Viaţa în Cuvânt (citate)

Vindecarea inimilor zdrobite

"Eu şi gura mea cea mare!"

Pregăteşte-te să prosperi

Fă-o! Teme-te!

*Aşteaptă un semn de la Dumnezeu în viaţa ta...**brusc***

Cum să te bucuri de locul unde eşti în timp ce te îndrepţi spre locul unde vrei să fii

Cea mai importantă decizie pe care o vei lua vreodată

Când, Doamne, când?

De ce, Doamne, de ce?

Cuvântul, Numele, Sângele

Câmpul de luptă al minţii

Spune-le că îi iubesc

Pace

Rădăcina respingerii

Frumuseţe pentru cenuşă

Dacă nu, măcar pentru îndurarea lui Dumnezeu

Scris de Dave Meyer:

Pepite de viaţă

B.C.U. „M. EMINESCU" IAŞI

Tiparul executat la
S.C. LUMINA TIPO s.r.l.
str. Luigi Galvani nr. 20 bis, sect. 2, Bucureşti
Tel./Fax 211.32.60; Tel. 212.29.27

50.000 Lei

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Se desfăşoară un război iar mintea ta este câmpul de luptă. Vestea cea bună este că Dumnezeu luptă de partea ta!

Dumnezeu doreşte ca tu să ai parte de tot ce este mai bun în viaţa ta, iar Satana ştie lucrul acesta. Satana doreşte să-i înfrângă pe oamenii lui Dumnezeu printr-un plan de înşelăciuni şi minciuni, deliberat şi inteligent pus la punct. Atacurile sale prin gânduri de îndoială, teamă şi paranoia pot eroda rezistenţa ta, deoarece el este dispus să investească oricât timp ar avea nevoie pentru a ne învinge. Dar cartea pe care o ţineţi acum în mână este o declaraţie de victorie! Oamenii lui Dumnezeu vor învinge! Ei pot folosi Cuvântul Lui pentru a învinge trădarea şi minciunile Satanei. În această carte, autoarea Joyce Meyer dă în vileag tacticile duşmanului şi vă oferă un plan clar cu ajutorul căruia să triumfaţi în lupta pentru cucerirea minţii voastre. Joyce vă va învăţa cum să vă reînnoiţi mintea prin intermediul Cuvântului şi să fiţi victorioşi în bătălia minţii.

Veţi învăţa: Cum modele greşite de gândire pot crea probleme în vieţile oamenilor.

Cum să faceţi faţă modelelor anormale de gândire.

Cum să recunoaşteţi şi să învingeţi *mentalităţile deşarte* mincinoase ale Satanei.

Cum să vă transformaţi viaţa din una dificilă în una victorioasă.

Cum să pătrundeţi în mintea lui Cristos.